

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MUHBİR

*Hepimizin çevresinde
olan, fakat kendisi
görünmezlik pelerinine
bürünmüş bir düşman...*

MARYANN MILLER

PA
GO
DA
YAYINLARI

MARYANN MILLER

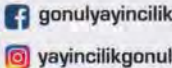
MUHBİR

Jenny'in güçlü karakteri ve uyuşturucu çetesini çökertmek için verdiği korkusuz savaş, olağanüstü bir başarı hikâyesi olacaktır. Muhbir, bir annenin çocuklarına olan sevgisini ve onlara zarar gelmemesi için sergilediği koruma iç güdüsünü inanılmaz, nefes kesici ve duygusal bir şekilde anlatıyor.

Michael Jasik, daha hayatının başında olmasına rağmen, uyuşturucu bağımlısı arkadaşı Brad Brennan'ın neden olduğu bir trafik kazası sonucunda ölmüştür. Jenny, bekâr bir anne olarak çocuklarını tek başına büyütmüş ve oğlunun ölüm haberini alınca yıkılmıştır. Bir de oğlunun ölümünün, Brad'in uyuşturucu bağımlılığı yüzünden olduğunu öğrendiğinde, harekete geçmeye karar vermiştir.

Teğmen Steve Morrity, uyuşturucu operasyonlarını yöneten kişidir. Morrity, bu tarz görevler için sivillerin pek de istekli olmadıklarını bildiğinden Jenny'in talebine şaşırmıştır ama Jenny'i göreve kabul etmezse, onun başına buyruk hareket edeceğinin de gayet bilincindedir.

Yorucu bir çok fiziksel testi geçen Jenny, gizli görevle muhbir olarak çalışmaya başlar.

ISBN: 978-4257374038

9 786257 379038

MURDER

MARYANN MILLER

MUHBİR

MARYANN MILLER

Orijinal Adı: One Small Victory

Çevirmen: Yasemin ERTUĞRUL

Mizanpaj ve Kapak Tasarım: Atilla ERLETEN

ISBN: 978-625-7379-03-8

Yayınevi Sertifika No: 36800

• Pagoda Yayınları 2021

KİTAP DAĞITIM
GÖNÜL YAYINCILIK MATBAACILIK LTD. ŞTİ.

tlf: 0312 343 92 27
e-Posta: gonulyayincilik@gmail.com

Baskı: OSMANLI MATBAACILIK
Sertifika No: 29041

Bu kitabın tüm yayın hakları PAGODA YAYINLARI'na aittir.
İzinsiz çoğaltılamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

MURDER

MARYANN MILLER

Giriş

Rüzgar pencerelerin arasından şiddetle odaya sızarken, bir kedi, sıcak tene vurulan soğuk bir kırbaç gibi karanlığı delerek yolun kenarına doğru sıçradı. Mike artan bir panik hissiyle ayaklarını zemine daha da sağlam basmaya başladı.

Ne kadar hızla gidiyoruz? Göstergeye bir bakış fırlattı. Lanet olsun! İbre yüze yaklaşıyordu ve Brad'in yavaşlamaya niyeti yoktu. Kahrolası Mario Andretti gibi davranmayı bırakması gerektiğini söylemeye cesaret edebilecek miyim?

Mike derin bir nefes aldı. "Yakalanmaktan korkmuyor musun?"

Brad kendinden emin bir sırtıyla baktı. "Sen?"

"Sorun değil ahbap. Sadece ehliyetini sağlama almak istersin diye düşünmüştüm." Mike aslında içinden geçenleri yüksek sesle söyleyebilmeyi diliyordu. Korkmuştu. Brad'in yavaşlamasını istiyordu.

“Sakin ol.” Brad ağızındaki marihuanayı Mike’a uzattı. “Dehşet bir şey.”

Mike arkadaşının kolunu itti.

“Hey, sorunun ne?” Brad sinirli bir ifade takınarak, “Geçen sene böyle reddetmezdin,” dedi.

“Senden kurtulabilmek içindi.” Mike, Brad’in tepkisini ölçmek için duraksadı. “Ayrıca, bende hiç kafa yapmadı.”

“Hiç şans vermediğin içindir.” Brad marihuanadan derin bir nefes daha çekti. “Uçmadan önce kanatların olmalı.”

“Bu lanet olası bir uçak değil, unutma.”

Brad güldü ve Mike da ona katılmadan edemedi. Brad’in tüm olayı buydu. Hayat yalnızca kocaman bir şakaydı — uyuşturucu kullanmasının öncelikli nedeni. Ciddi bir yaşam kurmadan evvel neden ufak, zararsız eğlencelerden uzak dursunlardı? Bu nedenle Mike, geçen yaz Dempsy’nin verdiği partide Brad’in, otu denemesi konusundaki ısrarlarını geri çevirmemişti.

Mike ilk çekişten sonra etki etmesini beklediye de hiçbir şey olmadı. Bunun üzerinde Brad bir nefes daha çekmesini söyledi. Daha derin. Daha uzun. Bu sefer de otun tattırdığı zevkin yanına bile yaklaşmadan, ciğerleri ağızından fırlayacakmış gibi öksürmeye başladı.

Brad’in uyuşturucu kullanmasına aldırmıyordu. Bu onun hayatıydı ve onun bileceği işti. Fakat şu an, Brad’in sürdüğü kırmızı Trans Am kasabanın dar otoyolunu inlettiren ve Mike beti benzi solmuş bir şekilde her saniye, ‘Ha siktir!’ diye hayıflanıyorken... İşte buna Brad’in bileceği iş denemezdi.

MUHBİR

Araba sert bir viraj aldığında, tekerlekler resmen çığlığa boğuluyordu. Yanmış lastik kokusu pencereden içeri süzülüyor ve korkudan Mike'ın sırtından soğuk terler boşalıyordu. "Neden sakın olmuyorsun," dedi.

"Hangi konuda?"

"Benzin ve diğer tüm iyi şeyler konusunda." Eğer bu bir şaka olsaydı, Brad bunu daha iyi anlayabilirdi.

"Her şey kontrolüm altında."

Mike ona inanmak istiyordu. Dostlardı. Brad onu incitecek bir şey yapmazdı ve bu Tanrı'nın bile terkettiği yerde hemen hemen hiç trafik de yoktu. Ne olabilirdi yani?

"Hey, şu virajdaki en son skor neydi?"

Mike arabanın ön camından farların aydınlattığı en uzak mesafeye doğru odaklanarak baktı. "Bilmiyorum." Brad yavaşlamıştı; fakat bu düşüş Mike'ın tahmininden çok daha yavaştı.

"Butcher bu virajı ellide almamış mıydı?"

"Aşağı yukarı, evet."

"Bu rekoru kırabileceğime bahse girerim."

Panikten Mike'ın karnına ağırlar giriyordu. Arkadaşına şaşkın ve tedirgin bir şekilde baktı. "Yapma Brad. Sakın denemeye kalkma!"

"Ne? Korktun mu yoksa?"

Araba virajı alırken Mike kapı kolunu sıkı sıkıya kavradı. Direksiyon hakimiyeti kendisinde değilken bile, arabanın

tekerleklerinin olağan seyrini kaybettiğini hissetmişti. Dua mı etseydi yoksa çılgılık mı atsaydı? Bilmiyordu.

Tam o dakikada Mike yolun sonuna geldiklerini düşünmeye başlamıştı ki arabanın ön tekerlekleri asfalta sabitlendi. Araba bir gülle gibi dönerek virajı aldı ve Brad zafer dolu bir gülümsemeyle Mike'a baktı. "Gördün mü? Sana demiştim. Elli beş."

Mike henüz rahat bir nefes alma şansı bulamamışken, araba şiddetli bir sarsılma ile kontrolden çıktı. İleri geri ani hareketlerle sallanan arabanın içinde, Mike acı dolu bir sesle başını pencereye çarpmıştı. Acı hissi Mike'ı bir sağa bir sola savuruyor, sadece dondurucu soğğun sebep olabileceği bir titremeyle sarsıyordu.

"O da neydi?" diye soru Brad.

Yanıt gerektiren bir soru değildi bu. Brad'in kontrolünü yitirdiği tekerleklerin üzerinde tekrar hakimiyet kurabilmek için gerilmiş kol kaslarını izliyordu. Çarptıkları şey de neydi? Bir elini arabanın gösterge paneline, diğerini oturduğu koltuğa dayadı ve arka pencereden dışarıya doğru bir göz attı. Dünyayı büyük bir karanlık yutmuştu.

Birden arkadaşının çılgınlıklarını duydu. "Kahretsin!"

Araba uçar gibi bir hızla hareket etti; adeta havada süzülüyordu, çok ufak bir an da olsa, bu durum Mike için hemen hemen zevkli bir hal alıyordu. Brad haklıydı. Uçuyorlardı ve bu gerçekten inanılmazdı.

Her şey birden, kulaklarını sağır eden bir patlama sesini yaran güçlü bir etki ile sonlandı. Çılgılların kakofonisi, Mike'ı cam bir fanus gibi çevrelemişti; metalden yapılmış zemin yerle bir haldeydi. Onca çılgılığın içinden birinin de

MUHBİR

kendi çığlığı olduğunu az çok fark etmişti. enesine korkunç bir ağırlık bindi... daha sert... ve daha da... ve daha da sert.

Tanrım, acıyor!

Ağırlık tümüyle üstüne ullanmıştı. Nefes alamıyordu. Brad'a uzanmak istedi fakat kollarını kıpırdatamıyordu. Hiçbir şey kıpırdamıyordu; sadece yıkık dökük metal parçaları çevresinde sallanıyor, bir yaklaşıp bir uzaklaşıyorlardı.

Durdurun şunu!

Birden her şey dondu. Mike bu tanrısal duraksamayla karşılaşınca, her şeyin bittiğine çok sevindi. Hemen sonra, Mike'ın gözlerinin önünde koskoca karanlık bir duvar yükseldi. nce yavaş yavaş, daha sonra ivme kazanarak arabanın n bölümünü kapladı. Rzgarlıkları iine aldı ve her yere dokunarak solgun ay ışığını ortaya çıkardı.

Mike bu karanlık boşlukta, siyah bir sıvının yaralanmış bedeninde süründüğünü hissetti. Ta ki bu sıvı tüm bedenini ağır bir battaniye gibi sarana kadar.

Tanrım!

ANNEEEEEEE

Birinci Bölüm

Hayat bir anda değişebilir.

Jenny dolabındaki tahta raflara dağılmış giysileri karıştırırken, aklında kendi yolunu çizen bu düşünce dolanıyordu. Onun Prince ve Dilbert tarzına uygun komik tişörtleri. Binbir zorluk çıkararak giydiği tek iyi gömleği. Hala atların ve eğercilerin baygın kokusunu taşıyan deri ceket.

Bir ara bu dolabı iyice temizlemeli, artık kullanılmayanları ayırmalıydı. Hep böyle olmaz mıydı?

Gözyaşlarına boğularak giysilere arkasını döndü. Ne olacağını bilmiyordu. Kimse ona ne olacağı hakkında bir şey anlatmamıştı. Aklında, bir göle sıkışıp kalmış huzursuz küçük balıklar gibi rastgele yüzen sorularla başa çıkmaya çalışıyordu.

Üniversite seçimleri üzerine yazılmış yol gösterici rehber kitaplar vardı. Bir düğünü nasıl planlayacağınızla ya da ço-

cuğunuzun meslek seçiminde üstünüze düşen görevlerle ilgili bir çok kitap yazılmıştı. Ama kimse oğlunuz öldüğünde yapmanız gerekenler üzerine bir şey yazmamıştı.

Bu gerçeğe yüzleştğinde, ağır bir acı çullanıyordu üstüne. Ağır bir yükün altında ezilmekti tam anlamıyla hissettiği. Jenny hıçkırıklar arasında nefes almaya çalışırken, kapıyı çarparak, kaçarcasına odayı terk etti. Dişlerini sıkarak, koridorun orta yerinde durdu.

Kendime gelmeliyim.

Yanaklarını ıslatan gözyaşlarını sildi ve parmaklarını alnına düşmekte ısrar eden saçlarının arasında gezdirdi.

Scott'ın odasının kapısı açıldı ve Scott meraklı bir edayla başını kapının aralığından uzattı. "İyi misin anne?" Jenny başını sallamakla yetindi; sesinin sözcükleri canlandıracak güce sahip olduğunu sanmıyordu.

Küçük oğlu koridora doğru bir adım attı, tüm kasları ve eklemleriyle tam on beş yaşında bir erkek çocuğuydu. Birden, Jenny'nin gözlerinin önünden Micheal'ın o yaştaki hali geçti. Çocukluğun yumuşak teninin altında yeni yeni biçimlenmeye başlayan kaslar, bir erkeğinkine dönüşmeye yüz tutmuş o surattaki yaramaz gülümseme, koyu kahverengi gür saçlar.

Hatırlamanın verdiği acı Jenny'nin karnında kramplara neden olmuştu; bedeni av mevsimindeki bir tavşan gibi ürkekçe titredi.

Scott annesine iyice yaklaştı ve kolları annesinin etrafında hafifçe dolandı. Ortak bir acıyı paylaşmanın ıssız iletileri, bedenlerinin arasından bir elektrik akımı gibi geçti. Jenny, oğlunun tişörtünde uyku kokusunu alıyor ve derinden ge-

len kalp ritmini işitiyordu. Kucaklaştıkları süre boyunca, her şeyin bir an iyi gittiği hissine kapılmışlardı.

Jenny biraz uzaklaştı ve oğlunun gözlerindeki derinlikte yansıyan acı dolu görüntüsünü yakaladı. Öyle karanlık ki... Hemen hemen siyahı gözleri ve “Ruha açılan pencereler” sözünün karşılığıydı.

Scott, annesinin bunları hissettiğini bilseydi, durumdan çok da hoşlanmazdı. Yüksek sesli müziğin ve kötücül bir uzaklığın katmanları arasında saklanmak konusunda uzman olduğunu düşünüyordu. Fakat saklansa dahi, o hep orada keşfedilmeyi bekliyordu.

Jenny bir şey söylemek istedi. Acısını hafifletmek. Fakat uygun kelimeleri seçene kadar, oğlu aralarındaki iletişimi kesecek zamanı değerlenmişti bile. Yine de, Jenny ne yapacağını bilmiyordu. Anne olan oydu. Bilmesi gereken de oydu; bu çocuğa göz kulak olması gereken kişi de. Bu çocuk. Keşke o hafta sonu Micheal’ın kampa gitmesine izin vermemiş olsaydı. Keşke. Tanrım, geri dönüp bir şeyleri değiştirme fırsatımız olsaydı, dünya harika bir yer olurdu.

Kaybetmenin acısı onu derinden yaralamıştı, biraz nefes almak için Scott’tan uzaklaştı. Bu hep bu kadar zor mu olacaktı? Peki o, ailesinden geri kalanlara göz kulak olmaya çalışırken, onunla kim ilgilenecekti? Omzunda hafif bir dokunuş hissetti. “Her şey düzelecek anne.”

Tanrım. Bağırarak istiyordu. Hiçbir şey düzelmeyecekti. Hiçbir şey iyi değildi. Fakat rol yapmak zorundaydı. Kendi için değilse bile, Scott için rol yapmalıydı. Öfkesini kalbinin çok uzak bir köşesine iteledi.

“Uyandırdım mı?” diye sordu Jenny.

MUHBİR

“Hayır,” dedi Scott, başını iki yana sallayarak. “Uyuyamadım.”

“Ben de.” İçinden gelerek gülümsemeyi denedi ve hissettiği duygusal yükümlülük hafif de olsa rahatladı.

Uzandı ve Scott’ın yüzüne dokundu. Henüz çıkmaya başlayan sakallarının yumuşaklığını hissederek, “Traş olmalısın,” dedi. Aslında bu, “İyi olacağız,” anlamına geliyordu. Scott kendini çekmişse de, gözlerinde bir teşekkür ifadesi vardı.

Koridorin sonundan gelen bir ses duyuldu. “Jenny?”

Scott’a bir kez daha gülümseyerek, oturma odasına doğru telaşla ilerledi. Az kalsın Carol ile çarpışacaktı.

“İşte buradasın.”

Arkadaşının yüzündeki aleni şaşkınlık Jenny’nin içinin şiddetle ürpermesine neden oldu. “Nerede olacaktım ki?”

Narin yapılı kadın acı dolu iri kahverengi gözleriyle olduğu yerde kaldı. Jenny bunu söylediğine anında pişman oldu. Dün geceki Arama’dan beri tepkileri üzerindeki kontrolünü kaybettiğini seziyordu. Garip bir biçimde bunun hep böyle olacağını düşünüyordu. Arama. Her daim büyük harfle başlayarak.

Beyninde sözcükler durmaksızın konuşuyordu. “Bayan Jasick... Oğlunuz Micheal bir kaza geçirdi... Kuzey Teksas Hastanesi’ne kaldırıldı...”

Oğlunun iyi olup olmadığı konusunda hiçbir bilgi vermiyorlardı; fakat derinlerde bir yerde Jenny gerçeği biliyordu. Anneler her zaman hisseder. Katlanması zor bir korku,

ani bir endişeden doğarak içini kemiren tuhaf bir canavara dönüşürken, artık hasta bir insanı andıran Ford Taurus'unu hastaneye doğru sürmeye başladı.

Acil servise vardığında, Micheal'ın öldüğü haberini içgüdüsel bir soğukkanlılıkla karşıladı. Aklında veya hafızasında hiçbir şey net değildi. Bu haberi annesine söylese bile onun ne yapacağı konusunda bir fikri yoktu. Gerekli işlemleri öğrenmek için kimi, ne zaman aramalıydı? Ya da birileri onu arayacak mıydı?

"Ah, Tanrım..." Carol'ın sesi Jenny'yi şimdiki zamana döndürmüştü. "Yapabileceğim bir şey..."

"Biliyorum," dedi Jenny, sesinin tonunu yatıştırıcı bir düzeyde tutarak. Yas, evin etrafını bir kefen gibi örtmüştü, içeri kendisinden başka hiçbir hissin sızmasına izin vermiyordu. Aslında Jenny, eğer bir damla gözyaşı daha akarsa, aklıselimlik ile arasında kurduğu kırılgan bağın kopacağını biliyordu.

Carol yüzüne yayılan nemi sildi. "Umarım öylece eve girmiş olmama kızmıyorsunuzdur."

"Tabi ki hayır. Mi Casa your casa."

Carol zorla gülümsedi. "Bir gün başka İspanyolca kelimeler öğrenmek zorunda kalacağız."

Jenny Carol'un gülümsemesine karşılık vermeye çalıştı; fakat buna özel bir çaba sarf etmesi gerekiyordu. Samimi görünmeme ihtimali onu korkuttu. Carol nasılsa anlayışla karşılardı. Gerçek hayatta göğüs germek zorunda kaldıkları ne varsa, yanlarında solgunlaşan ilk gençlik trajedilerini paylaştıklarından beri, birbirlerinin hayatında birçok şeyi anlayışla karşılamayı öğrenmişlerdi.

Bazı komşular yardım edebilecekleri bir şeyler olup olmadığını sormak için aradı. Yemek konusunda örneğin. Ya da diğer şeyler...

Şimdi değil. İnsanlarla görüşemezdi. Konuşamazdı. Nasıl davranacağına karar vermeden olmazdı bunlar. Tanrı'ya şükürler olsun ki dükkanı açmayacağını söylemek için Mitchell'ı aradığında, boğucu sorularla karşılaşmamıştı. Neden açmayacağını söylediğinde ise, telefonun diğer ucunda upuzun bir sessizlik olmuştu. Sonra bir öksürük ve Mitchell'ın ne olursa olsun yardım edebileceğini söyleyen sesi. Ona ya da Jeffrey'e güvenebileceğini biliyordu, değil mi?

Jenny saatine baktı. Sekiz buçuğu geçeli az bir zaman olmuştu. "Daha sonra," dedi. "Daha sonra gelebilirler mi? Ben yani, şu aralar..."

"Elbette." Carol bir an için tereddüt etti. "Bir şey istiyor musun? Ya da sadece gideyim ben. Biraz kahve de yapabilirim."

Jenny şakaklarında gümbür gümbür atan damarlarını ovaladı. Bu gerçekten fazlaydı. Çok hızlıydı. Ne hissettiğini anlamış gibi sordu Carol, "Gitmemi ister misin?"

Jenny başını sallayarak, "Sadece bir dakika yalnız kalmaya ihtiyacım var," dedi.

"Tamam." Carol ufak bir anlayış göstergesi olarak Jenny'nin omzuna dokundu. "Gidip çocuklar bir şey istiyor mu diye bakacağım." Carol koridora doğru uzun ve dik adımlarla yürüdü.

Keşke her şey benim için de bu denli kolay olabilseydi. Yapacak bir şey bul ve o zaman her şey yoluna girecek. Jenny

oturma odasına şöyle bir göz attı. Derleyip toparlamayı yarım bıraktığı çamaşırlar, kanepenin üstünde yığılı bir halde duruyordu. Sehpanın üzerinde birinin unutulmuş ödevinden kalma bir not kağıdı ile dağılmış bir çok dergi yığılıydı. Dinlenme koltuğunun hemen yanında yerde neredeyse bir haftalık gazete yığını rastgele bir şekilde atılmıştı. Eğer misafirler gelecekse, evi biraz düzene koymalıydı. Gazeteleri aldı ve bir an onlarla ne yapacağını kestiremeden duraksadı.

Aniden çalan telefon kalbinde ani bir çarpıntıya ve kollarında nedensiz bir güç kaybına yol açtı. Elindeki kağıtları yere bıraktı ve hareketsiz dururken telefonu yanıtlama gibi basit bir eylemin onu ne kadar ürküttüğüne şaşırdı. Küçük sehpanın üzerindeki alete baktı. Bu bir canavar değil. Git ve alıcıyı kaldır.

Altıncı çalışta, yanıtladı.

“Bayan Jasick?” diye sordu kibar bir erkek sesi. “ Ben Canfield & Sons Cenaze Hizmetleri’nden Fred Hobkins. Bizi hastaneden aradılar.”

Dün gecedен kalma bir korkunun ortasında, Jenny belli belirsiz bir biçimde, hatta düşünebilecek durumda değil iken almaya zorlandığı kararları hatırladı. Evrakları dolduran hemşireye bir cenaze salonu kiralamasını söylemişti ve cenaze hizmetlerinin onunla irtibata geçmesini sağlamıştı. Yine de bu kadar kısa süre içinde arayacakları aklına gelmezdi.

“Öncelikle,” dedi adam, “En derin başsağlığı dileklerimi sunuyorum.”

Jenny’nin, adamın bu sözleri söyledikten sonraki bekleme anında oluşan sessizliği birkaç teşekkür sözcüğüyle

MUHBİR

doldurması bekleniyordu; fakat bunu yapmak yerine, çığlık atmayı yeğlerdi. Bu isteğe karşı koymak için dudaklarını ısırırdı.

“Malesef, ilgilenmemiz gereken bazı detaylar var.” Adam tekrar durdu; Jenny bir şey söylemesi gerektiğini biliyordu. Herhangi bir şey. Fakat dudakları direniyordu. Adam boğazını temizledi ve ardından konuşmasına devam etti. “Hazırlıkları başlatmak için en iyi zaman ne zaman olur diye merak etmiştim.”

“Bilmiyorum.” Boğazı öyle gergindi ki sözler ağzından zar zor döküldü.

“Peki,” diyerek devam etti Hobkins, bu yumuşak ve iyi ayarlanmış ses tonuyla. “Hiç iyi bir zaman olmayacak. Belki bir saat içinde en azından deneyebiliriz?”

“Olur.”

Jenny alıcıyı yerine koydu ve hareket etmeden bir süre dikildi. Tanrım. Bunu nasıl başaracağım ben?

Carol bir kolu, hala uykulu olan Alicia’ya sarılı halde içeri girdi. Scott peşlerinden geliyordu.

Jenny, arkadaşının yüzünde beliren meraklı bakışları, “Cenaze salonundan aradılar,” diye yanıtladı.

“Ah anne!” Alicia Carol’un yanından ayrılarak annesinin kollarına doğru koştu. Jenny ona sınıksıkı sarıldı, yüzünü kızının uyku kokulu uzun saçlarına bastırdı.

“Sorun değil,” diye mırıldandı Jenny. “Bunun da üstesinden geleceğiz.”

“Buraya mı geliyor?” diye sordu Carol.

Jenny Alicia’nın başının üzerinden Carol’a baktı ve onayladı. “Yaklaşık bir saat içinde.”

“Peki, tamam, hazırlansan iyi olur,” dedi Carol. “Ben çocuklara yiyecek bir şeyler hazırlarım.”

Jenny kızını bıraktı ve küçük kızın ıslanmış yanaklarındaki yaşları sildi. “Sen iyi misin?”

Alicia başını hafifçe salladı, kehribar rengi gözlerini dol-duran mutsuzluğu gizlemeye çalışarak. Böyle eşsiz bir renk. Jenny için eski kocasının ona bıraktığı en iyi şeydi bu. Bu elbette doğru değil. Sana üç tane çocuk bıraktı ve hoşlan ya da hoşlanma, hepsinin içinde bir parça o adamdan bir parça var.

Jenny Alicia’ya bir öpücük verdi. “Sen Carol Teyzen ile git. Benim biraz işim var.”

Carol kolunu kıza dolayarak ve Scott’a uzandı; fakat Scott’tan beklediği karşılığı alamadı. Aslında Jenny çok iyi anlıyordu. Dokunmak güçlü olmanın kırılğan duvarını yıkabilirdi. Jenny odasına girdiğinde yaptığı şeyin ne kadar saçma olduğu fikrine kapıldı. Oğlunu gömecek olan adam için giyinmek. İnsan bunun gibi bir olay için özenli bir biçimde giyinir mi? Ya makyaj? Takılar? Ani ve delice bir gülüş onu esir aldı.

“Sen delisin,” diye bağırdı aynadaki harap olmuş yansımasına. “Akıl hastanesine yatırılman gerek.”

Jenny’nin kahkahaları, Micheal’ın ona bu sözü ilk söylediği zamanı hatırladığı an gözyaşlarına dönüştü. Geçen sonbahar, Micheal’ın onsekizinci yaş gününden bir ay sonra

olmuştu. Micheal kendine yeni bir yol çizmeye başlamıştı. “Artık bir yetişkinim. Bakalım neler elde edeceğim,” der gibiydi. Annesine pizza siparişinin geç kalmasının üzerine sinirden çılgına dönen şapşal yaşlı bir adamdan bahsediyordu. “Berbat olan o adamdı aslında,” demişti Micheal. “Gerçek bir deliydi. Tımarhaneye kapatılmalıydı.” Jenny, Micheal o son iki sözcüğü söylemeden önce gözlerindeki tereddütü hissedebiliyor, gözlerindeki kaçamak soruları sezebiliyordu. “Ben bu deliliği mi elde edeceğim?”

Bir anne olarak aşırı tepki vermesinden dolayı duyduğu pişmanlık hala içindeydi. Tüm bunların Micheal için ne anlama geldiğini kavrayamamıştı.

“Anne! Ben artık bir çocuk değilim,” Micheal böyle karşı geliyordu; fakat sözlerinin gücü Jenny’nin annelik içgüdüsünü yeterince engelleyememişti.

Jenny, bir bıçak gibi saplanan acıyla kaybettiği şeyin sadece çocuğu olmadığını anladı. Çocuğunun tüm geleceğini de yitirmişti. Ondandır bir gelini veya torunları olmayacaktı. Yatağın kenarına çöktü, duyduğu ıstırap onu karanlık bir cehenneme sürüklemekle tehdit ediyordu. Kanı damarlarında öyle gürültülü akıyordu ki odanın kapısının vurulduğunu anlaması en az bir dakikasını almıştı.

“Anne?” Koridordan gelen Scott’ın sesiydi. “Girebilir miyim?”

Jenny derin bir soluk aldı, ayağa kalktı ve kapıyı araladı.

“Merak ettim de...” Scott annesinin gözlerine güçlükle bakıyordu. “Babam aradı mı?”

Jenny başını, “Hayır,” dermiş gibi salladı.

“Peki... benim aramamı ister misin?”

“Bu benim yapmam gereken bir şey. Burada işim biter bitmez tekrar deneyeceğim.”

Scott bir an için tereddüt etti, daha sonra kapıya doğru yöneldi. Jenny ardından kapıyı hızlıca kapattı. Yanaklarının ateş içinde yanmasına neden olan siniri görmemesi Scott için daha iyi olurdu. Dün gece Ralph’a ulaşmaya çalışmış, hastaneden çıkıp eve vardıktan sonra rahatsız bir uykuya dalmadan önceki tüm zaman aralıklarında onu aramış; ancak bir yanıt alamamıştı.

Dün gece bunu dert edemeyecek kadar halsizdi. Çok tipik bir durumdu çünkü. Hiçbir zaman onun veya çocukların yanında olmamıştı Ralph. Evli olduğu yıllar boyunca da, evi terkettikten sonra da bu hep böyle olmuştu. Çoğu zaman Jenny durumu kabullenip, hayal kırıklığını çocuklarında hafifletmeye çalışırdı. Çok az şey söylenmiş olsa bile, mesaj açıktı. Ralph çocuklarıyla hiç ilgilenmezdi. Asla bir babanın olması gerektiği gibi değildi.

Micheal’ın ilk futbol maçını kaçırmasının bahanesi iş için hazırladığı bir projeydi. Hep işle alakalı bir şeyler. Kararlarını çok genel geçer bahanelerle desteklerdi, “Bir erkek bunları yapar. Ailesine bakar.” Fakat Jenny, Ralph’in bu bahanenin ardına saklanmasının ona verdiği rahatlığı sezerdi. Çünkü yanındayken bile, aslında orada değildi.

Jenny, sık sık bu durumu anlamasının neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ederdi. Alicia’nın doğumuna kadar bununla bu kadar net bir şekilde yüzleşmemişti. Hastaneden çıktıktan sonraki ilk hafta ona bebeği kucağına almak isteyip istemediğini sormak zorunda kalmıştı. Bu nedenle evliliklerinin bir boşanma mahkemesinde son bulması iki-

si için de şaşırtıcı bir sonuç değildi. Ayrılıklarının ilk yılı çocukları için çok sancılı bir dönem olmuştu; fakat Ralph, California'ya taşındıktan sonra her şey kolaylaşmaya başlamıştı. En azından çocukların doğum günlerinin birine veya Yeni yıl kutlamalarına gelme ihtimali ya da sadece çocukları özlediği için yapacağı ziyaretlere yönelik gelgitli umutlar son bulmuştu. Uzaklık, onun yokluğu için kabul edilebilir bir bahane oluşturunuyordu; çünkü gerçek, her zaman yüzleşmek istemeyecekleri kadar katıydı. Fakat gerçek, bu sabah her zamankinden daha da fazla can yakıyordu.

“Seni aptal, orospu çocuğu,” dedi Jenny, koyu renk saçlarını sinirli ve hızlı fırça darbeleriyle tararken. “Nasıl öğrendiğin beni neden alakadar ediyor ki? Ölüm ilanını keser, sana yollarım ve biter!”

Bunu yapmayı düşünmek bile ona sapkınca bir zevk vermişti; ama yapmayacaktı. Yapamazdı. Micheal'ın babası olduğu için ona duyduğu saygıdan, tekrar arayacaktı.

Jenny odanın diğer ucuna yöneldi, başucu sehpasının yanındaki telefonu aldı. On aramadan sonra bile yanıt yoktu ve endişelenmeye başlamıştı. Belki bu numara artık onun numarası bile değildi. Başka bir yere taşınmak ve haftalarca yeni numarasını duyurmamak onun adeti idi. Jenny daha sonra onu işten aramaya karar verdi; fakat işyeri numarasının hala geçerli olduğundan bile emin değildi. İstikrar olsun, mesleki ya da kişisel olsun, onun tarzı değildi.

Telefonu sertçe kapadı. “Bir kere de orada olsan, benim için? Sadece bir kere?”

İkinci Bölüm

Teğmen Steve Morrity raporu yazıcısından çıkardı, rapor öfkesinden neredeyse yırtılacaktı. Bu öfke, dün gece uyuşturucuların bulunduğu kaza yerine çağrıldıktan sonra ortaya çıkmıştı. İki genç adam. Aslında çocuk. Biri ölü, diğeri ise ölümün eşiğinde. Bu kabus ne zaman bitecekti?

“Aileleriyle görüştünüz mü?”

Bu soru Steve’in ofisinin kapı eşiğinde bekleyen Linda Winfield’dan geldi. Steve Linda’nın polis gibi görünmemesine hep şaşırırdı. Uzun boylu ve kıvrak, iyi bir porselenden oyulmuşa benzer bir yüz, tüm bunlarla bir model veya aktris olması gerekiyordu. Bugün, bu mükemmellik zarar görmüştü.

Dün gece, düğüm halini almış enkazın içinden iki kurbandan geriye ne kalmışsa çıkarmanın çilesi ve bunun etki ettiği psikolojik durumu, dudaklarının gerginliğinden ve

MUHBİR

mavi gözlerinin çevresindeki şişliklerden okunuyordu. Bu ona, on yıl önce daha acemi bir devriye memuruyken karşılaştığı ilk kazanın hafızasında bıraktığı can sıkıcı görüntüleri hatırlattı. Pert olmuş bir araba. Kontrol paneli tarafından neredeyse ikiye bölünmüş genç bir anne. Sürücü koltuğundaki eş, lanet kağıt bebekler gibi dümdüz olmuş ve arka koltuktaki bir bebek... Tanrım, o bebeği hatırlamak dahi istemiyordu.

Gözünün önüne gelen görüntüleri kovmak için başını salladı ve sordu. “Boş gününde buraya gelmene neden olan şey de ne?”

Linda omuz silkerek ofise girdi. “Aklımdan atamıyorum.”

Steve, dün gece vinç, aracı kanaldan çıkarıp da arabanın içindeki dehşeti gözleri önüne serdiğinde felaketin ilk işaretini fark etmişti. Fakat Linda çelik gibi güçlü durmaya ve işiyle ilgili ayrıntılara konsantre olmaya çabalıyordu. Ruh halinin bu değişimine hızlıca uyum sağlamış olması onu etkilemişti. Steve’in bile bazen bu tip durumlarda dengesini korumakta güçlük çektiği zamanlar vardı. Eğer o an o dengeyi kurmayı başarmışsa da, duyguları onu daha sonra yakalıyordu. Ona tüm bunları anlatabilmiş olmayı diledi, böylece her şey daha da kolaylaşırdı.

Çeliğin ezdiği bedenleri barındıran kazalar kadar korkunç ve lanet bir başka kaza tipi yoktu, hele de çocuklar söz konusu ise. Steve dikkatsizliğin veya uyuşturucu kullanımının neden olduğu kazalarda ölüm hissini daha az olup olmadığı konusunda asla emin olamazdı.

“Yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu Linda, kalçalarını Steve’in darmadağın masasına dayayarak.

“Sürücü ile ilgilenmek ister misin? Hastaneye uğra ve konuşacak duruma gelmiş mi bir bak?”

Linda başıyla onayladı.

“McKinney ve Lewisville’de danışabilirsin. Bak bakalım onlarda bir şey var mı? Jasick adlı çocuk hakkında yazılan ne varsa onları da kontrol et.”

“Uyuşturucuyu Brennan mı satıyordu?”

“Büyük ihtimalle. Okul zamanlarından beri bir şüphe var. Öyleyse bile, yakalanmayacak kadar maharetliymiş. Bir süre ortadan kaybolmuş. Fisher geri döndüğünden bu yana onu izliyor fakat hakkında herhangi bir şey bulabilmiş değil.”

“Diğer çocuğun da bu işe bulaştığını düşünüyorsun, değil mi?”

Steve omuz silkerek, “Kan testi sonuçları gelene kadar bilemeyiz.”

Linda masadan kalktı ve kollarını ovuşturdu. Steve bir omurga çatırtısı işitti. Gözlerini ona dikti. “Bunu yapmak istediğinden emin misin?” diye sordu. “En yakın yatağa gitmen gerekiyormuş gibi görünüyorsun.”

“Denedim.” Ufak bir gülümseme parıltısı yüzünde bir an belirip, sonra da kayboldu. “İşe yaramadı.”

Steve güldü, eliyle gitmesini işaret ederek çalışma masasının üzerindeki dağınıklığa geri döndü. Dallas’taki toksikoloji laboratuvarından gelen evrakı bulmalıydı. Hastane morgundaki cesede bakılmalıydı. Tüm raporların imzalandığından emin olunmalıydı.

Sonu gelmeyen evraklar.

Deli bir memur olmalıymışım.

* * *

Kaliteli ten rengi bol bir pantolon ve krem rengi ipek bir bluz giydikten sonra, Jenny yatak odasının kapısını açtı ve tabak çanak sesleri arasından kesik kesik duyulan konuşmaları işitti. İnsanlar... Büyük ihtimalle pek çok insan gelmişti. Ürktü ve kapıyı üzerinden kapatıp bir daha asla çıkmamayı düşündü. Ardından uzun süredir geri plana itilmiş olan geleneklere sadık olma fikri ona kaba olmaması gerekliliğini hatırlattı.

Mutfağa girdiğinde gördüğü ilk kişi annesiydi. Zaman, ani bir parıltıyla tersine işledi ve Jenny annesinin kollarındaki huzura koşan bir çocuk halini alıverdi. Yaşlı kadın onu sardı ve mırıldandı. “Tamam. Buradayım. Her şey yoluna girecek.”

Jenny kendine bir an için çocuk olma hakkını tanımıştı; birinin, onun sorumluluğunu üstlenmesinin getirdiği güvenlik duygusunu yaşıyordu. Sonra kendini geri çekti ve annesine baktı; geçen on iki saat içinde bu kadar yaşlanmış olduğunu görünce dehşete düştü. Endişe Helen’in alnındaki çizgileri derinleştirmişti; ela gözleri donuk ve cansız bir hale bürünmüştü.

“İyi misin anne?”

Helen alt dudağını ısırды ve başını salladı.

O esnada Jenny’nin omzuna dokunan bir el, dikkatini komşuların olduğu yöne doğru çekti. Komşusu Millie, onu kusursuzca adetlere uygun bir biçimde, şapkası ve eldiven-

leri içinde karşıladı. Bugün giydiği siyah şapka, kırmızı ipek güller ile süslenmişti.

“Seni sıkboğaz etmeyeceğim,” dedi Millie. “Sadece birkaç şey getirdim. Yapabileceğimiz başka hiçbir şey yok sanırım.”

Bu sözler basitliklerine rağmen yoğunlardı ve Jenny, bu kibarlık karşısında şükran doluydu. Kendi etrafına inşa etmek istediği duvarın çatladığını hissetti. Duvar belli bir süre için onun hayatta kalmasını sağlıyordu elbette; ancak ne kadar kalın olursa o kadar tehlikeli olacaktı. Onun istediğinden daha fazla kişiyi dışarıda bırakacak kadar...

Millie’ye sarılmak istiyordu ama yaşlı kadının da kendine ait kurduğu bir duvar vardı. Jenny’nin onu tanıdığı altı yıl içinde, Millie hep arkadaş canlısı bir tavır içindeydi; fakat samimiyetini hep bir seviyede tutmayı başarıyordu. Bu nedenle Jenny, onunla birlikte giriş kapısına doğru yürürken hep belli bir mesafeyi korudu.

“Bir şeye ihtiyacın olursa aramaktan çekinme.” dedi Millie.

“Teşekkürler.”

Jenny kapıyı kapattı ve tekrar mutfığa geri döndü. Bulaşıkları yıkayan Carol’a, “Alicia nerede?” diye sordu.

“Cenaze salonundaki adam gelmeden önce giyinmek için yukarı çıktı.”

“Bunu göremeyeceğim sanırım,” dedi Helen, masadan siyah deri cüzdanını alırken. “Alicia bir süre bende kalmak ister mi diye bakmak için daha sonra uğrarım. Bana kapıya kadar eşlik eder misin?”

MUHBİR

Bir anlığına Jenny tekrar çocukluğuna dönmek istedi. Annesiyle birlikte kaçabilir ve bunu yapmak zorunda kalmayabilirdi. Annesini gitmekle suçladığı için değil... Jenny, geçen sene babasının cenazesinde, annesinin takındığı acı dolu o kaybolmuş yüz ifadesini hatırlayarak derin bir nefes aldı. Aynı sahneyi yeniden yaşamasını isteyemezdi.

Helen'in soğuk yanaklarından öptü. "Sorun değil. Seni daha sonra Alicia konusunda haberdar ederim."

* * *

Fred Hobkins zayıf, uzun boylu bir adamdı. Gri Fedora'sı ve evrak çantası ile birlikte üzerinde bir teselli havası taşırdı. Jenny, onun kibar tavırlarını ve ses tonunun hafifliğini oldukça rahatlatıcı buluyordu ve tanıştıkları anda aklına takılan ilk şey tüm bunları cenaze hizmetleri okulunda mı öğrenmiş olduğuydu. Sakinleştirme ve iyi niyet dersleri mi almıştı?

Jenny şapkasını aldı ve fuayedeki askıya astı. Ardından o çılgınca soruyu sormasını engellemek için olağan bir tavırla, onu oturma odasına doğru yönlendirdi. Tekrardan aklının üzerinde egemenlik kurabilecek miydi? Deriden yapılmış çantanın içinden çıkardığı dosyaları daha rahat inceleyebileceği pek sık kullanılmayan bir koltuğa işaret etti. Kendisi de kanepeye oturarak gerginlikten titreyen ellerinin arasına mavi bir yastık aldı. Aylardır ilk defa elbise giyen Alicia da onun yanına oturdu; Scott ise koltuğun öbür ucuna yerleşti.

Hemen hemen beyaz rengine yakın, oldukça solgun renkte olan saçlarına birkaç fırça darbesi vurmasının dışında, Scott'ın başka bir hareketine rastlamadı. Hala gri eşofmanları ve siyah Nike tişörtüyle oturuyordu. Jenny bakışlarını yakalamaya, onunla iletişim kurmaya çalıştı; fakat Scott

göz göze gelmekten kaçıyordu.

Hobkins boğazını temizleyince Jenny ona doğru baktı. “Aile görüşü için yarına hazırlık yapabiliriz,” dedi. “Gerisi size kalmış.”

“Nasıl?” diye sordu Jenny. Sesi bir çıtırtı gibi kırılarak çıkmıştı.

“Halk görüşü için açık bir tabut istemeniz halinde...” Kelimelerini doğru seçmek istercesine birkaç saniye durdu. “Boynundan itibaren, üst bölgede herhangi bir yara izi olmadığa düşünöldüğünde... Evet, bu mümkün.”

Jenny’nin saatlerdir aklından atmaya çalıştığı görüntüler tekrardan canlanmıştı; Micheal cansız ve soğuk bir biçimde sedyede yatıyordu. İlk düşündüğü şey, yanılıyor olduklarıydı. Ölmüş olamazdı. Yüzü normal görünüyordu. “Kusursuz.” Uyuyor gibiydi sanki. Fakat daha sonra göğsündeki yaraların dehşet dolu görüntüsüyle karşı karşıya kaldı.

Ansızın önünde kapkaranlık bir uçurum açıldı ve Jenny bu uçurumun etkisine kapılmamak için kendisiyle büyük bir savaş veriyordu.

“Burada bazı maliyet analizleri var,” dedi Hobkins, ifadesiz bir sesle. Jenny derin bir iç çekişle, Hobkins’in sehpadan ona doğru uzattığı kağıda baktı. Akı, çılgın bir patikaya doğru sürükleniyordu. Bunu da okulda mı öğrendi? İnfilak 101’in etkisini azaltmak.

“Bunlar en çok rağbet gören tabutlarımızdan bazıları.” diye devam etti, dosyadan bir broşür çıkararak. “Şimdi karar vermek zorunda değilsiniz. Ailenizle birlikte inceleyin, birkaç ayrıntıyı daha konuştuktan sonra bakarız.”

Jenny kitapçığı Scott'a uzattı. "Bakmak ister misin?"

Scott bakışlarını, acılı bir yüz ifadesiyle başka yöne doğru çevirdi.

"Ben bakarım," dedi Alicia.

Jenny kızına bakarak, "Emin misin?"

"Hı, hı."

"Şimdi." Hobkins sandalyeye iyice yerleşti. "Servise herhangi bir görüş bildirdiniz mi? Ne istediğinizi? Onun, ne gibi şeyler istiyor olabileceğini?"

Jenny omuzlarını silkerek Scott ve Alicia'ya baktı ve tekrar Hobkins'e döndü. "Yani, şu"

"Çiçekler," diye böldü Scott, duygulu bir ses tonuyla. "Çiçekleri istemezdi, eminim."

Jenny, Scott'a bakınca, oğlu da sesini düzeltmek zorunda kaldı. "Büyükbabamın cenazesinde, çiçeklerin gereksiz olduğunu söylemişti. Kokusu onu kusturacak kadar rahatsız etmiş."

Hobkins hafifçe öksürdü. "Çiçekler, tercihe bağlı. Fakat insanlar çiçek yollayacaklar. Bunu kontrol altına alamayız."

Jenny, Micheal'ın çiçekleri sevmediğini hiç söylememesinin nedenini düşünürken, kederli bir şekilde gülümsedi. Elbette söylemeyecekti. Son altı yıldır, geçimlerini çiçek satarak sağlıyorlardı.

Hobkins gülümsemeyi gördüğünü belli etmemeye çalışarak, yumuşak, rahatlatıcı ses tonuyla devam etti. "Peki, cenaze hizmetleri konusunda ne yapacaksınız? Bir kiliseye

bağlı mısınız?”

“Resmi olarak, hayır,” dedi Jenny. “Bazen şu küçük Katolik kilisesine gideriz; fakat...”

“Michael, öteki kiliseyi severdi. Main Street’deki,” dedi Alicia. “Ön cephesinde bulunan yazılı tabelayı çok severdi. Çok hoş olduğunu düşünürdü.”

Jenny, alt dudağını kanatırcasına ısırды. Oğlumun böyle düşündüğünü nasıl anlayamadım?

“Cefa Baptist Kilisesi olmalı,” dedi Hobkins. Jenny’nin düşüncelerini bu şekilde bölüyor olması adeta kadının hayatını kurtarıyordu. “Daha önce Papaz Poole ile çalışmış-tık. Eminim, cenazeyi orada yapmak konusunda sizlere yardımcı olacaktır. Ya da onun öncülüğünde olmak üzere, kendi imkanlarımızı da kullanabiliriz.”

Jenny, aklını meşgul eden şeylerden kurtulmaya çalışarak, adamın yanağındaki sivilce izlerine odaklandı. Çok fazla karar. Çok yoğun duygular. Kendine bir karar verecek kadar güvenmiyordu.

“Bu konuda da düşüneceğiz,” dedi.

“İyi olur.” Hobkins yığınlarının arasından bir kağıt daha çekti. “Şehir dışından katılacak akrabalarınız var mı?”

Jenny onayladı. “Ah, erkek kardeşim, Ohio’dan ve Micheal’ın babası, California’dan.”

“Onlara durumu söylediniz mi?”

Jenny nasıl yanıtlayacağını düşünürken, Scott onu dirseğiyle dürttü. Oğluna bakarken, sessizce sormak istediği

MUHBİR

soruyu anlamıştı. Hobkins'in aralarındaki gerginliği farketmediğini umarak, "Evet, yine denedim," diye fısıldadı.

Eğer farkederse ne söyleyecekti? Hayatının son altı yıldır aldığı berbat hali açıklamak istemiyordu. Faydalı bir amaca hizmet etmeyecekti çünkü. Açıkça ortaya koymak gerekirse bu durumu eski eşine anlatamamış olması, konuyu birçok yorumla açık hale getirmişti. Hiçbiri de onun lehine değildi.

Hobkins öne doğru uzandı. "Üç gün genelde iyidir," dedi. "Fakat daha fazla bekleyemeyiz."

"Üç gün yeterli olacaktır," dedi Jenny. "Gelmek isteyen herkes üç günlük bir süre içinde burada olabilir."

"Nanna ve Pappaw ne olacak?" diye sordu Alicia.

"Pappaw, hastalığından ötürü seyahat edemiyor," dedi Jenny. "Gelmelerini beklemiyorum."

"Özledim onları."

"Biliyorum tatlım." Jenny, Alicia'ya sarılırken, kendi kendine Ralph'ın annesini ve babasını, Michael'ın ölümü hakkında haberdar etmesi gerektiğini hatırlattı. Boşanmaları hakkında hala Jenny'yi suçlayan bir kadınla uğraşacak yeterli sabrı ve gücü kendinde bulamıyordu.

Üçüncü Bölüm

“Beni toplantıdan alelacele çıkaracak kadar önemli olan şey nedir?”

Jenny, hattın öbür ucundaki düşmanca ses tonu karşısında kekeleydi. Alıcıyı parmakları acıyınca kadar sıkılmıştı. “Oğlun.”

“Eğer bir sorun varsa, daha sonra konuşalım—”

“Ralph, lütfen sadece dinle.” Jenny ikilemdeydi, içinden bir şey sesini naif bir tona çekiyordu.

“Şeytan diyor ki—”

“Ralph, Micheal—”

“Yine hangi aptalca şeyi yapmasına izin verdin?”

Kalbine tekrardan acı dolu bir hançer saplanmıştı; fakat Jenny, ona küfürlerle saldırmamak için kendini tutuyordu.

MUHBİR

Bu kadar zalim olamazdı. “Lütfen Ralph, sadece izin ver... O...” Söylemesi son derece zor olan o sözcüğü bulmak için duraksadı. “... Öldü.”

Kısa bir sessizlikten sonra hattın öbür ucundan hızlı bir iç çekiş işitti. Ona zaman vermek için susarak, yatağın köşesine oturdu.

“Aman tanrım,” dedi Ralph. Şaşkınlığı onları ayıran binlerce kilometreden gelip Jenny’nin bir parçası oluvermişti.

“Dün gece. Şöyle ki—”

“Dün gece? Ve sen beni aramayı henüz aklına getirdin, öyle mi?”

“Bağırma. Sana ulaşmayı daha önce de denedim. Tüm gece evde yoktun.” Alışılmış, o eski cümleyi tekrar etmeden durdu. ‘Neredeydin Ralph?’ Fakat her nasılsa, Ralph’in ne yanıt vereceğini biliyordu.

“Ne yaptığım beni ilgilendirir.”

Jenny derin bir nefes aldı ve yavaş bir hışırtıyla dışarı attı. “Şimdi kavga etmenin zamanı değil.”

Devam eden uzun sessizlikte, Jenny ayağa kalktı ve odasında dolanmaya başladı. Ralph’in uzun bir iç çekişle nefes aldığını duydu.

“Gelecek misin?” diye sordu.

Yine sessizlik... Süregelen boşluğu, bir uzlaşma cümlesi ile böldü.

“Gelirsen, ikimiz bir oğlu paylaşmış ve daha sona da kaybetmiş iki ebeveyn olacağız. Geri kalan her şey bekleyebilir.”

Hala ses yoktu; Jenny, içinde ona karşı uyanan bir şefkat kıvılcımı hissediyordu. Onun da bir yanı sevmeye muhtaçtı, bir yanı da acıyor olmalıydı. “Sadece ara, tamam mı? Ne zaman geleceğini bildir bana.” Bağlantıyı kesmek için kapama düğmesine bastı ve başını duvara dayadı. Bunu yapamam. Tüm bu kararların sorumluluğunu alamam. Tüm bu ayrıntılar. Kaçmak, ölmek istiyorum.

Duvardan aşağıya süzülerek, odanın bir köşesine kıvrılmak, kapanmak isteydi. ‘Dışarı çık,’ dedi içinden gelen bir ses. Dışarda hiçbir şey bu kadar kötü olamaz.

Jenny evin içinden geçerek, arkadaki verandaya indi. Aniden, her şeyi daha da netleştiren keskin bir ışık gözlerini aldı. Güneşin aydınlattığı zengin, derin maviliğiyle gökyüzü boylu boyunca uzanıyordu üzerinde. Hava kıpır kıpır, ferah ve şaşırtıcı derecede canlıydı. İçindeki ses haklıydı. Böyle bir manzara karşısında umutsuzluk çok fazla barınamazdı.

Jenny yıpranmış şezlonga doğru yürüdü. Rastgele sarı ve kahverengi yapraklar dökmeye başlayan bir karaağacın altına oturdu. Patika yoldaki boşluklara basmamaya özen göstererek şezlonga erişmeye çalıştı. Evi satın aldığından beri bu yolu yenileyecekti; fakat zamanla hayat bu isteğini yapılacaklar listesinin en altına itelemişti.

Aslında her şey çok gerçektir; güneş yanaklarını yumuşak bir el gibi okşuyordu. Bir Kral kelebeği telaşlı hareketlerle rüzgarda yolunu bulmaya çalışıyordu. Solmaya yüz tutmuş çimlerin üzerinde turuncu ve kahverengi yapraklar kendini gösteriyor ve Jenny de tüm bunlarla birlikte kelebeğin dansını izliyordu. Kelebek su teknesinin hemen ucuna kondu; güzelliğinin masumca bir gösterisi olarak kanatlarını açtı ve başka çiçeklerden başka öz suları bulmak için tekrar havalandı.

Kelebek süzülürken, Jenny de ruhunun onun kanatlarında uçtuğunu hayal etti. Kelebekler, Jenny’de hep aynı hissi uyandırıyorlardı. Tıpkı Peter Pan’daki gibi, kelebeklerle uçması için yapması gereken tek şey inanmaktı.

Oniki yaşındayken bunu, arkadaşı Angie ile paylaştığında, kız buna kahkahalarla gülmüştü. Jenny’ye bunun hayatında duyduğu en saçma şey olduğunu söylemişti.

Jenny bu anıya gülümsemekle yetindi. Koleksiyon yapmak için kelebek yakalamasına yardım etmeyince, Angie ile olan arkadaşlıkları neredeyse bitiyordu. Zavallı küçük yaratıkları alkolde boğmak Jenny’nin dayanabileceği bir şey değildi. Angie, kelebeklerin çok yaşamadığını savunuyordu; fakat bu Jenny’yi ikna etmeye yetmemişti. Hayat ne kadar kısa olursa olsun, nefes alan her şey, yaşamlarının her saniyelerini hak ediyordu.

Micheal da.

Bu düşünce onu savunmasız yakalamıştı ve adeta güneşi kapatan kara bulutlar gibi üzerine çöktü. Jenny tüm bu adaletsizliği düşünmek istemiyordu. Öfkeye kapılıyor ve öfkenin mi yoksa acının mı daha kolay katlanılır olduğu konusunda emin olamıyordu.

Arka kapı büyük bir gürültüyle açıldı ve Jenny dışarı çıkan Scott’a doğru baktı.

“Telefon sana,” dedi Scott.

Jenny alıcıya uzanırken, Scott, “Babamla konuştun mu?” diye sordu

Jenny başıyla onayladı.

“Geliyor mu?”

Jenny, Ralph’in gelmeme riskini göze alarak, “Evet,” dedi.

Diğer sorulardan bir an önce kurtulmak için telefonu aldı ve Scott’u geride bırakarak aceleyle içeri koştu. Konuşma düğmesine basıp telefonu yanıtladı.

“Bayan Jasick, ben Canfield & Sons’dan Fred Hobkins. Korkarım ufak bir sorunuz var.”

Jenny kaygılandı. “Ne gibi?”

“Detektif, toksikoloji analizi için biraz daha beklememizi öneriyor.”

“Ne için?”

Jenny telefonun diğer ucundan boğuk sesler işitti ve Hobkins tekrar konuşmaya döndü. “Toksinlerin incelenmesi için gerekli olan adli bir analiz.”

“Uyuşturucuyu mu kastediyorsunuz?”

“Bunu söyleme hakkına sahip değilim,” Hobkins boğazını temizledi. “Yetkililere sorsanız daha iyi olacaktır.”

Jenny, bir hışımla ‘aramayı sonlandır’ düğmesine bastı, alıcıyı yerine koydu. Tam bu esnada Scott arka kapıdan içeri girdi. “Alicia’ya göz kulak ol,” dedi Jenny. “Hemen geliyorum.”

* * *

Steve, önünde dikilerek ısrarla yanıt bekleyen bu kadının katı baskısı karşısında geri adım attı. Bir polisin en kötü kabusu. Çocuğu ölmüş bir anne.

Sevk memuru Trudy, kadın içeri girdiğine Steve'e işaret etmişti ve kadının hiçbir engel kabul etmeyen, bir sel gibi akan öfkesini görmek için, ardından salona girdi.

"Bayan Jasick. Lütfen—"

"Hayır, susmuyorum, lütfen." Kadının gözlerinde alev alev yanan bir öfke görölüyordu. "Bazı sorularımın yanıtlarını almak için geldim."

"Amirimi aramamı ister misiniz?" diye sordu Trudy. Manikürlü elleri çoktan telefonu kavramıştı bile.

Steve, başını bıkkınlıkla salladı ve elindeki çantayı göğsüne bir silah gibi bastırmış olan kadına döndü. "Eğer ofisi-me gelerseniz, açıklayacağım."

Jenny sert bir tavırla durdu. Steve, sinirli olduğunu hemen anladı. Uzandı ve Jenny'nin koluna dokundu. "Çözümü burada aramaktan çok daha iyidir."

Jenny'nin odaya ve kargaşayı duyup kapı önlerine çıkan diğer tüm polis memurlarına bakışını izledi. Ardından Jenny, bakışlarını eli hala telefonun üzerinde duran Trudy'ye doğru yöneltti.

Sonunda, Steve'e dönerek, "Evet," dedi. "Haklı olabilirsin."

Jenny'nin ikna olmasıyla birlikte, Steve gerginliğin dağıldığını hissetti. Diğer polis memurlarının masalarına geri dönmesiyle odada bir hareketlenme oldu ve Steve kadına onu takip etmesini söyledi. Yumuşak halının üzerinde kaybolan ayak sesleri ile koridoru geçtiler. Ofisine geldiklerinde, Jenny'den masanın hemen önündeki sandalyeye oturmasını rica etti. "İçecek bir şey? Kahve?"

“Hayır,” diyerek ayakta kalmayı tercih etti. “Oğlumun neden cenaze salonuna getirilmediği sorusunun yanıtını almaya geldim.”

“Bu bir rutin—”

“Beni oyalamayın.” Steve, onun alnından bir tutam kumral saç geriye atışını izledi. “Bay Hobkins törenin ertelenmesi gerektiğini söyledi. Resmi bir engel varmış.”

Steve, sert bir yanıt vermemek için kendini tuttu. “Engel” olarak bahsettiği şeyi savunmanın hiçbir yararı olmayacaktı. Jenny’ye bir daha oturmasını işaret etti.

“Bayan Jasick, bu şekilde öğrendiğiniz için çok üzgünüm.” Dosyaları sakladığı dolabın üzerindeki demlikten, kendine bir bardak kahve doldurup tekrar masasına döndü ve Jenny’nin yüzüne baktı. “Sizinle irtibata geçen kişi ben olmalıydım. Biraz daha vaktim vardır sanıyordum.”

“Bu bir bahane değil.”

“Haklısınız. Bu sadece bir açıklama.” Bakışları sabitti. “Ve bu durumu daha zorlaştırdığım için pişmanım.”

“Tamam.” Jenny göğsünde tuttuğu çantasını kucağına bıraktı. “Sadece bana nedenini açıklayın.”

“Kazanın hangi koşullar altında meydana geldiğini soruşturuyoruz.”

“Nasıl koşullar?” Jenny’nin ardında kadar açık gözlerinden, en az saçları kadar koyu renkli olan bir panik okunuyordu.

“Arabada uyuşturucu bulundu.” Steve durakladı ve kahve

MUHBİR

bardağını iki eliyle kavradı. “Oğlunuzun uyuşturucu kullanıp kullanmadığı konusunda emin olmak zorundayız.”

“Hayır. Michael öyle bir şey yapmaz.”

Steve, kadını tekrar öfkeliendirmemek için sözcüklerini büyük bir özenle seçiyordu. “Çoğu aile, çocuklarının uyuşturucu kullandığını anlamaz.”

“Biliyorum!” Kızgınlık omurgalarını sızlatıyordu. “Denemiş olabilir. Bilmiyorum. Birçok insan deniyor. Fakat o uyuşturucu kullanmıyordu. Eminim.”

“Umarım haklı çıkarsınız.” Steve durdu ve ona biraz zaman verdi. “Fakat gerçekleri de görmezden gelemeyiz. Arabada uyuşturucu bulundu ve Brennan adlı çocuğun kan testi sonuçları uyuşturucunun etkisi altında olduğunu kanıtladı. Onun bu işi tek başına yapmadığı olasılığını düşünmek durumundayız.”

* * *

Jenny yanıldığını söylemek, bağırarak istiyordu; fakat mantığı dedektifin durumunu da anlaması gerektiğini telkin ediyordu. Houston’da yirmi yıllık polislik deneyiminden sonra, amcası Sid, Jenny’ye iyi bir polisin aile bireylerinin söylediklerine değil de gördüklerine inanması gerektiğini anlatmıştı. Bu nedenle oğlunu körü körüne savunmak yerine, sessizce oturmayı yeğledi.

“Bunu yapmaktan hoşlanmıyorum, Bayan Jasick. Fakat araştırmak zorundayız.”

“Biliyorum.”

“Brennan hakkında ne biliyorsunuz?”

“Çok az şey. Arkadaşlıkları lise boyunca sürdü; ancak Micheal bana karşı hep biraz ketumdu.”

“Uyuşturucu kullandığından şüphelendiğiniz olmuş muydu?”

“Kullanmadığından eminim. Yani—”

“Bunu tahliller gösterecek Bayan Jasick.”

“Ah.” Jenny, Brad’in uyuşturucu kullanıp kullanmadığını anlamak, bununla ilgili en ufak bir ipucu elde edebilmek için etrafında dönüp durduğu, onu izlediği zamanları hatırlamaya çalıştı. Hiçbir işaret bulamamıştı. Bir ihtimal, esrar kullandığını düşünmüştü. İç çekti. “Sanırım ben kimin ne kullandığına karar verecek en son kişiyim.”

“Güzel.” Dedektif, kahvesinden bir yudum aldı, ardından kupayı masadaki yığılı kapıtların üzerine bıraktı. “Son zamanlarda davranışlarında bir farklılık sezmiş miydiniz?”

“Bir süredir etrafta görünmüyordu. Lisedeki son yıllarının bitmesine yakın görüşmeyi kesmişlerdi.” Sesi çatallaştı. “Sanırım Micheal mezuniyetten sonra Brad’in kasabadan ayrıldığını söylemişti. Micheal’ı evden aldığı güne kadar kasabaya geri dönmüş olduğundan haberdar bile değildim.”

“Nereye gideceklerdi?”

“Turner Şelaleleri’ne. Hafta sonu boyunca kamp yapacaklardı.”

Dedektifin tüm yanıtlarını stenotip bir deftere not almasını izledi. Ardından Steve defteri kapatıp buz mavisi gözlerinde anlaşılması güç bir ifadeyle Jenny’e baktı.

Gerçekten harikulade gözler diye geçirdi aklından Jenny. Tanrım, ne kadar aptal bir kadınsın.

Gözlerini kaçırdı ve silkелendi. “Keşke daha fazla şey bilseydim.”

“Önemli değil,” dedi Steve. Kahvesinin geri kalanını bitirdi. “Test sonuçları elimize geçince sizi bilgilendireceğim.”

“Ne kadar sürer?”

“Elimden geldiğince çabuk olmasını sağlayacağım. Bir günden daha fazla zaman almayacağını umuyorum.”

Jenny başıyla onayladı, çantasını omzuna taktı ve kalkmaya hazırlanırken ani bir his onu tekrar masaya yöneltti. “Bana kazayı anlatın.” Sesi yumuşak; fakat kararlıydı.

“Sanırım anlatmasam daha iyi—”

“Hayır. Sanmıyorum.” Jenny sandalyeye oturdu. “Bana hala gerçekdişiymiş gibi geliyor.” Başını çevirdi, uzağa baktı ve tekrar Steve’e döndü. “Belki de ben gerçek olmasını istemediğimdendir. Bilmiyorum.”

Sustu ve kucağında sıkıca kavuşturduğu ellerine baktıktan sonra gözlerini tekrar dedektife çevirdi. “Kazanın nerede gerçekleştiğini bilmiyorum bile.”

“720. yolda. Kasabanın batısında.”

Jenny sıradaki soruyu düşünmek için biraz bekledi. “Hızlı mı gidiyorlarmış?”

“Öyle görünüyor.”

Dedektif, arabanın geyiğe çarptığı yer ile kanaldaki su-

lama borularının arasındaki mesafeyi tarif ederken, Jenny, Micheal'ın o ana ait, olası halinin görüntülerini gözünde canlanmasını engellemeye çalışarak onu dinliyordu.

Dedektif konuşmasını bitirdi. "Bu kadar uzağa sürüklenmeleri ancak çok yüksek bir hızda giderken mümkün olabilir."

"Anladım." Jenny başını kaldırdı ve derin bir nefes aldı. Anlatılanlar ne yazık ki soğuk oldukları kadar gerçektir. Fakat oğlunun çektiği acıyı tanımlamaktan daha iyiydi. Alt dudağını ısırды ve gözyaşlarına engel olmaya çalıştı.

"Hiçbir şeyi kolaylaştırmayacak, biliyorum," dedi dedektif. "Ama, ölüm hızlı gerçekleşmiş olmalı."

Jenny onayladı ve derin, titrek bir nefes daha aldı. Sonra Steve'in bakışlarına karşılık vererek teşekkür etti.

* * *

Steve, karakolun ön cephesine bakan geniş pencereden, kadının park yerini geçerek, arkasındaki çeyrek panelde belirgin bir göçük olan eskimiş bir Ford Taurus'a doğru ilerleyişini izledi. Ruh eşini kaybetmek bile çok ağır bir hadiseyken, çocuğunu kaybetmek... Derin bir nefes aldı. Meslek hayatı boyunca binlerce kez yıldızlara —ya da sahip olduğu bu iyi şanstın kim sorumluyorsa, ona— doğrudan böyle bir acı yaşamamış olduğu için şükretmişti. Çünkü dolaylı bile olsa, yeterince büyük bir acıydı.

Arabanın park yerini terketmesinden sonra birkaç dakika daha pencerenin önünde öylece kaldı. Yüzündeki hüznü kovmak için elini sakallarının üzerinde gezdirdi ve dinlenme odasına doğru yöneldi. Orada, koskoca bir çikolatalı pastanın içine gömülmüş halde bulmaca çözen Amir Gon-

zalez ile karşılaştı. Piç kurusu, bulmacaları hep tükenmez kalemle çözerdi.

Steve, uzun boylu adamın karşısına oturdu, yağsız ve tuzsuz yerfistığı kavanozuna uzandı. Piç kurusu, aç bir hayvan gibi yer ve asla bir gram kilo almazdı. Bir keresinde, ofisteki çocuklardan bazıları, şaka olsun diye, gündem panosuna uzun ve zayıf Meksikalıların kısa ve şişman Anglosaksonlar karşısında çok fazla tatlı yememeleri gerektiğini söyleyen bir not asmışlardı. Amir ise bu şakaya, panoya şişman Anglosaksonların kışıklarını kaldırıp işlerine geri dönmelerini dikte eden bir not asarak karşılık vermişti. Onlar da bulmacalar hakkında tek kelime daha etmemeye karar verdiler.

Yüzüne bakmadan sordu Gonzalez. “Aklında ne var Teğmen?”

“Dallas’taki laboratuvara gideceğim.”

Gonzalez sandalyeye sırtını dayadı ve Steve’e baktı. “Neden sen gidiyormuşsun?”

“Böylece koca kışıklarını kaldırıp testleri sonuçlandırma-
larını sağlayabilirim.”

“Acelen ne peki?”

“Bu annenin çocuğunu gömmesi gerekiyor.”

Steve yerfistiklerinden bir avuç dolusu daha aldı ve Amir’in yanıtını bekledi. Amir, işleyişte çok başarılı; fakat iş, duygulara gelince çok kıt bir adamdı. Prosedürlere göre, bir devriye memuru sadece ayak işlerine bakmalıydı. Bir dedektif ise, zamanını daha verimli bir işe harcamalıydı. Fakat Gonzales kurbanın haklarını da gözetirdi. Tüm bunlar göz önüne alındığında, istediği şekilde karar verebilirdi.

Gonzalez ince parmaklarını çenesinin çevresinde gezdirdi ve bulmacasına geri döndü. En sonunda, “Bunu alışkanlık haline getirme,” dedi.

Dördüncü Bölüm

Jenny, odanın içinde yankılanan konuşmaların ancak yarısını dinleyebilmişti. Kendini yalıtılmış hissettiğinde ortaya çıkan garip sağırlık hallerinden biriydi bu. Burası onun oturma odası, bu insanlar onun arkadaşları ve annesi değildi. Herkes başka biriyle bağlantılıydı ve Jenny sadece bir tür tuhaf ‘reality show’ izliyormuş gibiydi.

Sabah erkenden, Teğmen Morrity test sonuçlarının negatif çıktığını söylemek için aradığından beri, içi biraz daha rahatlamıştı. Artık üç günlük geri sayım başlayabilirdi. Aynı zamanda Teğmen, onun uyuşturucu kullanımı hakkında söylediklerini bir kanıt olarak almadığı için üzgün olduğunu söyleme inceliğini de göstermişti. Bu nezaket onun için bir teselli olmuştu. Hem oğlu Micheal hakkında yanılmanın verdiği bir rahatlık hissi de vardı. Aksi olsaydı bile, nasılsa değişen bir şey olmayacaktı. Michael, o esnada uyuşturucu almış bile olsa, kaza onun suçu olmayacaktı. Çünkü arabayı hızlı kullanan Brad’di, Micheal değil.

Hiçbir neden yokken kontrol edilemez bir öfke dalgası Jenny'yi sarıp sarmaladı. Bu ne cüret? Anlayamayacak kadar aptal mıydı? Yoksa umursamadı mı?

Hastaneye gidip Brad'in anne ve babasıyla yüzleşmeyi düşündü. Oğullarının aptallığının neye mal olduğunu biliyorlar mıydı?

Daha sonra hiç de adil davranmadığını anladı. Elbette biliyorlardı. Hangi ebeveyn bunu anlamazdı? Oğullarının o kasvetli yerde, yaşam ve ölüm arasında gidip geldiği anlarda bile, bunu yapamamış olan diğer bir oğulun varlığını bilmek onlara yeterince acı veriyor olmalıydı. Jenny'nin bunu onlara hatırlatmasının bir anlamı olamazdı.

Terden sıırıslıklam olmuş avucunda tuttuğu bardağı farketti ve kolasından bir yudum daha alarak insanların neler söylediklerine kulak kabarttı. Birçok cümle uyuşturucu denen illetin küçük kasaba yaşantılarına ne denli zarar verdiği konusu üzerinde kuruluyordu. Uyuşturucuya başlayan bu gençlerin hayatı ne kadar talihsiz bir yöne doğru sürükleniyordu. Tertemiz birçok geleceğin böylece kirlenmesi ne kadar da şanssız bir durumdu.

"Talihsiz değil," diye bağırdı Jenny. "Bu kahrolası bir suç. Uyuşturucuya bulaşan her kim olursa olsun, vurulmalı."

Bakışlar ona doğru çevrilirken, şaşkın bir sessizlik bu patlama anını takip etti. Annesi yatıştırıcı bir ses tonuyla, "Hepimiz bunu biliyoruz, hayatım. Bağırmana gerek yok."

"Üzgünüm." Jenny hissettiği şeyin yoğun etkisinden çıkıp Carol'ın yüzündeki ifadeye odaklandı. "Herkes sadece yerlerinde oturup bu konu hakkında görüş birliğine varıyor. Ama başka hiçbir şey yaptıkları yok."

MUHBİR

“Peki ne önerirsin, Jen?” diye sordu arkadaşı. “Makineli tüfekler kuşanıp, hepsini havaya mı uçuralım? Yeni Yüzyılın Harika Kadını?”

Jenny, aklında oluşan kötücül imgeye dayanamayıp güldü. “Demirden sütyenler konusunda emin değilim ama silah gerçekten de kötü bir fikir değil.”

“Jenny! Ciddi olamazsın,” Helen’in sesi telaşla çatladı.

“Tabi ki değilim.” Jenny gülümsedi. “Burada sadece sohbet ediyoruz, öyle değil mi?”

* * *

Jenny, definden önceki iki günü nasıl atlatacağı konusunda en ufak bir fikre sahip değildi. Sadece Mitchell’in cenazeyi çiçekler olmadan gerçekleştirecekleri konusunda, kendi işlerini mahvettiğine yönelik yorumlarına karşılık, ani bir kahkaha seline yakalandığını hatırlıyordu. En az bunun kadar garip olan bir başka şey ise, onu en son gördüğünden bu yana biraz kilo almış olan Ralph’in gelişi ve çocukların onun peşine takılmaları ile biraz daha hafiflemiş hissetmesiydi. Daha önce, çocukların gereksinimlerinin onu ne kadar yıpratmış olduğunu farkedememişti.

Şimdi, işçiler tabutu indirmeye hazırlanırken, o da mezarın hemen yanında duruyordu. Ayakta durmak için ihtiyacı olan kudret silinip gitmişti ve istediği şey, o çukura oğluyla birlikte girmektir. Her şeye onsuz nasıl devam edecekti?

Ralph elini tutu ve aralarındaki bu iletişim Jenny’nin sağlam durmasına yardımcı oluyordu. Bir ışık hüzmeleri gözlerini kamaştırdı ve bitişindeki gizli saklı hıçkırıkları farketmesini sağladı. Alicia. Kız, başını Jenny’nin gövdesine bastırdı. Bu ne zaman oldu ve ben bunu nasıl hissetmedim?

Jenny, bir koluyla kızını sarmaladı ve sadece onun için güçlü olmaya çalıştı.

* * *

Scott, erkek kardeşinin bedenini taşıyan tabutun yavaş yavaş o karanlık çukura gömülüşünü izledi. Mezarı çevreleyen toprağın küf ve ekşi kokusunu duyuyor ve bu koku midesini bulandırıyor. Kendini tabutun bronz yüzeyine atmak istedi. Erkek kardeşinin cansız bedenini kıyasıya yumruklamak geçiyordu içinden. Aslında tüm bu isteklerin oldukça yanlış olduğunu biliyordu. Nasıl olur da bu kadar öfkeli olabilirdi?

Kız kardeşine sarılmış olan annesine baktı. Annesinin yüzü ileri dönüktü; ıssız bir gözyaşı yanaklarından aşağı süzülüyordu. Oysa Jenny, akan gözyaşını umursamıyordu bile. Sanki yeraltında derin bir yere saklanmış ve dışarısı hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibiydi. Bu Scott'ın son zamanlarda sıkça gördüğü bir tutumdu ve annesinin ne zaman gerçek hayata geri döneceğini merak ediyordu.

Babası ise annesinin öbür yanında duruyordu, elleri sırtının aşağısında birbirine kenetliydi. Paltosunun düğmeleri iliklenmemişti. Rüzgar, Mickey Mouse desenli kravatını uçuruyordu. Scott, bu kravatı ona birkaç yıl önce yeni yıl hediyesi olarak göndermişti. Bu kravatı takarak artı puan kazandığını mı düşünüyordu? Babası izlendiğinin farkına varmış olacak ki Scott'a döndü. Scott babasına karşı, kayıtsızlıktan başka bir şey hissetmek istedi. En azından cenazeye katılma inceliğini göstermişti. Fakat babasından gelen o ufak gülümseme Scott'ta ufak bir acıma duygusundan başka hiçbir şey uyandırmamıştı. Bu kadar kısa bir sürede birbirlerine nasıl bu denli yabancılaşmışlardı?

MUHBİR

Bir önceki gece, cenaze evinde, babası, Scott'a onu ne zaman isterse arayabileceğini söylemişti. "Biliyorum, mükemmel bir baba olamadım. Kahretsin, iyi denebilecek bir baba dahi değilim. Ama sizi umursuyorum. Bir şeye ihtiyacın olduğunda, her zaman yanında olacağım." Bu küçük konuşma her ne kadar güvence verme eğiliminde olmuşsa da, Scott bunun tam tersini hissetmişti. Sinirlenip sağa sola saldırmak için her türlü çabayı sarf ediyordu. Bu orospu çocuğu bizi gerçekten umursasaydı, geçen tüm bu zaman boyunca kayıplara karışmazdı.

Bir kızgınlık daha çökmüştü üzerine. Babasına ve erkek kardeşine duyduğu iki farklı öfkeyi birbirinden ayırmak oldukça güç bir hal almıştı.

Ve ikisi de hiç doğru hisler değildi.

Caitlin eliyle Scott'ın elini kavradı, teninin serin dokunuşu oldukça rahatlatıcıydı. Scott, Caitlin'in elini sıktı ve o da aynı şekilde karşılık verdi. Bu rahatlığın etkisiyle içindeki tüm bu çirkin duyguların akıp gittiğini hissetti. Annesinin, Caitlin'in burada, tüm aileyle birlikte olmasına izin vermesinden hoşnuttu. Elbette, bu bir hak meselesi değildi. Sözlü ya da nişanlı değillerdi. Hiçbir şey değillerdi. En azından, şimdilik. Arkadaşlıkları bu tip şeyler için henüz çok yeniydi. Fakat Scott, onunla birlikteyken kendini çok iyi hissediyordu ve bu hisse şu an çok ihtiyacı vardı. Tüm hayatı temelden sarsılmıştı ve o tüm kırık parçaların teker teker düşmesini bekliyordu.

* * *

Her şey birkaç gün önceki gibiydi; Jenny bir an için garip bir zaman kırılmasının içinde olduğunu düşündü. Herkes oturma odasına toplanmıştı. Annesi, Carol, Mitchell ve

Jeffrey, sevgili Millie. Tüm bu insanlar, o korkunç günden beri hep yanında olmuşlardı. Şimdi bu hayatındaki en kötü, ikinci gündü ve farklılıkları sezebiliyordu. Erkek kardeşi Jim ayakta annesiyle konuşuyordu. Yalnız gelmişti. Anna, birkaç hafta sonra üçüncü çocuğunu dünyaya getireceği için, seyahat edemiyordu. Komplikasyonlar onu yatağa bağlıyordu. Caitlin, Scott ve Alicia ile birlikte odanın uzak bir köşesindeydi. Belki de bu kadar çok yetişkinin arasında bulundukları için biraz garip hissediyorlardı ya da onları bir araya getiren şey birlikteyken duydukları avuntu hissiydi. Ralph, oturma odası ile mutfağın girişi arasındaki eşikte dikilirken, artık bir parçası olmadığı bu evi, tedirgin bir biçimde izliyordu. Boşanmalarından sonra Jenny, daha sakin bir kasaba hayatı bulmak ümidiyle, Plano'dan buraya taşınmıştı, Ralph ise California'ya taşındıktan sonraki bir yıl boyunca Jenny'nin yeni evine adım dahi atmamıştı. Bu durum onun, çocukları ve çocuklarının yaşamlarıyla ne kadar az ilgilenmediğinin göstergesiydi.

Sabahın erken saatlerinde, ev, baş sağlığı dilemeye gelen bir sürü insanla dolup taşmıştı. Birçoğu yiyecek bir şeyler getirmişti ve Jenny tüm bu incelik karşısında kime teşekkür edeceğini kestiremiyordu. Gülümsemeye çalışıyor, birinin ona uzun uzadıya baktığını hissedince ev sahibi rolüne bürünüyor ve bir kişi daha üzgün olduğunu belirtirse, çılgınlara boğulacağını hissediyordu. Kendini meşgul ederse, birkaç saat önce olan şeyin aklına gelmesini erteleyebilecekti. Canı istemediği halde bir şeyler atıştırırsa, önünde yiyecek tabağını gören herhangi biri gelip de ona sarılamazdı. Son birkaç saati böyle geçirdi, ta ki insanlar gitmeye başlayana kadar.

Jim, annesine sarıldı ve ertesinde sık adımlarla Jenny'ye doğru yürüdü. Tabağı Jenny'nin elinden aldı, büfeye koydu

ve onu sıkıca kendine bastırdı. Daha genç olmasına rağmen, her zaman ağabey rolüne bürünmüştü ve Jenny her gereksinim duyduğunda onun koruması ve tesellisine güvenebileceğini biliyordu. Şimdi, bunlara ne kadar da ihtiyacı vardı. Ona sarılırken, parfümünün ılık, erkeksi kokusunu içine çekti ve kendini Jim'in güçlü kollarına bıraktı.

“Gitmek zorundayım, canım kardeşim.”

Jenny bir adım geriledi. “Geldiğin için çok teşekkürler.”

“Önemli değil.” Duygulanmıştı; bakışlarını kaçırdı.

“Seni havaalanına götürmemi ister misin?”

Jim başını ‘Gerek yok,’ anlamında salladı. “Ralph ile gideceğim.”

“Gerçekten mi?” Jenny şaşkınlığını gizleyemedi.

Jim kıkır kıkır güldü. “Evet. Onu yeni birine dönüştürmem için bir saatlik gibi bir zamanın yeterli olacağını anladım.”

“Sakın—”

“Yoo. Yapmak istediğim düşündüğün şey değil. Bu piçe onun hakkında ne düşündüğümü söylemedim.”

Jenny paltosunun yakasını düzeltti. “Anna’ya sevgilerimi ilet.”

“Olur.”

“Ve bebek doğduğunda da beni ara.”

“Elbette.”

Jenny, kardeşinin çocuklarıyla vedalaşmak üzere olan Ralph'e yaklaşmasını seyretti. Peşlerinden gitmeyi düşündü. Misafirperverlik, bir misafiri kapıya kadar uğurlamayı gerektirirdi; fakat Jenny bu kadar medeni olmayı nereye kadar kaldırabileceğinden emin değildi. Jenny'nin isteksizliğini sezmiş olan Ralph, kapıya doğru gitmeden önce Jenny'ye bir el salladı. Alicia ev sahibi yerine geçerek onları kapıya kadar uğurladı.

Kısa bir zaman sonra, birbiriyle hiç alakaları olmayan iki erkek, Mitchell ve Jeffrey, Jenny'nin yanına geldi. Mitchell uzun boylu ve sarışın, Adonis tipli bir erkek iken; Jeffrey'nin boyu daha kısa, saçları daha koyu ve yanakları kıpkırmızıydı. Sırayla Jenny'ye sarıldılar; Mitchell onu biraz daha uzun tuttu. "Dükkanı merak etme," dedi. "Bana ihtiyacın olduğu sürece senin yerine bakarım."

Bu bombok günde böyle bir güvence almak biraz olsun rahatlatmıştı Jenny'yi. Gülümseyerek teşekkür etti.

Herkes gittikten sonra, odanın ortasında tek başına dikiirken, şimdi ne yapması gerektiğini düşünmeye başlamıştı. Hobkins'in ona verdiği yas kitapçıklarında cenazelerin insanları yakınlaştırdığı yazılıydı. Yaşama isteğinin geri dönüşü sık sık vurgulanıyordu.

Jenny, bu öğleden sonra yakınlaşmaya dair hiçbir şey hissetmemişti.

Beşinci Bölüm

Jenny, beyaza boyalı evin önüne yanaştı ve arabasının motorunu durdurdu. Ona, sanki sadece birkaç hafta değil de yıllardır buradaymış gibi geliyordu. Biraz aşinalık ile, gözden kaçmış ayrıntıları farkederek eski Viktoryen yapıya şaşkınlıkla baktı. Daha çok, görevden dönen bir askerin bakışındaydı bu. Tabela yeniden boyanmalıydı. Yedi yıl önce dahice bir fikir olduğunu düşündüğü isim, bugün ona delicesine saçma görünüyordu. BİR TUTAM NEŞE / Özel Günler için Çiçekler.

Scott'ın cenazeye çiçek girmemesi konusunda takındığı net tutumdan çok hoşnuttu. Her gün hatırlamak istemediği bir şeyi hatıralatacak olan bu işyerine gelmek halihazırda yeterince zordu. Belki de bu anımsamalar iyi gelecekti. Geçen hafta boyunca, acının keskin gerçekliği ve neredeyse duygusuzlaştığı topyekün bir yabancılaşma arasında gidip gelmişti. Bazen cenazenin nasıl geçtiğini bile anımsamakta güçlük çekiyordu. Sanki bir dönüm noktası beklentisindey-

di. Duygularının onu yönetmesine izin verseydi, hala yatağının içinde, başını yorganın altından çıkarmadan yatıyor olurdu. Fakat bir işle uğraşmanın, üzerine çullanan yas bulutlarını dağıtması açısından, yardımcı olup olamayacağını görmek için kendini evin dışına attı.

Ralph'ın cenazeden birkaç gün sonra araması onu şaşırtmıştı ve sesi artık tuttuğu yasın ağırlığından kurtulmuşa benziyordu. Bir yolunu bulmuş ve unutmuş muydu? Ya da ikisi de Micheal hakkında konuşmaktan çekindikleri için mi hafifliyordu sözcükler? Aradığında Jenny'yi en çok hayrete düşüren şey Ralph'ın çocuklarla konuşmak istemesiydi. Her biriyle iki dakikadan fazla süren sohbetleri, Jenny'nin aklına, Ralph'ın Micheal'ın ölümünden sonra bazı şeyleri farketmiş olabileceğini getirdi. Kesinlikle öyle olmasını umuyordu. Çocukların bir babaya ihtiyaçları vardı. Tanrı biliyor ben bu kadar yükü tek başıma taşıırken babalık gibi ağır bir işin hakkını veremiyordum. Belki de bu nedenle—

Jenny bu düşünceleri kafasından attı ve arabanın kapısını açtı. İşe git ve artık 'Neden' diye sormayı bırak.

Ön kapıyı kapatırken, kendini dükkanına ilk defa ayak basıyormuşçasına yabancı hissetti. Hatta onun geldiğinin habercisi olan zil bile tanıdık gelmiyordu. Mitchell ön tezgahta birikmiş kağıtların arasından başını kaldırına dek geçen zamanda, böyle hissetmesinin nedenini sorgulayacak zamanı dahi bulamamıştı. Aralarındaki altı adımlık mesafeyi kat ederek Jenny'ye doğru atıldı. "Jen. Nasılsın?"

"Nefes almama izin verirsen daha iyi olacağım."

"Ah. Özür dilerim." Bir adım geriye çekildi ve donuk yeşil gözleriyle ona baktı. "Cenaze çok hoştu."

“Evet. Evet, öyleydi.” Jenny’nin boğazına bir yumru oturdu.

Mitchell nazikçe koluna dokundu. “Burada olmaman gerekir.”

Bu duyarlılık Jenny’yi neredeyse çözmüştü. Zoraki bir gülümseme ile şakalaşmaya çabaladı. “Unuttuysan, buranın sahibi olduğumu hatırlatayım.”

Mitchell’in gülümseyerek karşılık vermesi, Jenny’de karanlık bir odaya sızan aydınlık hissini uyandırdı.

İşte. Başarabilirsin. Yapman gereken tek şey, her şey normalmiş gibi davranmak ve böylece insanlar da öyle olduğunu sanacaklar.

Mitchell çalıştığı yere geri döndü. Jenny, kot ceketini kapının yanındaki askıya asarak dükkanın girişini çevreleyen tezgahın ardına yürüdü. Burası ticari bir yer olmadan önce, eski ve ihtişamlı bir evin salonuydu. Salonun arka kısmında kalan geniş mutfak ve yemek odası, çalıştıkları asıl yerlerdi.

Tezgah bir zamanlar The Broken Spoke —eskiden yerel grupların çaldığı bir gece kulübü—adında bir barın tezgahıydı. Önceden koyu maun renginde olan bu tezgah, yenden cilalanınca bir ayna kadar kusursuzca parlamaya başlamıştı.

“Bugün neler yapıyoruz?” diye sordu Jenny, sipariş formlarını alıp incelemeye başlarken.

“Bir yıl dönümü buketi. Hastane için üç hediyelik ve iki de cenaze aranjmanı.”

Mitchell’in düz alnına serpilmiş dağınık sarı saçları ara-

sından Jenny'ye doğru fırlattığı bakışı farketmişti.

“Sorun değil,” dedi. “Her cenaze denildiğinde psikolojik bir yıkıma uğrayacak değilim.” Sözcükler oldukça cesur bir biçimde cınladı ve Jenny tüm bunlardan samimiyetle emin olabilmeyi diledi.

“Ne olursa olsun... Belki birkaç gün daha dinlenmelisin.” Mitchell sarı bir demet çiçeği, üzerinde çalıştığı aranjmanın ortasına yerleştirdi. İşine yoğunlaşmış gibi görünmeye çalıştıysa da, Jenny üzerine sinen bakışları hissedebiliyordu.

“İyi olacağım.” Bir tel aldı ve çiçekleri bağladı. “Fakat hastane için hazırlanacak çiçekleri ben yapacağım.”

Mitchell ona baktı ve Jenny'nin hızla gülümsediğini gördü. “Peki.”

Öğleden önce birkaç sipariş daha aldılar ve Mitchell hastaneye gidecek çiçeklerin servisine çıktı. Jenny yıl dönümü çiçeklerini bitirdi ve yeni gelen siparişlere öncelik tanıdı. Eğer Mitchell bir saat içinde geri gelirse, tüm işler saat üç olmadan biterdi. Fakat önce, öğle yemeği.

Arka odaya geçti, çantasını aldı ve eski buzdolabından bir kutu kola çıkardı. Parmak ucuyla ittiği buzdolabının kapısını iyice kapattı. Burada çiçekler için son model bir soğutma sistemi kuruluydu; fakat yiyecekler içerideki hava sıcaklığını 45 dereceden aşağıda tutma çabasıyla homurdanan bozuk, Kenmore marka bir buzdolabı içinde saklanıyordu. Bu aykırılık Jenny'yi güldürdü. Belki Marie Antoinette, “Gül yesinler,” demeliydi.

Kart masasında bir yer açarak, fıstık ezmeli ve reçelli sandviçini paketinden çıkardı. Bu muhterem buzdolabına son bir yıldır bu sandviçten başka hiçbir şey girmiyordu.

Yemeğini yerken, bir yandan da muhasebe defterini ince-liyordu ve bazı eski hesapların son tarihlerine yaklaşmış olduklarını gördü. Aklında Mitchell'in ne işe yaradığını sor-guladı. Dükkana dadanan hıncır çocukları mı tehdit etmişti sadece? Tehdit eden bir adamın görüntüsü hiç de büyüle-nilecek bir imge değildi doğrusu. Mitchell birini öldürmek isteseydi bile, bunu nezaketle yapardı. Milyon kez bile, bu dükkana Jenny'in yerine bakmaya geldiğinde, Jenny tekrar tekrar dünyadaki en tatlı, en hassas adamların neden eşcin-seller olduğu sorusuyla karşı karşıya kalıyordu.

Eğer onun gibi; fakat heteroseksüel tercihleri olan bir er-kek bulsa, hiç düşünmez onunla birlikte olurdu. Çok uzun zaman olmuştu. Kısmen Ralph'in gidişiyile çok yara aldığından, kısmen de çocukların ihtiyaçları içinde boğulmaktan neredeyse hiç vakit bulamadığından. Herhangi bir yatak odası aktivitesi için bir partner bulup onunla birlikte olma-ya ayırabileceği zamanı yoktu.

"Kendini köreltme." Carol, lisedekilerden daha iyi oldu-ğuna ortaklaşa karar verdikleri —çünkü pizzanın yanında bira da içebiliyorlardı— bir pijama partisinde böyle demişti. "Bazen tam da ihtiyacın olan anda gelirler."

"Düşük bir ihtimal."

Ve şimdi bugün, aşk ve romantizmin yegane sembolle-riyle kuşatılmışken, aynı şeyi düşünüyordu. Onu tüm garip-liklerine rağmen değil, tüm gariplikleri ile birlikte sevecek ve koruyacak bir erkek ile tanışması sayısal lotoyu kazan-masından daha zayıf bir olasılıktı.

Ön taraftaki ziller tıngırdayınca, Jenny saatine baktı ve bu hayal dünyasında neredeyse yarım saattir süzülüyor olu-şunun şaşkınlığını yaşadı. Suçlu gibi görünen bir yüz ifadesi

olmalıydı ki Mitchell, o halini görünce kahkahayı patlattı. “Jeffrey’nin, onu tabakta kalan son kajuları yerken yakaladığım zamanki ifadesine bürünmüşsün.”

* * *

Akşam üzeri öyle harikaydı ki Jenny, onu kış mevsiminin tam kalbinde ortaya çıkarmak üzere bir kabın içinde saklayabilmeyi diledi. Hafif bir rüzgar, yürüyüş yoluna saçılmış altın ve bronz renkli yaprakları süpürüyor ve güneş sarı renkteki kasımpatlarını nefes kesici bir güzellikte aydınlatıyordu. Mitchell’in, onu kapı dışarı ederken, “Git ve yaprakları kokla!” emrini vermesinden çok memnun kalmıştı.

Yine de içinde, bir parçası Micheal’ın bir daha böylesine olağanüstü bir gün göremeyeceğini bildiğinden melankoliye bulanmış, kıvranıyordu. ‘Bu şekilde olmasaydı,’ diye geçirdi içinden. Her şey kayıplarla ölçülmeseydi. Acaba bir gün, herhangi bir şeyi Micheal’ı aklıma getirmeden düşünebilecek miyim?

Köşeyi döndü ve blogun bitimindeki liseyi gördü; çocuklar zincirlerinden boşalan tutsaklar gibi ön kapılara doğru koşuyorlardı. Micheal’ı beklediğini anlayınca, onun burada olmadığını kendine defalarca tekrar etti.

Kalabalıktan sıyrılan küçük bir erkek grubunu izlerken, onların kendilerinden yaşça daha büyük iki çocuğa yaklaştıklarını farketti ve daha dikkatlice takip etmeye koyuldu. Davranışlarındaki tuhaf bir şey Jenny’nin dikkatini onlara yöneltmişti. Emin değildi; fakat yaşça büyük olan çocuklardan biri, grubun içinden diğer bir çocuğa bir şeyler uzatıyor gibiydi.

“Anne! Ne işin var burada?”

Jenny Scott'a döndü. Kalp atışlarının göğüs kafesinde neden olduğu baskıyı dindirmek istercesine elini göğsüne bastırdı. "Beni ölesiye korkuttun."

"Bu yanıt geçerli değil."

Jenny gülmesini gizlemek için başını diğer yana çevirdi. Scott, ebeveynlerin kullandığı tüm teknikleri onların üzerinde uygulamak konusunda her zaman çok iyiydi.

"Seni eve bırakırım diye düşünmüştüm."

"Ama Anneeee!"

"Tamam. Arkandan gelirim. Kimse bilmek zorunda değil."

Scott omuz silkti ve kaldırımından yürümeye başladı. Jenny onu kolundan yakaladı. "Şu çocuklar kim?"

"Hangi çocuklar?"

"Oradakiler." Küçük çocukların oluşturduğu grubu işaret etti. "Şuradaki büyük olanlar pek de öğrenciye benzemiyorlar."

Scott Jenny'yi kolundan tuttu ve yürümesi için kendine doğru çekti. "Bilmek istemezsin."

"Fakat istiyorum." Scott'un ellerinden kurtuldu ve kararlı bir biçimde bekledi. Scott, birkaç adım attıktan sonra, dönüp tekrar geriye baktı. Yüzündeki ifade, orada durmasının tek nedeninin annesinin onun ardından seslenmesinden duyacağı utanç olduğunu apaçık gösteriyordu.

"Tamam." Çantasını diğer omzuna attı, kot ceketini düzeltti ve hızlıca etrafını süzdü. "Onlar uyuşturucu satıcıları."

“Nasıl? Hap gibi şeyler mi?”

Scott, annesinin kolunu tekrar kavradı. “Neden daha fazla bağırıyorsun? Seni duymadıklarından eminim.”

“Çok kibarsın.” Jenny kendini bu kavrayıştan kurtarmaya çalıştı; fakat Scott onu daha sıkı tuttu ve izlediği yolu takip etmesi için zorladı.

“Gidelim,” dedi. “Beni eve vardığımızda döversin.”

Scott onu olduğu yerden çekip alırken, Jenny omzunun üzerinden onlara bir kez daha baktı. Adamlar onları izliyordu. Jenny’nin tanımlayamadığı bir duygudan tüyleri ürperdi. Tiksinme? Korku? Her ikisi birden?

Oğluna yaklaştı. “Bu hep böyle mi sürüyor?”

“Sadece okul günlerinde.”

Bu yanıt Jenny’nin aniden durmasına neden olunca Scott, annesinin kolunu bırakmak zorunda kaldı. “Bu bir rutin mi? Polis neden bir şeyler yapmıyor?”

“Çabalıyorlar. Devriye memurları sık sık buralarda geziyor. Fakat diğerlerinin erken uyarı sistemleri var.”

“Anlamadım. Kimin uyarı sistemi var?”

“Offf Anne. Seni sokak dilini anlayan birine dönüştürmek için doğru bir zaman değil. Eve gidelim.”

“Sen hiç...”

Bakışları öyle sertti ki...

“Ebeveynler durumu en son öğrenen kişilermiş.”

Scott uzaklara daldı. “Micheal hakkında böyle mi söylediler?”

“Bu Micheal ile ilgili değil. Seninle ilgili.” Jenny giysisinin kollarını çekiştirdi. “Biliyorum tüm bunlara karşı koymak kolay değil. Bu baskı. Şimdi biliyorum ki Micheal da Brad ile denedi bunu. Sadece bu nedenle senden emin olmak istiyorum.”

“Denemedim. Hiçbir zaman da denemeyeceğim!” Annesinin gözlerinin içine baktı ve tavırları Micheal’ın bir söz verirkenki haline öyle çok benziyordu ki Jenny, onu sokağın bu orta yerinde kaybedeceğinden korktu.

Kendine gelmek için derin bir nefes aldı. “Göremediğin şeylere dikkat et. Onları üzersen geri gelirler ve seni popondan ısırtıverirler.”

Bu küçük espri işe yaramıştı. Bacaklarına bir güç gelmiş ve Scott’ın yüzündeki gerginlik, ince bir gülümsemeye dönmüştü. “Merak etme ben güvendeyim,” dedi.

Altıncı Bölüm

“Ben bu görev kuvvetine katılmak istiyorum.” Jenny, gazeteyi Steve’in masasının üzerindeki açık dosyaya fırlattı.

“Ne—”

“Buna.” Jenny, BELEDİYE UYUŞTURUCUYA KARŞI TİM OLUŞTURUYOR başlığına işaret etti.

Steve sayfaya baktı ve gözlerini Jenny’nin gözlerine dikti. “Olmaz.”

“Neden olmasın? Polisler halkın işbirliğine yanaşmamasından şikayet etmiyorlar mı hep?”

Steve, Jenny’nin gözlerindeki yoğun isteği ve cüretkar tavrını dikkatlice süzdü. “Bizim aradığımız bu değil.”

“Onları iki haftadır izliyorum.” Jenny gazetenin açık duran sayfasının üzerine bir defter fırlattı. Üzerinde birçok

karalama, sayılar ve semboller olan rastgele bir sayfa açıldı. “Sokaklarda bunlardan öyle çok var ki.”

Jenny, Trudy’nin etrafı kolaçan etmek için uzanan başını görene dek sesinin ne kadar yüksek çıktığını anlayamamıştı. “İyi misin Steve?”

Jenny’nin bakışını yakalayarak, “İyi miyiz?” diye sordu Steve.

Trudy derin bir nefes aldı ve başını salladı. Ona çıkabileceği işaretini verdikten sonra sandalyeye doğru ilerledi. Jenny de sandalyenin hemen bitişiğinde yerini alınca, Steve kendi sandalyesinde geriye doğru bir kaç kere sallandı ve Jenny’yi tekrar süzdü. “Sen ne istediğinin farkında mısın?”

“Hayır.” Dudaklarının köşesine minik bir gülümseme dokundu.

Gülümsemesi oldukça hoştu ve bu gerçeklik Steve’i ür-kütmüştü. Güzel kadınlara karşı bağışıklık kazanmıştı; fakat bu...

“Sivillerin bu tip bir operasyonda yeri yoktur.” Haberin yer aldığı sayfaya kaleminin ucuyla hafifçe vuruyordu.

“Ben herhangi bir sivil değilim. Ben duyguları ile hareket eden bir kadını ve bu işe harcayabilecek çok fazla enerjim var. İş, ev temizliğine gelince duyulan o çok yoğun isteğin nelere kadir olabileceğine hiç rastladınız mı?”

Steve arkasına yaslandı ve Jenny’yi tahlil etmeye başladı.

* * *

Jenny, Steve’in onun talebi üzerinde düşündüğü ya da

verdiği örneğin ne anlama geldiğini anlamaya çabaladığı konusunda emin olamıyordu. Sonunda, Steve iç çekti. “Sanmıyorum—”

“Siz karar veren son kişi misiniz, yoksa konuşabileceğim başka kimse var mı?”

Sözünün kesilmesi onu çileden çıkarmıştı; kendisine arka çıkacak birini bulma ümidiyle etrafa çabucak bir göz attı. Jenny ile tekrar göz göze gelince, elindeki kalemin arkasını yanağına bastırarak, “Gitmiyorsun değil mi?”

“Hayır.” Jenny tekrar gülümsedi.

Steve derin bir nefes alarak ayağa kalktı. “Hadi.”

Jenny, defterini ve gazeteyi yanına aldı ve birlikte ofisin dışına çıktılar. Koridoru boyly boyunca yürüdükten sonra, kapalı bir kapının önünde durdular. Steve kapıyı çaldı ve içerden “Evet,” sesi duyulunca kapıyı araladı.

Büyük ve eski masanın ardındaki İspanyol kökenli adam Steve’e, ardından Jenny’ye ve yine Steve’e baktı. Gür kaşlarından birini soru sorarcasına kaldırdı.

“Bayan Jasick, bu Amir Gonzales.”

Jenny masaya doğru ilerledi ve elini uzattı. “Bana Jenny diyebilirsiniz.”

Gonzales, Jenny’ye doğru sorgulayıcı bir bakış daha fırlattı. Jenny, kayıtsız bir ifadeyle, duvara yaslanmış Steve’e bakmak için sırtını döndü. Jenny’nin yönünü başıyla işaret ederek amiriyle konuşmaya başladı. “Bayan Jasick birkaç hafta önceki kazada oğlunu kaybeden kadın.”

“Ah.” Gonzales kibarca iç çekti ve Jenny’nin yorumuna göre, ona sevgi ve acıma dolu bir ifadeyle baktı.

“Teşekkürler.”

Gonzales, Jenny’nin bu habersiz ziyaretinin amacını anlama gayreti göstererek ona bakmayı sürdürdü.

“Uyuşturucuya karşı kurulacak yeni görev kuvvetine katılmak istiyor.” dedi Steve.

“Ah.” Bu seferki tonlama farklıydı; sempatik olmaktan ziyade bir şok ifadesi vardı.

“Ona sivilleri almadığımızı söyledim,” diye devam etti Steve.

“Doğru söylemişsin,” dedi Gonzales.

Sabit bakışlarının önünde, Jenny’yi bir belirsizlik dalgası sarmıştı. Ne halt ettiğini sanıyordu? Bu sabah onu karakola getiren şey, aşırı seviyede duyduğu öfkeydi; fakat gerçekten onu aralarına alacakları konusunda bir umuda mı kapılmıştı? İstenen tüm nitelikleri sağlamadığı çok açıktı. Bir çiçekçi? Bir anne? Bir kadın?

Aklında süregelen kavga devam ederken, kalbi Jenny’ye ayak diretmeden vazgeçmemesi gerektiğini dikte ediyordu. Mücadele etmek onun doğasında vardı. Şüphesi olan varsa, Ralph’e sorabilirdi. Tüm hataları göz önüne alındığında, Jenny Ralph’in hayatını çok da kolaylaştırmamıştı.

“Fakat bu geleneklere aykırı,” dedi Gonzales.

Jenny, “Elbette. Sizi sıktığım için özür dilerim,” dememek için kendini zor tuttu ve adamın bakışlarının altında ezil-

memek için kendinde olağanüstü bir güç toplamaya çalıştı.

Gonzales arkasına yaslandı ve başını ellerinin arasına aldı. “Bunu yapabileceğinizi düşündüren şey nedir?”

“Kararlılık.” Aklına gelen ilk ve tek sözcük buydu.

“Kararlılık iyidir,” dedi Steve.

“Uygulamalı deneyim açısından düşünüyordum da.” dedi Gonzales. “Bir başvuruda dikkatimi çekecek herhangi bir şey.”

Jenny içinden gelen kahkahayı bastırdı. Ortalama bir nitelik sağlayabilirim.

Gonzales ellerini serbest bıraktı ve öne doğru eğildi. Jenny’yi birkaç dakika boyunca inceledi ve ardından derin bir nefes aldı. “Sana bir şey söyleyeyim mi? Kondisyon sınavını geç, ben de senin başvurunu bir düşüneyim.”

Kondisyon sınavı? Deniz Kuvvetleri’nin kamplarına ait bir imge belirdi aklında. Ne halt edip de geçecekti bu sınavdan? Vazgeçip, teşekkür ettikten sonra odayı terketmesinin zamanı gelmiş miydi? “Tam olarak ne yapmam gerekiyor?”

Adam da, Jenny’nin sorusuna en az kendisi kadar şaşır-mıştı. “Aday olma koşulunu sağlayan bir sınav tipi.”

“Ne gibi?”

“Bir millik mesafeyi hiç durmadan koşmak. Yirmibeş tane mekik. Yirmibeş tane sınav. Belki birkaç şey daha. Eğitim kitabına bakmayalı hayli zaman oldu. Dedektif Morrity size bir kopyasını verir.”

Ateş üstünde yürüyormuş hissine kapılmasına rağmen

MUHBİR

ayakları yere sıkı sıkı çakılmıştı. En son ne zaman mekik çektiğini bile hatırlamıyordu. “Hazırlanmak için ne kadar vaktim var?”

Gonzales, gereğinden daha fazla bir süre harcayarak onu tekrar süzdü ve “Dört hafta,” dedi.

Eve giderken, Jenny aklında, polis karakolunu öfkeyle kasıp kavurma gibi atılgan bir kararı almadan önce karşılaşmayı hiç düşünmediği sorunlara bir anlam vermeye çalışıyordu. Her şey apaçık ortaya dökülmüştü. Gonzales, Jenny’nin görev kuvvetine katılma isteğini —tabi kondisyon sınavını başarıyla tamamlarsa— onu gizli muhbirliğe atamak önkoşuluyla kabul edecekti. Bu da, kimseye bir şey anlatmamak demekti. “Çocukların, annen, hatta köpeğin bile, ne yaptığını veya nereye gittiğini asla öğrenmemeli.”

Bu durum karakoldayken ona komik geliyordu; fakat eve yaklaştıkça duyduğu kaygı artmaya başlamıştı. Çocukları ile olan tüm iletişimi dürüstlük üzerine kuruluydu. Onlara nasıl yalan söylerdi? Annesinden ya da Carol’dan nasıl bir şeyler saklayabilirdi? Jenny’nin asla poker oynayamamasının nedeni de bu dürüstlüktü.

Arabayı evin önünde durdurduktan sonra Jenny, motoru kapatıp arabanın içinde bir kaç dakika oturdu. Açık pencereden, karaağacın tepesine tünemiş narbülbülünü endişelendiren bir gökkuzgunun, dur durak bilmeyen gevezeliği duyuluyordu. Kuşları izlerken, ağaç dallarının evin çatısına olması gerekenden daha fazla eğildiğini gördü. Çok geçmeden tahta kiremitleri zedelemeye başlayacaklardı. Tamir edilecek başka bir şey daha. Belki de şu uyuşturucu saçmalığının peşini bırakmalı ve eviyle, uzun zamandır unuttuğu ailesiyle ilgilenmeliydi. Uyuşturucuyu unutmali ve —

Hayır. Boşveremezdi. Yoksa Micheal'ın ölümünü anlamlı kılmak için başka bir yol bulamayacaktı ve bir şekilde içinde akıl, düzen ve intikam için yanıp tutuşan bir istek duyuyordu.

* * *

Jenny, göğsünde hissettiği acı ile durup, nefes almak için iki büküm oldu. İyi ki bütün bu yıllar boyunca siparişleri adreslerine o götürmüştü. Kollarının üst kısmı bu nedenle çok güçlüydü. Fiziksel kuvveti işine yaramıştı. Birkaç blok öteye kadar koştu ve keyifsizce tekrar durdu.

Beklenmedik bir anda, Carol yanından koşarak geçti ve onu geride bıraktı. Kim kısa boylu ve tıknaz birinin, bir dal gibi incecik diğerini koşuda yenebileceğini düşünür ki?

Arkadaşı yüzünde yayvan bir gülümseyişle geri döndü. "Hala ben kazanıyorum."

"Nasıl yani?"

"Ne kadar da çabuk unutmuşsun. Lise yarışı? Seni kim yenmişti?"

"Hadi ordan." Jenny yavaş bir ritimle sokağın aşağısına doğru yol alırken, Carol ona kolaylıkla ayak uydurdu.

"Şunu neden yaptığımızı bana bir daha açıklayabilir misin?"

"Böylece yaşlılığımızın keyfini birlikte rahat rahat sürebiliriz."

"Yaşlılığımı seninle geçirmek istediğimi kim söyledi?"

Jenny, kakhaha ve kızgınlığın birleşimi bir homurtu çı-

kardı. Bu aralarında yıllardır süregelen bir şaka halini almıştı. Ralph'ın evi terkedişinden iki yıl sonra Carol'ın kocası da kanserden ölmüştü. İkisi de hangi kaybın daha kötü olduğu konusunda ortak bir karara varamamışlar, dolayısıyla bunun da bir yarışma olmaması gerektiği konusunda fikir birliğine varmışlardı. Fakat ikisinin de kabul ettiği bir şey vardı ki bir daha asla bu tip duygusal adanmışlıklar içine girmeyeceklerdi. Belki iyi bir arkadaş ve aileden birkaç kişi hem sevmek hem de sevilmek için yeterliydi.

Bazı temel insan ihtiyaçları —sadece karşı cins tarafından tatmin edilebilecek türden ihtiyaçlar— ortaya çıkana dek bu iyi bir yaşam felsefesi olarak görünmüştü gözlerine.

Jenny, çocuklarla ve onların yaşamsal ihtiyaçların karşılamakla meşgulken, Carol yeni birini bulmak için fırsatlar yaratmayı başarabilmişti. Altı ay önce Carol'ın hayatına, George diye biri girmiş; beraberinde Carol ve Barry'nin asla sahip olma şansına erişemediği bir aile de getirmişti. George çocuklarını sadece hafta sonları görüyordu; yine de bu durum Carol'ın daha önceki yalnızlığına nazaran oldukça iyiydi ve ilişkileri uzun süre devam edecek gibi duruyordu.

Jenny arkadaşının adına seviniyordu. Hayalperest gülümsemelerini, George ve çocuklardan bahsettiği zamanlardaki tatminkar iç çekişlerini gördükçe mutlu oluyordu. Fakat bir parçası da onu kıskanmaktan kendini alamıyordu. Ah, şu yaşlı yeşil yılan.

Bu düşünceleri aklından kovdu ve bacak kaslarını harekete hazır hale getirdi. Sadece bir haftası kalmıştı. Serserilik etmek için vakti yoktu.

* * *

Jenny kapıdan girer girmez, “Sabah haberlerini okudun mu?” diye sordu Mitchell.

“Hayır.” Paltosunu astı ve üstünde yerel gazetenin yayılı olduğu tezgahın ardındaki Mitchell’in yanına yaklaştı.

Mitchell’in gösterdiği başlıkta şöyle yazıyordu: KAZADA ÖLEN İKİNCİ KURBAN. Jenny’nin, bu hikayeyi Micheal’in hikayesiyle ilişkilendirmesi kısa bir süre aldı.

“On dokuz yaşındaki Bradley Brennan öldü...” Haber böyle başlıyordu ve Jenny bunu okur okumaz, göğsünde oluşan ağırlığı ve gözlerinin önünde beliren bulanıklığı hafifletmek için derin bir nefes aldı. Nefesle birlikte gerginliği biraz geçmişti.

“Özür dilerim,” dedi Mitchell. “Belki de göstermemeliydim —”

“Önemli değil.” Jenny derin bir nefes daha aldı ve zorla gülümsemeye çalıştı. “Bilmem gerekirdi zaten.”

“Yakın arkadaşlar mıydı?”

“Evet, bir süreliğine. Ama daha öncesi hakkında emin değilim...” Haftalar sonra bile, bazı sözcüklere karşı hassasiyeti sürüyordu. Şu an ise hissettikleriyle başı dertteydi. İlk hissettiği, diğer çocuğun ölümü üzerine duyduğu mutsuzluktu; fakat nedensiz bir tatmin duygusu içine saplanmıştı ve bu, onu kusma isteğine yöneltiyordu. Nasıl bu kadar hissiz olabiliyordu? O çocuğun ölümü Micheal’ı hayata döndürmeye yetmeyecekti ki. Brad’in hayatta kalması ve kendi oğlunun ölmesinin hissettirdiği adaletsizlik algısını hatırladı; fakat böyle düşünenin sadece kendisi olduğu konusunda emindi.

“Cenaze yarından sonra,” dedi Mitchell.

Jenny, Mitchell’in araya girmesini hoşgörüyüyle karşıladı. “Eğer gitmek istiyorsan, dükkana ben göz kulak olurum.”

Yanıt vermeden önce biraz duraksadı, bir başka cenazeye daha tahammül edebilir mi diye düşünüyordu ki Micheal’in cenazesiyle bile doğru düzgün yüzleşmemiş olduğunu farkedince gülmek için kendini zor tuttu. Hatırlıyordu. En azından biraz inayetli olabilirdi.

“Bu çok iyi olur,” dedi.

Mitchell başıyla onayladı ve sayfaları çevirmeye devam etti. Jenny koluna dokundu. Onunla konuşmak için en doğru zamanı kolluyordu. Görev kuvvetine katılırsa... Hayır, şuna görev kuvvetine katıldığı zaman diyelim, onun yerini doldurması için Mitchell’a ihtiyacı olacaktı. “Sana hem bu aralar hem de önümüzdeki birkaç hafta boyunca ihtiyacım olabilir.”

“Aa?” Mitchell’in bu tepkisinin içinde derin bir merak seziliyordu; fakat Jenny bu açıklama beklentisini görmezden geldi. Ona ne söyleyecekti ki? Uyuşturucu satışına dair bilgi toplamak için biraz zamana ihtiyacı olduğunu mu?

“Çok sık tekrarlanmayacak,” dedi. “Bazen telafi etmek için erken çıkmaya da izin vereceğim.”

“Olur. Esnek davranabilirim.”

“Çok minnettar olurum. Fakat sen Jeffrey’e de bir danış. Sorun etmeyeceğinden emin ol. Çünkü istismar ediyordum gibi geliyor.”

“Sorun değil. Hem ekstra para kazanmış oluruz.”

Yedinci Bölüm

Jenny'nin kasları jöle kıvamına gelmişti. Titriyordu ve kollarının daha fazla dayanamayacağına emindi. Kahretsin. Çok yaklaşmışım. Steve hasırın diğer yanında dikiliyordu ve Jenny yüzüstü düşene kadar bir tek kelime etmedi. Ona bir havlu fırlattı.

“Hadi,” dedi.

Yüzündeki terleri silen Jenny, onu spor salonun dışına doğru takip etti. “Yirmiiki tane yaptım. Baya yüksek, öyle değil mi?”

Steve yanıtlamadı. Bu ne böyle? Üç şnav eksik diye bunu mu hak ediyorum? Soyunma odasına gittiğinde Steve sonunda, “Üstünü değiştirdikten sonra amirin ofisine gel,” dedi.

Jenny soyunma kabinine girerken başıyla olur işareti yaptı ve kapıyı kapattı. Hızlıca vücudundaki terleri kurula-

dı ve uzun kollu tişörtünü antrenman kıyafetlerinin üzerine giydi. Açık duşlarda yıkanmaktan pek hoşlanmıyordu. Saçlarına çeki düzen verdikten sonra, kapıdan geçerek ofislerin olduğu bölüme giden uzun koridora doğru ilerledi. Gonzales'in ofisinin önünde durdu, kapıyı çaldı ve girmesini söyleyen sesi duyar duymaz kapıyı iterek açtı. Steve, masanın arkasındaki duvara yaslanmış duruyordu. Gonzales, Jenny'ye kapıyı kapamasını işaret etti.

"Steve raporunu sunmadan önce senin gelmeni bekledi."

Jenny onayladı, sanki dokunsalar ağlayacaktı.

Gonzales, Steve'in yüzüne doğru döndü.

"Sınavı geçti."

Jenny neredeyse bayılacaktı. Duymayı beklediği şey bu değildi. Gonzales'in de böyle bir şey beklemediği açıktı. Koyu renk gözleri şaşkınlıktan açılmış bir şekilde Jenny'ye baktı.

"Geçti mi?"

Steve bir adım attı ve göz temasından kaçınarak patronuna kağıdı uzattı. "Tanrım, işte sonuçlar burada."

Gonzales kağıdı birkaç dakika boyunca inceledi ve başını salladı. "Şimdi ne halt etmemiz gerekiyor?"

Steve masadan uzaklaşarak, "Sanırım kaydını almamız gerek."

"Tanrı aşkına, o bir sivil. Kaydını alamayız."

"Anlaşma anlaşmadır," dedi Steve.

Gonzales sıkıntıyla iç çekti ve panik dolu bir ifadeyle Jenny'ye döndü.

“Bize birkaç dakika ver. Tracy sana bir kahve ısmarlasın.”

Jenny odadan çıktı; fakat kapıdan uzaklaşmadı. Gonzales'in ne dediğini oldukça net duyabiliyordu.

“Yapabileceğini aklımın ucundan geçirmemiştim.”

Beni sadece oyalıyor muydu yani? Bunu duymak oda-ya yeniden girip Gonzales'le yüzleşme isteği uyandırmıştı içinde; fakat kendine engel olabildi. Öfkesine yenik düşmek halihazırda sahip olduğu bu küçük fırsatın da elinden kaçmasına yol açabilirdi. Kulağını kapıya dayadı, Steve'in ne söylediğini anlamaya çalıştı; ama sesler bir homurtu halinde geliyordu.

Gonzales'in tekrar bağınasıyla birlikte Jenny kapıdan bir adım daha uzaklaştı.

“Yüce İsa, bu kadın yaralanırsa ya da daha kötü bir şey olursa benim başım belaya girer.”

Hala Steve'in ne söylediğini işitemiyordu; ilerleyen bir kaç dakika boyunca ikisinin de sesleri boğuldu. Mavi giysiler içinde, kısa boylu ve cılız bir polis memuru dinlenme odasından çıktı, ve gözlerini Jenny'ye dikti. “Nasıl yardımcı olabilirim?”

Jenny kapıyı işaret etti. “Steve'i bekliyordum.”

İhtiyatlı bir şekilde polis memurunun yüz ifadesini süzdü, memurun gitmeye niyeti yoktu. “Sizi onun ofisine götürebilirim.”

“Gerek yok.”

Jenny arkasını döndü ve koridorun sonuna doğru yürüdü; hala ensesinde memurun bakışlarını hissediyordu. Steve’in ofis kapısı açıktı. Jenny içeri girdi ve hala yerinden kıpırdamamış olan polis memuruna başıyla onay işareti verdi.

Uzun evrak dolabının üzerinde aralıksız çalışan kahve makinesi, çamura benzer bir sıvıyla doluydu; fakat hiçbir şey olmamasından iyiydi. Suni köpükten yapılmış bir kupa buldu ve beklemiş motor yağına benzeyen koyu renkli sıvıyı kupanın yarısı dolacak şekilde boşalttı. İki paket kahve kreması ile sıvıyı biraz olsun iyileştirdikten sonra neredeyse içilebilir hale getirmişti.

Onbeş dakika sonra, sırf Steve’in masasının üzerine yığılmış dava dosyalarını karıştırma isteğine karşı koyabilmek adına, ellerini meşgul etmek için makinadaki berbat kahveden bir kupa daha doldurdu.

Steve kapıdan içeri girince, içinde bir ferahlama hissetti. Ona merakla baktı.

“Hadi. Amir seninle konuşmak istiyor.”

Boş kupayı ağzına kadar dolu çöp kutusuna fırlattı ve koridorun sonuna kadar Steve’i takip etti. Steve amirin ofis kapısını açtı ve Jenny odaya girdi. Gonzales, hala masasında oturmaktaydı; Jenny’ye tam karşısındaki sandalyeye oturmasını işaret etti. Steve kıyıda köşede kalmış misafir sandalyelerinden birini alıp Jenny’nin yanına oturdu.

“Bu feragatnameyi imzalamak zorundasın.” Gonzales, belgeyi Jenny’nin önüne doğru kaydırды. “Sen hala bir sivilsin ve polis departmanı bunun için sorumlu tutulamaz.”

Jenny'nin kalbi küt küt atıyordu. "Yani, kabul edildim mi?"

Gonzales, Steve'e bakarak başını salladı. "Gerçekten iyi bir avukatın var."

Jenny, Steve'e küçük bir bakış fırlattı ve yüzünün tüm sertliğini yok eden o hafif gülümsemeyi farketti. Fısıldayarak teşekkür etti ve kağıdı aldı. Kalın harflerle yazılmış bir başlığı vardı:

GİZLİ MUHBİR

"Hala çok geç değil," dedi Gonzales. "Vazgeçebilirsin."

Söyledikleri adeta bir ricaydı ve Jenny ona, eğer vazgeçerse işlerin Gonzales için daha iyi olacağını bilerek baktı. Üzgünüm, Amirim. Ama benden kurtulamazsınız.

Belgeyi gözden geçirdi. Belgede, Little Oaks Polis Departmanı için çalışırken, herhangi bir yaralanmaya maruz kalması veya öldürülmesi halinde, bundan departmanın sorumlu tutulamayacağı yönünde genel bir açıklama yapılmıştı. Kısa ve amaca uygun bir açıklama.

Jenny belgeyi tekrar masaya koydu. "Nereyi imzalıyorum?"

"Burası." Gonzales belgenin en altındaki satırı gösterdi.

"Kaleminizi ödünç alabilir miyim?"

Kısa bir tereddütten sonra, Gonzales ceketinin iç cebinden çıkardığı gümüş dolmakalemi Jenny'ye uzattı. Jenny, kağıdın altındaki alanı ismiyle doldururken, Gonzales bir kaç söz daha sarf etti.

MUHBİR

“Her gün buraya geleceksin. Rapor etmen gereken önemli bir şey olmadığını düşünsen dahi. Bu belgede açıklanan ne olursa olsun, senden biz sorumluyuz. Gözetimimiz altındaki kişilerin ölmesi bizim açımızdan iyi olmaz.”

“Seninle ben iletişim kuracağım,” dedi Steve, Jenny’ye bir kağıt uzatarak. “Bu benim cep telefonu numaram. Bunu buluşma yeri ve saatini belirleyeceğin ya da daha gizli bir konuşma yapacağın zamanlarda arayabilirsin. Buluşacağımız yer, bu çevrede olmayacak. Her seferinde başka yerlerde buluşacağız.”

“Klasik casusluk türü şeyler yani.”

“Oldukça önemli şeyler. Kötü adamlar arasında en belalı olanlarla uğraşıyoruz.”

Steve’in yüzündeki ciddiyet, Jenny’de, telefon numarasını ezberledikten sonra kağıdı çiğneyip yutması gerektiği gibi saçma bir düşünce uyandırdı. Aklının neden bu tarz aptalca yönlerle çekildiğini anlayamıyordu. Belki de bu işin ne kadar tehlikeli bir iş olduğunu anladığından olabilirdi. Forma girmekle o kadar meşgul olmuştu ki bulaştığı bu iş ile ilgili aklına herhangi korkutucu bir düşünce bile gelmemişti. Fakat şimdi işin gerçekliğini kavırıyordu; bu gerçeklik karnına indirilen sıkı bir yumruk gibi içini eziyordu. Ben ne yaptım böyle?

Kendini savunma içgüdüsü, odadan ayrılırken zamanlarını çaldığı için özür dilemesi gerektiğini söylüyordu. Fakat uyuşturucu satan o aşağılık çeteleri çökertmek onu daha kararlı ve azimli kılmıştı.

“Ne zaman başlıyorum?” diye sordu.

“Sana neyle uğraştığını gösterdikten sonra.” Steve, onu

birkaç uzun masa ve etrafında dizili birçok sandalyenin bulunduğu toplantı odasına doğru sürükledi. “Burası bizim toplantı odamız.” Ardından, birkaç dakikalığına ortadan kayboldu. Elinde iki ağır, seramik kupa ve biraz kahveyle geri döndü. “Dinlenme odasındaki taze kahveden aldım.”

“Güzel. Ofisindeki kahveden biraz daha içseydim, mide fesadı geçirecektim.”

Steve kupaları masaya koydu ve Jenny’ye karşısına geçmesini söyledi.

Yüzeyi yıpranmış masaya koyduğu dosyayı açarken, “Dün seni cenazede gördüm,” dedi.

“Sen de mi oradaydın?”

“Evet.” Sırıttı. “Arka taraftaki patikanın kenarında. İstedğim anda kaçabileceğim bir pozisyonda.”

Jenny’nin oradan erken ayrılışına göndermede bulunduğunu anladı. “Ben sadece—”

“Biliyorum.” Steve’in yüzündeki gülümseme kayboldu. “Yine de oraya gelmen senin nezaketindendi.”

“Yapılması gereken en doğru şey buydu.”

Yüz ifadesi bir anda ciddileşince, Jenny söylediği şeyin çok mu kibirli olduğunu merak etti. Fakat ardından Steve başını onay belirterek hafifçe eğdi ve Jenny’nin eline dokundu.

“Evet, öyleydi,” dedi.

Jenny sandalyeye yerleşti ve dosyaya doğru uzandı. “Sana nırım başlayabiliriz.”

“Evet. Başlayalım.”

* * *

Daha sonra eve giden yolda, Jenny geride kalan son bir buçuk saat içinde edindiği bilgilerin çalkantılı sularında, nelerin döndüğünü anlamaya çalışıyordu. Her zaman gıpta ile baktığı o geniş ve güzel çiftliklerin, Kuzey Teksas, Oklahoma ve New Mexico’nun bir bölümünde uyuşturucu işini organize eden Kübalı adamların karargahı olduğunu öğrenmişti ve bu çiftliklerde yürütüldüğünü sandığı büyükbaş hayvan yetiştiriciliğinin daha geniş alanlara yayılması, desteklenmesi gerektiğini düşündüğü zamanlarda, olaylara ne kadar naif yaklaşıyor olduğunu anladı.

Aynı zamanda, uyuşturucu ile ilgili tüm diğer konularda da en az çiftlikler konusunda olduğu kadar naif düşündüğünü farketti. Steve, katır, ayakçı, satıcı, dağıtıcı ve asıl eleman gibi terimleri tanıtmıştı. Katır terimi haricindeki tüm diğer terimler, tüm diğer yasal işlerde de kullanılabilirdi. Bu düşüncesini dile getirdiğinde, Steve, pazarlanan ürün ve pazarlama şekilleri bir kenara bırakıldığında, uyuşturucu işinin hemen hemen yasal bir girişim gibi yürüdüğünü belirtti.

Jenny’nin ilk görevi sokak satıcılarıyla irtibat kurmaktı. Onları bulmakta zorluk çekmeyecekti. Tanrı bilir bu satıcıların her gün sokakta sık sık karşılaştığı insanlar olması mümkündü. Fakat onlara yaklaşımı gerçekten bir müşteri gibi olmalıydı. Bu, kendini başarmaya şartladığı bir görev olarak görmemesi gereken bir şeydi. Steve, aynı zamanda yarın Uyuşturucuyla Mücadele Bürosu’ndan biriyle tanışacaklarını söylemişti; böylelikle bir ders saatinde nasıl bir uyuşturucu bağımlısı gibi davranacağını zahmetsizce öğrenebilirdi.

Arka kapı gürültüyle açıldı ve Alicia koşarak içeri girdi. Uzun bacaklarının zemine bastığından emin bile olamıyordu Jenny. Normal yürümek Alicia'ya göre değildi. "Anne, evdesin!"

"Evet."

"Çok leziz bir şey kokuyor."

"Şili biberi."

"Gerçek Şili biberi mi?" Alicia, kırmızı yağmurluğunu çıkardı ve askıdaki kancalardan birine astı. "Konserve değil, öyle mi?"

"Gerçek Şili biberi." Jenny dolabı karıştırdı ve bir kutu Jiffy marka mısır ekmeği karışımı buldu. Henüz bayatlamamış olsa gerekti.

Scott yavaşça yürüyerek içeri girdi ve ağzına kadar kitapla dolu çantasını masaya bıraktı.

"Tahmin et," dedi Alicia. "Annem yemek yapıyor. Gerçek bir yemek."

"İyiymiş," dedi Scott, ve Jenny'ye döndü. "Tekrardan kilo almaya mı çalışıyorsun?"

"Ben hiç kilolu olmadım."

"Ah, pardon. Hakaret etmek istememiştim." Scott buzdolabını açtı ve bir kutu meyve suyu aldı.

"Fakat yeni ve gelişmiş görünümümü farkettiğin için çok teşekkürler."

MUHBİR

“Nasıl farketmem? Tüm gün koşuşturuyorsun.”

Scott, Jenny’nin sert bakışları altında kutuyu kafasına dikerek meyve suyundan içmeye başladı. Daha sonra dolaptan bir bardak almaya karar verdi.

“Bitti mi şimdi?”

“Ne bitti mi?” Jenny bir kaseye mısır ekmeği karışımını, sütü ve yumurtayı boca etti.

“Soğuk akşam yemekleri.” Scott’un sesinde bir sitem sezen Jenny, ona ne ima ettiğini soran bir bakış fırlattı. “Ayrıca iki futbol maçımı da kaçırdın.”

“Ben soğuk yemeyi seviyorum,” dedi Alicia.

Jenny kızının sözlerine gülümsedi. Sevgili Alicia. Her zaman uzlaşmacı. Son haftalarda eve hakim olan ekstra gerginlikten nasıl da nefret ediyor olmalı. Sadece birkaç haftamı olmuş? Seneler geçmiş gibi gelmişti.

Jenny, karıştırmayı bırakarak oğluna baktı.

“Maçları kaçırdığım için özür dilerim.”

“Evet. Neyse.”

Scott’un ses tonu tahrik ediciydi; fakat Jenny, keskin bir tepki vermekten kaçınarak derin bir nefes aldı.

Buradaki tek yetişkin sensin. Ona göre davran.

Oğluna yanaştı ve yanağına hafifçe dokundu. “Biliyorsun, hayatımızın tekrar normale dönmesi için her şeyi yaparım. Fakat artık normal olanın ne olduğu konusunda emin değilim. Bu dönemi elimizden gelenin en iyisini yaparak

atlatmaya çalışıyoruz. Sen huysuz ve içine kapanıksın. Alicia kendi hayal dünyasına kaçıyor. Ben de daha aktif olmayı seçtim. Yani, hayır. Henüz bitmedi ve ne zaman biteceğini kestiremiyorum. Keşke bilebilseydim.”

Jenny Scott’un biraz olsun anlayışlı olmasını bekliyordu; ancak Scott sanki tahtadan oyulmuşçasına tepkisiz ve hissizdi. Ne Jenny’nin söylediklerine hak veriyor ne de ona karşı çıkıyordu. Bu hayatı böyle sürdürmek bir yazgı mıydı?

Sekizinci Bölüm

Mevsim sonbahar değil de kıştı adeta; Jenny vücudundaki açık yerlere temas ettikçe ürperten gecenin soğukluğuna direnmek için deri ceketini sıkı sıkıya ilikledi. Boğazlı kazak giymeliydim.

Boğazlı kazak bile değil, usturuplu bir gömlek dahi Scott'un, Jenny'nin üzerindeki omuzları ve göbeği açık tişörte ve boynuna taktığı —şimdi soğuktan buz kesmiş olan— altın zincire bakarken, ona gizliden gizliye attığı suçlayıcı bakışlara mahal vermeden, evden çıkmasını sağlayabilirdi. Geçen gün girdikleri münakaşa haricinde Scott, annesine hiçbir şey söylememişti; fakat vücut dili tüm düşündüklerini bas bas bağıırıyordu. Jenny, çoğu zaman Scott'ın aklından geçen soruları okuyabiliyordu. Yine tartışıyorlar, sorun çözümlüyor ve ardından bir kavga daha geliyordu. Bu böylece sürüp gidiyordu.

Tüm bu karmaşanın başında, bir uyuşturucu bağıım-

lısı gibi görünmeye ve hissetmeye başlayacağını ummuyordu. Oynadığı rol, bir gerçeklik kazanıyor gibiydi. Fakat UMB'den Burroughs ile birlikte Steve bir akşam boyunca ona "Biraz eğlence arayan Connie" olmayı öğretmeye çabalamışlardı. İmajı, rahat bir kızda olması gerektiği şekilde oluşturulacaktı. Rick Burroughs UMB'ye başvurmadan önceki on yıl boyunca Baltimore Valiliği'nde görev yapmıştı. Jenny, her ne kadar oynayacağı rol kendine çok yabancı bir karakter de olsa, ikna edici bir görünüme kavuşmak için Burroughs'a güvenebileceğini anlamıştı.

Ve şimdi buradaydı; bir fahişe gibi giyinmiş, satıcılarla kuracağı ilk bağlantı için hazırды. Doğru terimi kullandığı için kendiyile gurur duydu. Steve'in verdiği bilgilerin yanı sıra, Burroughs ile yaptığı derinlemesine toplantılar sayesinde, satıcı ile asıl eleman arasındaki emir komuta zincirini adı gibi biliyordu. Steve bu terimi kullandığında, Jenny neredeyse kendini tutamayıp kahkahalara boğulacaktı. Terimi lise yıllarından hatırlıyordu, fakat bu o zamanlar çok daha farklı bir anlama geliyordu. Ya da asıl anlamı bu muydu?

Kafa karıştırma taktiğini hatırlayarak, tüm diğer düşünceleri aklından uzaklaştırdı. Burada olma amacına odaklan.

Arabasını, evvelden ana caddenin üç blok ötesine park ettikten sonra, park yerinin sonundaki dondurmacı dükkanına yürümüştü. Burroughs'tan öğrendiği bir kuraldı bu. "Daima güzergahını uzak yerlerden seç ki senin kullandığın arabayı göremesinler."

Şimdi binanın arka köşesine yaslanmış, okulun yakınlarında satış yaparken gördüğü aynı üç adamı izliyordu; fakat bu geceki iş, arabadan servis şeklinde yürüyordu. Adamlardan ikisi, binanın uzak bir köşesinden bakıldığında, karanlığın arasından zor farkedilen siyah küçük bir arabanın için-

de; daha yirmisinde var ya da yok, uzun boylu ve zayıf siyahi çocuk da, o arabanın dışında bekliyordu. Önünde geniş bir cep olan yünden bir parka giyiyordu. Arabalar duruyor, küçük poşetler verilip paralar alınıyordu. Jenny, bunların küçük plastik torbalar olduğunu tahmin ediyordu. Yıllar boyu binlerce kez bu torbalarda fıstık ezmeli ve reçelli sandviçler saklamıştı. Bu kadar masum bir kullanım alanına sahip bir şey, nasıl olur da korkunç bir yıkıma hizmet edebilirdi?

Aynı düşünce, daha önce Pat Hala'nın Dondurmacı Dükkanı'nın önünde rastladığı uyuşturucu satıcılarına bakarken de aklından geçmişti. Steve'e neden bu tip yerlerde iş yaptıklarını sorduğunda, hem buraların çoğu zaman en nezih yerler olduğu ve park yerlerinin ne olursa olsun hiçbir gece boş kalmadığı yanıtını almıştı. Tüm bu işleri sürekli izbe yerlerde sürdürmeyeceklerini biliyordu.

Kendini onlara yaklaştırmaya iyice hazırlarken, ondört yaşlarında bir çocuğun binanın yanından süzülerek arabaya doğru seyrettiğini gördü. Çocuk koşmuyordu. Hareketi, bir çöpten diğerine konan bir sineğin çevikliğini andırıyordu. Uyuşturucu kullanımı ve bağımlılık hakkında aldığı iki günlük yoğun programda öğrendiklerine dayanarak, birinin yoksunluk anında ne kadar atik ve gergin hareketlerde bulunabileceğini anımsamıştı.

Büründüğü rolün aksi bir tavır sergilememesi emri, onu annesel bir dürtüyle çocuğun kulağında tutup da evine götürmek gibi bir hareketi yapmasını engelliyordu. Başını başka yöne çevirdi; böylece çocuğun yaptığı şeye tanık olmak zorunda kalmayacaktı. Ardından kendine çeki düzen vererek, saklandığı gölgelerin içinden çıktı.

Satıcıların onu tanıması hakkında en ufak bir endişesi yoktu. Sık sık çiçekçileri ya da yerel manavları gezen tip-

lerden değillerdi. Fakat hiç tanınmamak da bir dezavantaj olabilirdi. Güvenlerini sağlamak, onu daha önce hiç tanımayanlardan biraz daha zor bir hal alırdı. Onlarla yeni irtibat kuran biri hakkında dikkatli davranacakları kesindi.

Arabanın arka çamurluğuna yaslanmış olan uzun boylu siyahi gence doğru ilerledi. Kendini iyice gösterene dek yakınlaşmaya devam etti ve Steve'in ona öğrettiği biçimde parayı birden ona uzattı. "Doğru hareket," dedi adam. "Bunu milyonlarca kez yapmış gibisin."

Yerel çetelerle bağlantı kurma umudu olmadığını anlayınca, Jenny için bu yaklaşımı daha uygun bulmuşlardı. Gençler onu kendi aralarına almak istemezlerdi; yetişkinlere göre de aralarına yeni birinin katılması çok büyük bir riskti. Üstelik yetişkinlerden Jenny'yi tanıyanlar olabilirdi.

Adam dikkatlice süzerek, "Bir şey mi arıyorsun?" diye sordu.

"Beş sente ne kadar olursa."

"Neden bahsediyorsun sen?"

Bu soru onu hazırlıksız yakalamıştı. İşler düşündükleri gibi gitmiyordu. Aklına gelen birçok yanıttan bazılarını çabucak elledi, sadece tek bir şey biliyordu; uyuşturucu kelimesi asla geçmeyecekti.

Cüretkar davranmaya karar verdi; halbuki kendini o denli cesur hissetmiyordu. "Dinle. Burada ne kadar uzun süre durursak, kendimizi o kadar riske atmış oluruz."

Ön koltuktaki İspanyol asıllı adam kafasını pencereden dışarı çıkardı ve Jenny'yi birkaç saniye inceledi. "Toz ol burdan."

Arabanın motorunu çalıştıran sürücüye işaret etti. Siyahi adam arka koltuğa atladı ve Jenny başarısızlığının farkına henüz varmamıştı ki satıcıların içinde bulunduğu arabanın egzozuna boğuldu.

Harika. Şimdi ne yapacağım?

Fakat yapmaması gereken şeyi biliyordu: burada böylece bekleyerek daha fazla dikkat çekmemeliydi. Dondurucu rüzgara karşı koymak için deri ceketini ilikledi ve arabasına doğru yöneldi. Belki de sıcak bir duş ve Steve ile yapılacak bir konuşmadan sonra bu denli bozguna uğramış hissetmezdi.

Jenny eve vardığında Alicia çoktan uyumuştı, bu nedenle sessizce kızının odasına sızarak ona bir iyi geceler öpücüğü verdikten sonra kendine bu işi neden yaptığını tekrar hatırlattı. Odadan çıkarak, oturma odasına vardığında hala televizyon izleyen Scott'ı gördü. Annesinin eve erken döndüğünü farketmemiş olan Scott, ekrandaki programı dikkatlice izlemeye devam etti.

“Her şey yolunda mı, Scott?”

“Elbette.”

“Ödevlerini bitirdin mi?”

“Ödevim yoktu.”

Jenny gerçekten ödevi olup olmadığını sormamak için kendini tuttu, aralarındaki ilişki öyle soğuktu ki belki de oğluna biraz güvenmesi gerekiyordu. Scott'ın en fazla yakındığı şeylerden biri de Jenny'nin ona hiç güvenmiyor oluşuydu.

“Duş almaya gidiyorum. Döndüğümde senin de istedi-

ğın bir şeyler yapabiliriz.”

“Hayır, sağol. Senin işin bitene kadar ben uyumuş olurum.”

Oğlunun kayıtsızlığı, Jenny’nin içinde onarılması güç bir acı yaratıyordu ve Jenny zaten nadir olan —ve gitgide daha da azalan— anne oğul yakınlaşmalarını özlemişti. Fakat bunu dayatamayacağını biliyorsun.

Hayal kırıklığını ve öfkesini derin bir çekişle yansıtan Jenny, kendi yatak odasına çıkmak üzere yola koyuldu. Hızlı bir duştan sonra, başının etrafına bir havlu sardı, tüylü bornozunu üzerine geçirdi ve Steve’i aramak için telefona sarıldı.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Steve.

“Öyle de diyebiliriz.” Jenny yatağın bir ucuna oturdu.

“Bekle. Bir sabit hat bulup seni hemen arayacağım.”

Birkaç dakika sonra, Jenny’nin telefonu çaldı. Telefonu daha ilk çalışta açtıktan sonra, Scott’un mutfaktaki telefonu açmadığından emin olmak için biraz bekledi.

“Steve?”

“Evet. Ne oldu?” Steve, telefon konuşmalarının başladığı o klişe sözcükleri kullanmadan hemen duruma yönelmişti.

“Satıcılar basıp gittiler.”

“Endişelenme. Sana alışmalarının biraz zaman alacağını söylemiştik.”

Kısa bir sessizliğin ve kıpırdanmanın ardından, Jenny,

Steve'in nerede ve ne yapıyor olduğunu düşündü. Ardından, bornozunun altında cırılçıplak bir şekilde yatağında oturuyor olduğunun ve uzun zamandır hissetmediği şeyleri tekrar içine eken bu adamla konuştuğunun farkındalığıyla aniden ürperdi. Ayağa kalktı.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Steve.

"Ah, hayır. Sadece bilmeni istedim."

"Satın alana kadar peşlerini bırakma. Seni daha fazla bekletmeyeceklerdir."

Jenny, telefonu kapadıktan sonra kendini alışılmadık bir biçimde iyi hissetti. Saçlarını kurutup, geceliğini giymesinin ardından yatağın içine doğru kıvrıldı. Aslında hiç uykusu yoktu. Johanna Lindsey'in yeni aşk öyküsü başucunda duruyordu ve kitabı alıp okumaya daldı.

Biraz okuduktan sonra, Jenny öyküye odaklanamadığını farkettiler ve bu durum yazara haksızlık etmek olurdu. Kitabı karnının üzerine koydu ve ne yapmakta olduğunu düşündü. Kim oluyordu da bu işlerle uğraşıyordu? Bir süper kahraman olmadığı açıktı. Yaptığı yanlış eş seçiminden ötürü, bu hatasını telafi etmek için çabalayan, orta yaşlı bir anneden başka hiçbir şey değildi.

Dokuzuncu Bölüm

Jenny, okuldaki veli toplantısını az kalsın unutuyordu. Yetişmek için onbeş dakikası kalmıştı ve duş almayı ertelse daha iyi olacaktı. Daha evvelden hatırlamış olsaydı, çiçek soğutucusunu temizlememek için iyi bir bahane bulmuş olacaktı.

Aceleyle ortalığı toparladı, kapıları kilitledi ve arabasına doğru yürümeye başladı. Çocuklara eve geç geleceğini bildirmek zorunda değildi. Scott ne de olsa annesinin toplantıya katılması gerektiğini hatırlardı. Her şey onun içindi, bunun tartışmasını geçen hafta yapmışlardı. Jenny de gitmesi gerektiğine inanıyordu. Ama Scott öyle düşünmüyordu. Biyoloji öğretmenin verdiği düşük kanaat notunu yükselttiğini söylemişti. Notları yükseliyordu. Her şey yolundaydı. Fakat Jenny durumun gerçekte böyle olmadığını biliyordu. Daha ödevinin olmadığını söylediği ilk sefer, Jenny, Scott'ı iyiden iyiye sıkıştırmalıydı.

Fakat, çoğu şeyin önemi zaten daha sonradan anlaşılmaz mıydı? Hayatı şu anki kadar karmaşıklaşmadan çok daha önce bile Jenny, geçmişteki hataları yüzünden kendini paralamayı bırakması gerektiğini anlamıştı. Şimdi ne yaparsa yapsın, geçmişin değişmeyeceğini kabullenmişti.

Arabayı okulun park alanına çekti, kapılarını kilitledi ve kırmızı tuğla ile örülmüş binaya doğru ilerledi. Öğretmen ile laboratuvar da buluşacaktı.

Çok kalabalık olmadıklarından, Little Oaks Lisesi'nin biyoloji laboratuvarı son model gereçlerle donatılmıştı. Jenny'nin gittiği metropolitan lisesinden çok daha engin imkanları vardı. İçeri girerken, tüm laboratuvarlara özgü o koku dikkatini çekti, formaldehit. Aynı anda Bay Taylor'ın masasının yanında oturan üç kişi daha olduğunu gördü. Bunun sadece Bay Taylor ile ikisi arasında geçecek bir toplantı olmadığını anlamıştı. Diğer öğretmenleri de hatırladı. İki si aynı zamanda Micheal'ın da öğretmenleriydi ve onlarla daha önceden birkaç defa görüşmüştü.

"Bayan Jasick, geldiğiniz için çok teşekkür ederiz." Taylor bakışlarındaki hoşnutsuzluk ile Jenny'ye oturması için boş olan sandalyeyi gösterdi. "İngilizce bölümünden Brenda Ames ve Tarih öğretmenimiz Sylvia Comstat'la tanışıyorsunuz. Bana da lütfen Gordon deyin."

Jenny, sarışın ve küstah görünümlü genç kadına ve kıvrıcık dökümlü kumral saçlarıyla oturan diğer yaşlı kadına başıyla selam verdi. Ardından sandalyenin ucuna ilişti ve giysilerindeki buruşukları saklı saklı düzeltmeye çalıştı. Günün sonunda, Jenny'nin hayatında hiç görünmediği kadar iyi görünüyordlardı —hatta Jenny gün başlarken bile bu kadar iyi görünmezdi. Pasaklı bir gerizekalı olduğumu düşünüyor olmalılar.

Aslında öyle düşünmüyorlardı, hepsi yüzlerinde parlak bir gülümseme ile Jenny'nin giydiklerine, zerre alaka göstermeden ona bakıyorlardı.

Hal hatır sorma faslı sona erince, Gordon arkasına yaslandı. "Diğer arkadaşlarımın da burada bulunmasını onlardan ben rica ettim; çünkü hepimiz Scott'ın derslere olan ilgisizliği nedeniyle endişeliyiz."

Gordon'ın sözlerine ara vermesi, diğer öğretmenler tarafından daha sabırsız gülümsemelerle karşılanırken, Jenny'de sürekli artan bir huzursuzluğa neden olmuştu.

Brenda Ames boğazını temizledi. "Bu çok kötü olduğu anlamına gelmiyor. Ama son zamanlardaki ilgi kaybının farkındayız."

Sessizlik... Jenny yine ne tepki vereceğini bilemiyordu. Başını salladı ve ardından Brenda konuşmayı sürdürdü. "Yas tutma halinin son birkaç haftadır geri teptiğini farkettik ve bu Scott'ı daha da dibe çekmeye başladı. Evde bizim de haberdar olmamız gereken bir problem mi var?"

Jenny gülmemek için, kendini zor tuttu ve bu da Gordon'ın, Jenny'nin bu çabasını bir bayılma işareti olarak algılamasına neden olmuştu. "İyi misiniz?" diye sordu Gordon. "Size bir şey getirmemi ister misiniz?"

"İyiyim. Sadece ufak bir sonbahar alerjisi."

"Kendinizi iyi hissetmiyorsanız, başka bir zamana erteleyebiliriz," dedi Tarih öğretmeni.

"Sorun değil." Jenny Gordon'a döndü. "Scott, biyoloji notlarını yükseltmek için çabaladığını söylemişti."

“Evet. Evet, çabaladı.” Gordon sandalyesine iyice yaslandı ve ayaklarından destek alarak sallanmaya başladı. Jenny, çocuklarına bunu yapmamalarını tembihlerdi. Fakat Scott’un bilimsel geleceğini ellerinde tutan bir adamı sırf bunu yapıyor diye azarlamak, doğrusu hiç de hoş bir davranış olmazdı.

“Yani, ne diyeceğimi bilemiyorum. Tabi, ben Scott’la konuşurum. Fakat neden bu kadar geride kaldığını anlamıyorum. Çoğu gece evde ders çalışıyor —” Jenny, bunu doğrulayacak hiçbir şey bulunmadığını görünce duraksadı. Geçen hafta neredeyse her gece, uyuşturucu satıcılarının peşinde koştuğu için evde olan bitenden bihaber kalmıştı. Bu enfes dedikoduyu onlarla paylaşmaya cesaret edebilir miydi?

Bir diğer gülme isteği neredeyse Jenny’yi alt ediyordu ki Jenny onu öksürüğe döndürmeyi başarmıştı. Biyoloji öğretmenin ötesine doğru baktı. “Belki bir bardak su alabilirim.”

Gordon ayağa kalktı; uzun vücudundaki tüm eklem yerlerini harekete geçirerek koridora çıktı. Brenda iyi niyetli bir ifadeyle uzanıp Jenny’nin bacağına dokundu. “Micheal için ne kadar üzgün olduğumuzu biliyorsunuz.”

Jenny başını salladı; içindeki derin yas yeniden katmerlenmesin diye katı durmaya çabaladı. Şansına, yanıt vermesi gerekmeden Gordon kapıda görünmüştü.

“Scott rehber öğretmen ile yaptığı görüşmelerden size hiç bahsediyor mu?” diye sordu Sylvia.

“Hayır.” Jenny sudan bir yudum aldı. “Onunla birkaç defa görüştüğünü biliyorum. Fakat Scott bu konularda çok ketumdur.”

“Biz de elimizden gelen her şeyi yapmaktan mutluluk duyarız,” dedi Gordon. “Fakat okulun sunabildiği imkanlar yine de sınırlı. Belki de rehber öğretmen ile yaptıkları görüşmeleri daha da sıklaştırmalı.”

“Onunla bunu konuşurum.” Jenny’nin aklındaki her şey aniden netleşmişti. Problemin kaynağı gözünün önünde duruyordu. Önceki hafta hemen hemen her gece dışarıdaydı. Fakat ne yapabiliirdi? Daha yeni başlamışken, bırakıp gitmek de olmazdı.

Bardağı masaya bıraktı ve ayağa kalktı. “Ödevlerini yaptığından emin olmak için de bir şeyler düşünmeliyiz.”

“Çok memnun oluruz, Bayan Jasick.” Gordon ayağa kalktı ve Jenny’nin başına dikildi. “Sizinle sürekli öneri alış-verişinde bulunacağız.”

* * *

Arabasını park edip, kontağı kapatmasının ardından, Jenny oturdu ve motorun soğurken çıkardığı hafif sesleri dinledi. Yol boyunca aklında Scott’la ilgili sorunlar dönüp durmuştu. Eğer her şeyin sorumlusu bu saçma maceraysa, neden bırakıp gitmiyordu.

Bunu düşünmekten hiç hoşlanmıyordu. Bu denli önemli bir görevi terk ederse, vicdanı ile nasıl başa çıkacaktı? Fakat bu süre içinde diğer oğlunu da kaybedersen, nasıl yaşayacaksın?

Jenny arabadan kapıyı çarparak indi. Kahrolası mantığı-nın sesi.

Arka kapıdan içeri girdiğinde, mikrodalganın yanındaki Scott’ı gördü. Scott, kapının kapandığını duyar duymaz, o

tarafa döndü.

“Seni bu kadar erken beklemiyordum.” Fırındaki bonfileyi çıkarıp, tekrar annesine doğru baktı ve dimdik durdu. “Toplantıyı unuttun.”

Sarf ettiği son cümlede bir kızgınlık ve suçlama vardı. “Hayır. Toplantıyı unutmadım.” Dar girişteki askıya ceketini astıktan sonra mutfağa doğru yürüdü. “Çok kısa ve amaca yönelik bir toplantıydı.”

“Mahkeme kararı nedir?”

Scott’ın tavırları Jenny’nin tüm sakinliğini alıp götürmüştü. “Şöyle: kıcının üstüne oturup ödevlerini yap.”

“Alicia ile kim ilgilenecek? Sen eve bile uğramıyorsun.”

Ona tokat attığının farkına henüz varamadan, avucunun sızladığını hissetti.

Scott, şaşkınlık içindeki gözlerini Jenny’ye dikti. Jenny ise Scott’ın yanağında beliren kızarıklığa dokunmak istiyordu.

“Ah, Scott. Çok özür dilerim.”

Scott ona tekrar vurmasından çekinircesine kendini geri çekti. “Pardon, devam edebilirsin.”

Mutfaktan kaçarcasına uzaklaşırken, neredeyse gözleri korkulu bakışlarla annesine çevrilmiş olan Alicia’yla çarpışıyordu. “Anne. Ne oldu?”

Jenny kızına yaklaştı ve ona sıkıca sarıldı; saçlarını kendine bastırırken yavaşça fısıldadı. “Hiçbir şey, tatlım. Hiçbir sorun yok.”

“O zaman Scott ve sen neden öyle bağıırıyordunuz?”

“Bilmiyorum. Sanırım ikimiz de yorgunuz. Kontrolümüzü kaybettik.”

“Biliyorum. Kesinlikle hormonları yüzündendir.”

Jenny adeta şoka uğramış bir biçimde kızın gözlerinin içine baktı. “Hormonlar hakkında ne biliyorsun? Nereden öğrendin bunları?”

“Anne, cinsel eğitim dersi için kağıt imzalamıştın, unuttun mu?”

“Ah, haklısın.”

Unutmak, dışarıdaki serserileri kovalamaktan yaşayamadığı hayatının kötüye gittiğini gösteren işaretlerden biri olabilir miydi?

“Cinsellik dersinde neler öğreniyorsunuz?”

“Her şeyi hormonların kontrol ettiğini ve eğer hormonlar çok meşgulse, biraz garip davranabiliriz.”

“Ah, bebeğim.” Jenny kollarını kızına doladı, Scott ile ilişkisini resmen berbat etmiş olmanın getirdiği korkunç duygu ile kızının neden olduğu gülünçlük birbiriyle çakışmıştı. Jenny daha önce sabrının tükendiğini elbette hissetmişti. Ayrıca hepsi nedensiz bir sinir haline alı şabilirlerdi; fakat her şey şimdi daha farklıydı. Micheal’ın ölümünden sonra herbiri daha da hassaslaşmıştı ve Jenny o tokadı geri alabilmek için neler vermezdi.

* * *

Jenny ertesi akşamı evde, Scott’la arasını düzeltmeye çalışarak geçirdi ama Scott hiç orali değildi. Yemekten sonra

ödevlerini yapacağını söyleyerek odasına çekilmişti. Buna nasıl karşı çıkabilirdi? Jenny de mutfağı temizledikten sonra Alicia ile oyun oynadı ve iki kazan çamaşır yıkadı. Daha sonra yorgun argın yatağına uzandı.

Takip eden gecede, kendini bir sürtük gibi hissetmesine neden olan hafif meşrep kıyafetlerini giyer giymez tekrar sokaklara döküldü. Hava bu sefer daha ılıktı, en azından iliklerine kadar donmuyordu. Küçük siyah araba, dondurmacı dükkanının park yerine uzak bir köşede bekliyordu ve bu gece işleri çok açıktı.

Bu gece olacak. Jenny evden çıkarken böyle demişti. Diğer tüm gecelerde orada beklemiş ve eğer işleri hızlandıracak bir şey yapmazsa, bu işin aylar alacağını farketmişti. O kadar zamanı riske atamazdı.

Doğal bir kendine güven havası yaratmaya çalışarak bozuk asfalttan karşıya geçti ve arabaya yanaşırken arka çamurluklara sırtını dayamış olan siyahi adama başıyla işaret etti. Tüm diğer gecelerde olduğu gibi tam parayı uzatırken İspanyol kökenli adamın inceleyici bakışlarına maruz kalabilirdi. Fakat adam hiçbir şey söylemedi ve Jenny içten içe bu sefer de ikna edemeyeceğinden ve adamların bulundukları yerden uzaklaşacağından korkuyordu.

“Biliyorsun, bir haftadır egzozunuzu yiyorum.” Lakayt bir gülümseme takındı. “Bundan gerçekten bıktım.”

Adamlar, koyu renk gözlerini kırpmadan Jenny’yi izliyorlardı. Jenny bir elini kalçasına dayadı.

“Belki de iş yerimi Dallas’a geri taşımalıyım. Evden Alışveriş’in sloganını oldukça beğeniyordum zaten.”

Jenny hızlı bir nefes alış sesi işitti ve gözlerini arka ça-

murluğa yaslanan zayıf siyahi çocuğa dikti. Çocuğun yüzünde temkinli bir ifade vardı, kıymayı andıran saçlarının geri kalanına taktığı bandanadan çıkmış uzun ince örgüleriyle oynuyordu.

Tepki vermekte geciken İspanyol kökenli adama geri döndü; her şeyi mahvedip mahvetmediğini anlamaya çalışıyordu. Sırtından soğuk terler boşalıyor ve yüz kasları gülmeseyişini bozmamak için kaskatı bir ifadeye bürünüyor-
du.

Saatler kadar uzun hissedilen bir bekleyişten sonra, adam siyahi çocuğa başıyla işaret etti. “Ona malı ver.”

Çocuk tetikte olduğunu göstererek, “Emin misin?”

“Kahretsin! Belli ki narkotikten değil.”

“Nerden biliyorsun?”

“Şuna bir bak. Bir sopayı bile kaldıramaz bu.”

Jenny’nin gururu, onu adamlarla tartışmaya zorluyordu; fakat menfaatleri her şeyin önüne geçmişti. Eğer onu kabul etmelerinin tek yolu buysa, çenesini kapalı tutmalıydı.

Çocuk parayı Jenny’nin avucundan çekerek aldı ve kendisine birkaç beden büyük gelen parkasının geniş cebine attı. Jenny’ye de bir poşet verdi. Jenny, poşete dokunduğu anda ürperdi, kendisini izleyen birilerinin olup olmadığına bakma isteğine zar zor karşı koyuyordu. Annesinin onu sürekli izleyen gözlerinin yarattığı çocukluk korkusuna sırtını çevirmesi çok zaman almadı.

Jenny bundan sonraki adımın ne olacağını düşünürken, ortalığı garip bir sessizlik bürüdü. Biri uyuşturucu alışverişinde bulunduktan sonra teşekkür eder miydi? Steve veya

Burroughs ona böyle bir şeyden söz etmemiştir. Çocuğun yüzündeki ifade de oldukça kapalıydı. Herhalde, “İyi günler,” demeyecekti.

Jenny, poşeti çantasına attı ve uzaklaşmaya başladı. Onlara sırtını dönmek oldukça tedirgin edici bir histi; fakat arkasından bağırın olmadı. Böylece, Jenny de uygun bir tavır sergilemiş olduğunu anladı.

Binanın karanlık bölgelerine tekrar ulaştığı an, son üç dakikadır ciğerlerini yakan nefesi en sonunda dışarı atı.

Nefes alışları normal bir hale dönmeye başlarken, Jenny devam etmekle, etmemek arasında gidip geliyordu. İçinden geçen şey, hızlıca eve gitmek, bu pis kıyafetleri üzerinden atıp en az üç saat boyunca düşün altında rahatlamaktı.

Fakat bu isteğe direndi. Bu noktaya gelebilmek için çok çalışmıştı, şimdi hepsini toplayıp bir kenara atamazdı. Umursamazca rolüne devam etmeye karar verdi, binaya sırtını dayadı ve çantasından sigara çarşafalarını çıkardı. Bunu geçen hafta evde denemiştir, ilk ergenlik dönemlerinde kendini yatak odasına kapatıp, elinde hoş kokulu bir deodorantla yaşadığı ilk deneyimleri anımsadı. Evde yaptığı pratik şimdi işe yarıyordu. Birkaç ustaca hareketle sigarasını sardı. Yaktıktan sonra, sigarasına şöyle bir bakıp Burroughs’un gösterdiği biçimde derin bir firt çekti.

İki yıl önce sigarayı ne kadar zorlanarak bıraktığını düşününce, tüm bu saçmalık onu hiç korkutmuyordu; fakat Steve onun sigarayı içerken görülmesinin çok önemli olduğunu vurgulamıştı ve satıcıların, onu izlediği mesafeden içtiği şeyin normal tütün olduğunun anlamaları neredeyse imkansızdı.

Onuncu Bölüm

“Çok değiştin Jenny.”

“Hayır, değişmedim.”

Carol, hamburgerini tabağa bıraktı ve Jenny’ye sert sert baktı.

“Beni kandıramazsın.”

Jenny ,ögle yemeği kuyruğuyla tıka basa kafeye doğru şöyle bir göz attı. Arkadaşı haricinde her yere baktı. J.C. Penny’de çalıştıklarını gösteren yaka kartlarıyla yan masada gülüşüp duran genç kadınların çıkardığı şamatanın aksine kendi masalarında sessizlik bir fırtına gibi esiyordu.

Sonunda Jenny iç çekerek Carol’ın gözlerine baktı. “Micheal’ın ölümünden bu yana her şey değişti.”

“Bu daha farklı.” Carol kolasında bir yudum aldı. “Ce-

nazeden sonra, mutsuz, sessiz ve yabancılaştığın bir dönem geçirdin. Daha sonra şu kondisyon çılgınlığın. Peki ya şimdi...”

Doğru sözcükleri bulmak için duraksadı. “Sanki yokmuşsun gibi. Benim için. Çocukların için. Ya da başka birileri için.”

“Burdayım. Varım.” Jenny gülümsemeye çalıştı.

Carol ateş püsküren gözlerle baktı. “Bu öğlen yemeği randevusunu ayarlamak bir haftamızı aldı. Önceden bir saat öncesinden haberleşip, çıkardık. Ayrıca Scott’ın maçlarından kaç tanesini izledin?”

Jenny gülümseyişini kaybetti. “Senin de çocuğun ölürse belki beni anlarsın.”

Carol’ın yüzündeki ifade birden korkunç bir kızgınlık ve acı maskesine dönüşüverdi ve Jenny şimdiye kadar arkadaşına söylediği tüm sözler arasında en kötüsünün bu cümle olduğunu farketti. Nasıl bu kadar düşüncesiz olabilirdi?

“Bunu söylediğine inanamıyorum.” Carol derin bir nefes aldı ve nefesini birkaç saniye tutmasının ardından, gürültülü bir sesle bıraktı.

“Ben —”

“Hayır. Bunun için bir özür yetmez.” Carol ayağa kalktı, sandalyesi tahta zeminde gıcırtılı bir ses çıkardı. “Gerçek Jenny Jasick ortaya çıkmaya karar verdiğinde, ona söyle beni o zaman arasın.”

Masaya on dolarlık bir banknot fırlatarak, çantasını omzuna asıp kafeyi terketti.

Hepsinden çok — Jenny tabağını bir hışımla önünden uzaklaştırdı; neredeyse tüm ketçabı yere boca ediyordu. Nasıl bir arkadaş ki beni böyle ezip geçebilir?

‘İhmal edilmiş bir arkadaş,’ dedi beyninde konuşan diğer ses. ‘Açıklamayı hak eden bir arkadaş. Bir saldırıyı değil.’

Jenny’nin kendinden utanmasına neden olan şey, kafedeki diğer müşterilerin bakışlarından daha fazlasıydı. Carol’ın parasını masada bıraktı. O paraya dokunursa derisi soyulacaktı gibi hissediyordu; eğer onu alırsa bir tür Yehuda halini alacaktı sanki.

Böylesine bir pişmanlığı ilk defa yaşamıyordu. Ne yaptığını gördün mü? İntikam almaktan daha önemli bir şeyi riske attın.

Bu benim suçum değil. Eğer Micheal—... Bunların hiçbirisi olmayacaktı.

Bu korkunç düşünce Jenny’nin sendelemesine neden oldu; eğer sandalyeye tutunamasaydı yere yığılacaktı. Sandalyede oturan sarışın kadın ona doğru döndü, kadının kızgınlıkla bakan yüzü birden endişeye büründü. “İyi misiniz?”

“İyiyim.” Kasiyere doğru yol alırken, ağzında kekremsi bir tat hissediyordu.

Kasada ödeme ve para üstünü alma kısmını zar zor hatırlıyordu. Duygusal bir zaman makinesinin içinde, bir zamandan başka bir zamana taşınmış gibiydi. Belki de Carol haklıydı. Belki de gerçek Jenny Jasick başka bir yerdeydi ve sahtekarın biri onun bedenini ele geçirmişti, tıpkı Quantum Leap adındaki eski televizyon dizisindeki gibi.

Jenny kapıyı iterek açtı ve duygusal bir rahatlama umarak dışarı çıktı, fakat böyle bir şey olmadı. Güneş yüzüne hücum ediyordu ve hafif hafif esen rüzgar, bir okşayıştan ziyade tokat gibiydi. Cezalandırılıyor muydu? Ne için? Bir tür intikam için her şeyi riske attığından mı? Tüm suçu Micheal'a atmasından mı?

Çektiği ızdırap Jenny'yi binanın önüne yığdı ve Jenny kendinde ayağa kalkacak gücü bulana kadar orada öylece kaldı. Micheal'a nasıl kızabilirdi? Ölmeyi o seçmemiştir ki. Gözlerini kapatarak birkaç derin nefes aldı ve kızgınlığını, utancını ve suçluluk duygusunu bastırmaya çalıştı. Ah, Tanrım. Lütfen çok büyük bir hata yapmadığımı söyle.

"Jenny?" Bu ses ve dokunuş onu daldığı derin acıdan uyandırdı. Gözlerini açtığında Mitchell'ın yüzünde de, tıpkı o sarışın kadının yüzünde beliren o endişe ifadesiyle karşılaştı. Birkaç saniyeliğine, onun burada ne aradığını düşündükten sonra, iki blok ötedeki emlak bürosuna bir doğum günü aranjmanı teslim etmek için burada olduğunu hatırladı.

Mitchell, Jenny'i dik tutabilmek için elini omzundan ayırmadı. "Öğle yemeğinle mi kavgı ettin?"

Jenny esprinin, yaşıyor olduğu bu duygu fırtınasını dindirmesine izin verdi. "Sadece zor bir zaman geçirdim."

"Anladım. Kabalık ettiysem bağışla." Elini nazikçe tuttu ve Jenny'nin gülümsemesini sağladı.

"Keşke yardım edebilsem. Fakat dükkandan vakit bulup da, neler olduğunu takip edemiyorum."

"Çok yardımcı oluyorsun, inan. Vaktin oldukça benim yerime bakman benim için yeterli olur."

“Sorun değil,” dedi Mitchell. K  seye park ettiği kamyonete doğru yürümeye başladı ve aniden geri döndü. “D  kkanaya gelecek misin? Büyük bir mezuniyet şiparişi aldık.”

“Kafamı toplamam için bana birkaç dakika ver.”

“Tadını  ıkar. Yarım saat izinlisin,” dedi Mitchell alaylı bir şekilde.

Jenny, manik bir gülümseme krizinden zar zor döndü. Tadını  ıkar. Mitchell bir bilseydi. Mitchell’a bir anlatabilseydi. Carol’a. Birine. Bir sırrı içinde tutmak, onu yalnız yaşamak kadar zormuş.

* * *

Scott, boş tribünlere oturdu ve futbol antrenmanını izlemeye koyuldu. Michael, onunla takıma girmeye çalışmamasından ötürü sürekli dalga geçerdi; fakat Scott, onun parlayan yıldızının ardından yürümek istemiyordu. Tanrı biliyordu ki zaten ağabeyinden ona kalan ve asla ka amaya-cağı bir miras vardı; tarih ve matematikte onur  ğrencisi ve drama kulübünün teknik dahisi.

Futbolu bırakmaya karar verse belki basketbola başlardı. Michael, hiç basketbol oynamadı.

Hala bu kadar rekabetçi hissetmesi garipti. Ama ne de olsa her şey garipti. Zaman geçtikçe hayatının daha da iyileşeceğini düşünmüştü. Rehber  ğretmen Bayan Kotcher zorunlu ziyaretlerinden birinde böyle demişti. Bir süre sonra ağabeyini düşünmeyi bırakacaktı. Bayan Kotcher’ın bıkkınlık veren sevimliliğini umursamıyor olsa da, onu bir otorite olarak kabullenmişti; ama dedikleri doğru değildi.

Yaşamındaki boşluk hala aynı derinlikte duruyordu. Ol-

dukça tuhaftı. Annesi onları geceleri hiç yalnız bırakmazdı. Ailesinin, gece dışarı çıkmaktan daha önemli olduğunu söylerdi. Peki şimdi ne oldu? Aile sadece Micheal hayattayken mi önemliydi? Biz hiç mi önemli değildik?

Bayan Kotcher'a bir dahaki seanslarında bu soruyu sorsa nasıl bir yanıt alırdı acaba? Tuhaf olabilir; ama bu şekilde hissediyordu ve duygularına da gem vuramazdı. Elbette annesi o büyük tartışmalarından sonraki gece evde kalmıştı. Onu aşağılayan tavırlarına istinaden annesini cezalandırma isteği duymasına rağmen, biraz sakinleşmek iyi gelmişti; üç kişi beraber, bir film izlemek ve evdeki tüm abur cuburları tüketmek. Hatta bir sonraki gece de evde kalmasını sağlamak için kızgınlığının geçtiğini belli etmek istememişti. Hıh. Nasıl bir avanaklık.

Metal tribünlerde yankılanan ayak sesleri dikkatini çekti ve sesin geldiği yöne doğru baktığında, Caitlin'in ona doğru hızlıca yaklaştığını gördü. Açık renk pamuklu bir ceket giymişti ve kucığında bir sürü kitap vardı. Onu görmek, üzerindeki keder havasını silip atmış, yerini bir gülümsemeye bırakmıştı. Güneşin bile daha da parlak göründüğüne yemin edebilirdi.

"Tahmin et ne oldu?" Caitlin, Scott'un yanına çöktü. "Mezuniyet için en güzel elbiseyi ben aldım. Dün gece annem ve ben Fresco'daki alışveriş merkezine gittik. Lord and Taylor'da muhteşem bir indirim vardı. İki yüz dolarlık elbiseyi yarı fiyatına almayı başardım."

Scott, Caitlin'in heyecanına karşılık gülümsemekle yetindi; fakat mezuniyet denince aklına annesinin, Caitlin'in mezuniyetinde ona vermek için yapmasını tembihlediği çiçeği hatırlayıp hatırlamayacağı geldi. Yapmak için söz vermişti. Hatta Scott'ın biriyle çıkıyor olmasından memnun görün-

yordu. Bu durum, kavga etmeden önceydi. Annesine artık güvenemeyeceğini anlamadan önce.

“Neyin var?”

Scott bu soru üzerine irkildi. O karanlık boşlukta tekrardan yitip gittiğinin farkında değildi.

“Özür dilerim.” Ellerini, Caitlin’in omuzlarını kumral bir şal gibi örten saçlarında gezdirdi. “Peki elbisen seksi mi?”

Caitlin, yanaklarında mahcup bir kızarıklıkla başını öne eğdi. “Bekle ve gör.”

Scott onu kendine çekti, Caitlin onun kollarında sessizce uzanmaktan memnun gibi duruyordu. Bazen hiç konuşmadıkları olurdu. Kısmen Scott ne diyeceğini bilmediğinden ve Caitlin’in de onun gibi hissettiğine emin olduğundan. İkisini de tuhaf bir dinginlik kuşatmıştı; fakat Scott, aynı zamanda aklından geçenleri ona söylese ne tepki vereceğini bilmediğinden sessizliğini koruyordu. Annesi ve ağabeyi hakkında bu denli kötü şeyler düşündüğünü bilse, kesinlikle onu terkederdi.

On Birinci Bölüm

Ay, bir bulut kümesinin ardına saklanırken, Jenny eve ulaşınca kadar yağmurun yağmaması için dua ediyordu. Bu süper kahraman hareketinin ardından zatüre olmak hiç de hoş olmazdı. Çoktan kapanıp bu varoşlarla birlikte eskimeye terkedilmiş Whipple'in Çamaşırhanesi'nin duvarına yaslanan Chico'yu gördü. Kasaba varoşları.

Jenny'nin aldığı mal miktarı artınca, burada buluşmaya yönlendirilmişlerdi. Dondurmacı dükkanının park yeri büyük alışverişler için fazla göz önünde sayılabilirdi. Jenny'ye aynı zamanda üzerinde kendi adı ve cep telefonu yazan bir kart da vermişti. Bu, Jenny için oynadığı oyunun diğer bir basamağında işini kolaylaştıracak güveni sağlamış olduğunu gösteriyordu.

Yaklaşırken, adamın yalnız olduğunu farketti. Garip bir durumdu. Onu ilk defa yanında fedaisi Leon yokken görüyordu. Fedainin adını da öğrenmişti. Sokağın bitiminde

bekliyor olabilir miydi? Yoksa polislerin 'Baskın bozguna uğradı' dedikleri cinsten bir olayın içine doğru mu ilerliyordu?

"Hey, anne. Naber?" Chico'nun kehribar rengi yüzünde beyaz bir gülücük ışıldadı.

Jenny paniğini bastırarak en iyi gülümsemesini takındı.

"Arkadaşın nerde?"

"Bir hesap kesmekle meşgul."

Jenny bunun nasıl bir hesap olduğunu düşünmek istemedi bile. Kesinlikle bir manavdan alışveriş yapmak ya da elektrik faturasını yatırmak gibi bir şey olmadığını biliyordu.

"Neyse, benim kendi ihtiyaçlarımla meşgul olmam gerek." Ona ellerinin titrediğini hissettirerek, on dolarlık bir banknot uzattı. "İyi rol yap," demişti Steve. "Yoksunluk krizinin eşiğinde olduğunu sansın."

Bu gece, o denli gergin görünmesi için rol kesmesine gerek yoktu. Bu göreve zaten hiçbir zaman alışamayacaktı. Chico ona poşeti uzattı ve Jenny poşeti alarak cebine koydu. Şimdi tam vakti. Sor ona. Ve çaresiz görünmeyi unutma.

Haftalar önce alışveriş yapan küçük çocuğun nasıl göründüğünü düşündükten sonra, Jenny onun "uçarcasına" hareketlerini taklit ederek gözlerini Chico'ya dikti.

"Para bitiyor, Chico." Jenny durdu ve ani stresin, sesinde yarattığı titreme onu memnun etti; bu durum, rolüne biraz daha güvenilirlik katmıştı. "Belki senin için başka bir şeyler yapabilirim. Kendi yöntemlerimle ödememe izin ver."

Chico soğuk, ifadesiz gözlerle baktı. “Böyle iyi.” Aralarındaki sınır belliydi; fakat alışmasının çok güç olduğunu düşünmüyordu.

“Dallas’ta bazı dostlarım var. İyi niyetli bir arkadaş bulurlarsa onunla iş yapmak istiyorlar.” Jenny baktı ve yalanının işe yaramasını umdu. “Üsteleme,” diye uyarmıştı Steve. “Sen teklif et, yeter.”

Jenny de öyle yaptı.

Chico cebinden bir kürdan çıkarıp, ağzının kenarına ilis-tirdi. “Birilerinin kahrolası bayiliğini almak gibi bir niyetim yok, kadın!”

Jenny bir girişim daha yapmak konusunda tereddüte düştü ve daha sonra geri çekilmemesi gerektiğine karar ver-di. Steve, Jenny’ye, Chico’nun inat etmesi halinde ne yapaca-ğını söylememişti; ancak içinden bir ses daha ilk teklifinde, Chico’nun razı gelmesini beklememesi gerektiğini söylüyor-du.

“Biliyor musun, Chico. Burada sana iyi davranmaya ça-lışıyorum. Seni ortadan kaldırmaya değil. Fakat bana böyle aptalmışım gibi davranmaya devam edersen, başka birileri-ne gideceğim.”

Başını hafifçe yana attı, oradan ayrılması artık bir şart halini almadan Chico’nun bir şeyler demesini bekliyordu.

Chico ağzındaki kürdanla bir ileri bir geri oynarken, uzun bir ara sonrasında yanıt verdi. “Adamlarımla bu konu-yu konuşacağım.”

“Elbette. Anlıyorum. Ben —” Chico’nun reddetmemesi üzerine içinden boşalan konuşma isteğini engellemek için

dudaklarını birbirine kenetledi.

“Sana tekrar ulaşırım.”

Jenny başıyla onayladı ve ardından dönüp arabasını park ettiği yere ulaşmak için izlenmediğinden emin ve dikkatli bir şekilde, birkaç blok öteye ilerledi. Bir uyuşturucu satıcısı olacağına sevinmesi gerçekten tuhaf bir duyguydu. Fakat bu durum, tüm bu pisliği çökertmeye bir adım daha yaklaşmak demekti.

Arabasına ulaşıp evin yolunu tutarken, aklında bu düşünceler belirliyordu. Belki bu akşam Scott’ı kendisini odasına kapatmadan önce görme şansına da erişirdi.

* * *

Jenny içeri girdiğinde oturma odası karanlıktı. Kahretsin! Koridorun sonunda doğru yürüdü ve Scott’ın odasından gelen en son Nine Inch Nails albümünün melodilerini işitti. Bas, Jenny’nin ayakları altındaki zemini titretiyordu. Kapının tokmağını denedi. Kilitliydi. Kapıyı çalmayı düşündü. İyi bir fikir değildi. Onca gitar sesinin arasında kapıyı duysaydı bile, onu bölmek hoş olmayacaktı. Hatta en iyi zamanlarında bile Scott rahatsız edilmekten hoşlanmazdı ki şimdi, asla iyi bir zaman değildi.

Jenny’nin son zamanlarda gördüğü en iyi şey Scott’ın notlarındaki tırmanıştı; fakat aralarındaki ilişki hala çok kötüydü. Mezuniyet bir felaketle sonuçlanmıştı. Hayır, Scott akşama, Caitlin’i eve yemeğe davet ederek başlamak istemişti ve Jenny fotoğraf çekmek zorunda mıydı? Dans ederlerken bir fotoğraf çektirip basbayağı Jenny’ye verebilirdi.

Annesinin fotoğraf çekme isteğine yarım saat boyunca katlanmaya razı olmuştu; fakat oldukça bıkkın hissediyor-

du. Jenny ,Caitlin'in yüzünde endişeli bir hoşnutsuzluk görmüştü; ancak Caitlin bunu dile getirmeden evvel Scott onu alelacele evden çıkardı.

O günden beri, Jenny'nin, mezuniyet çiçeklerini hazırlamış olması karşısında bir minnet gösteriyordu; yine de geçen hafta ikisi neredeyse hiç konuşmamışlardı. Scott'ın sözcüklere ihtiyacı yoktu. Duyduğu nefret gür ve net bir şekilde kendini gösterirdi. Buz gibi geçen sessiz anlara rağmen, Scott'ın Alicia ile bu denli sık başbaşa kalmasına duyduğu nefreti anlamamak mümkün değildi.

Jenny, kendini haftada iki veya üç gece çıkmakla sınırlamıştı; ancak bu durum bile Scott'la arasını düzeltemedi. Jenny, Scott'ın bu halinin kız kardeşine göz kulak olmanın verdiği bir sıkıntıdan daha fazlası olduğunu biliyordu. Gerçek hislerini saklamayı çok iyi becerirdi. Bunu, Micheal'ın da bağımsız bir erkek olma ve bağımlılığın güvenli yanından uzaklaşmaya korkan bir çocuk olarak kalma arasında yaşadığı ikilemden biliyordu. Onları kim suçlayabilirdi ki? Birinin sana ne yapıp, ne yapmayacağını söylemesi daha kolay bir yoldu.

Jenny de aynı duygular içindeydi. Eğer annesi neler döndüğünü bilseydi, hemen bu işin peşini bırakmasını ve sorumlu bir evlat olmasını söyler ve Jenny de bu emirlere uyardı, değil mi?

Scott'ın kapısından uzaklaşıp, yürümeye devam etti. Alicia'nın odasına girdi. Alicia yıllar boyu ağabeyleri sayesinde gürültülü müziğe ve sallanan zemine rağmen derin derin uyuma becerisini geliştirmişti.

Perdelerden süzülen bir tutam ay ışığı yatağın üzerinde bir zebraninkilere benzer çizgiler oluşturunuyordu. Alicia

battaniyelerin ve oyuncaklarının arasında uzanırken, Jenny ışığın kızının yüzünde oynadığı oyunları izledi. İki şey vardı: Alicia'nın huzurlu uykusu ve yağmur riskinin atlatılmış olduğu. Ay, tüm görkemiyle ışıldıyordu.

Bir yandan da, Jenny'nin yaşadığı duygusal gelgitler kendini yarı bilinçli bir şekilde gösteriyordu. Uyuşturucu hakkında aldığı hızlı seminerde uyuşturucu satıcılarının yaşının gitgide düştüğünü öğrenmişti. Sıra ne zaman Alicia ve arkadaşlarına gelecekti?

Jenny böyle bir tehdidi kovuşturmak için elinden gelen her şeyi yapmaya hazırdı.

* * *

Chico, arabasını anayoldan yarım mil uzaktaki eve giden 720 numaralı yolun kenarındaki çakıl patikaya çekti. Lanet olsun, bu bir ev değildi. Bu kahrolası bir malikaneydi. Chico ne pahasına olursa olsun böyle bir ev almak için sabırsızlanıyordu. Bir aile kurabilirdi. İşten emekliye ayrılırdı. Saygın biri olurdu. Belki bir kiliseye bile kaydolurdu. Annesi sürekli onu inancından ayrılmaması için tembihlemiş, ona hep bu yönde öğütler vermişti. "Cehennem ateşinde yanmak istemezsin, değil mi?"

Birden kıkırdadı. Cehennem mi? Zaten cehennemdeymiş gibi hissediyordu. Patron zaten bir deliydi ve her geçen gün daha deliriyordu. Tony, Chico'nun bir üstü, Patron'un mal mülk içinde yüzdüğünü söyleyince, Chico başka şeylerin içinde yüzmenin de insanı delirteceğini anlamıştı. Dayısının sık sık şehirdeki senyoritaları ziyaret ettikten sonra çılgına döndüğünü hatırlıyordu. Bu tip yerler iyileşmek için uygun yerler değillerdi; Tanrı bilir oradaki kızlar pirelerinden başka daha neler taşıyorlardı. Kübalı, kadınlara düş-

künlüğüyle nam salmış ve hayatında hiçbir zaman bu denli servete sahip olmamıştı.

Nedeni ne olursa olsun, Patron'un davranışları herkesin sabrını taşırmaya başlıyordu. Chico, kadının işini bitirmek istiyordu fakat Tony, kimseye danışmadan bir karar vermenin yanlış olacağını söylemişti. Düşününce, Chico, Tony'yi suçlayamadı. İnsanlar düşünce özgürlüğü için canlarını vermişlerdi.

Klasik Rolls White Cloud'un arkasına kendi Kia'sını park ettikten sonra motoru durdurdu. Belki gelecekte o da böyle kaliteli bir araba alabilirdi.

Henüz arabadan çıkmadan, geniş verandada iki adam belirdi. Adamlar siyah takım elbise giymişlerdi, ayakkabıları güneş gibi parlaktı ve Ray-Ban güneş gözlükleri takmışlardı. Giysilerin saygı uyandırdığı düşünülüğünde, böyle bir kural bu iki adam için geçerli değildi. Chico bu adamların Havana'daki ünlerini duymuştu; ikisi de "Bizle oynamayın." tavrında takılıyorlardı.

Chico oyulmuş tahtadan ahşap kapıya doğru ilerlerken adamlara selam verme girişiminde dahi bulunmadı. İçeriye girdikten sonra, havadar giriş bölümü boyunca Chico'ya eşlik ettiler. Orjinal Picasso ve Monet resimleri duvarları süslüyordu, bunun yanı sıra bazı insan portreleri de asılıydı. Adamlar sola doğru açılan bir kapının eşiğinde durdular ve Chico'ya içeri girmesini işaret ettiler.

Daha önce bu odayı görmüş olmasına rağmen, odanın büyüklüğü ve zenginliği kendini dünyanın sekizinci harikasıyla başbaşaymış gibi hissettiriyordu. Ailesinin Meksika'da yaşadığı ev bu odanın içine sığmakla kalmaz, hatta geriye boş alan bile kalırdı. Duvarlar boydan boya camdı ve dantel

perdeler hafif esen rüzgarda sallanıyordu. Şatafatlı vazolar ve heykeller, tıpkı bir müze sergisinde olduğu gibi sütunların üzerinde odayı çepeçevre sarıyordu.

Oldukça uzun bir İran halısının tam ortasında tikağacından yapılmış masa duruyordu. Masanın üzeri boştu. Patron duvara sabitlenmiş kitaplıkların önündeki küçük masada oturuyordu. Mermerden yapılmış satranç takımının üzerinde yapacağı en uygun hamleyi düşünüyor gibiydi. Otuzuna henüz basmış tombul bir adam olan Lazano, hemen karşısındaki sandalyede oturuyordu. Chico daha önce bu adamla tanıştığını anımsadı. Tony ile aynı rütbedeydi ve Danton bölgesini yönetiyordu. Aynı zamanda Lazano'nun, Patron ile paylaştığı ortak bir mirasın olduğu ve bu durumun onun şirket basamaklarında daha hızlı yükselmesini sağladığı dedikoduları dönüyordu.

Chico'nun asla ne iş yaptığına anlam veremediği bir adam olan Solly de masanın bir yanında ayakta duruyordu. Elleri sırtında kavuşmuş, iri vücudunu bacaklarını hafifçe aralayarak dengede tutmaya çalışıyor, solgun, neredeyse bir Albino kadar beyaz olan yüzü tepkisizce bakıyordu. Chico, adamın çok kayıtsız biri olduğunu biliyordu. İyi bir terzinin elinden çıktığı belli olan takım elbisenin içindeki vücudu çok şişman değildi ve buz mavisi gözlerinden hiçbir şey kaçmazdı. Kübalı'ya yanlış yapan olursa, asla yaşayamazdı.

Chico bunu aklında tutarak birkaç adım öne çıktı. "Beni görmek istemişsiniz Patron."

Adam gözlerini satranç tahtasından ayırmadan, "Önce bu çocuğun işini bitireyim. Ardından konuşuruz."

Solly hızlı bir şekilde kapının önünde heykel gibi duran adamlara çıkmalarını işaret etti. Chico olduğu yerde kalıp,

masadaki adamları izlemeye başladı. Patron, atıyla bir hamle yaptı ve rakibine zafer dolu bir gülümsemeyle baktı.

“Şah.”

Lazano satranç taşlarının dizilişine dikkatlice bakıp, hamlesini yaptı. Chico adamın ne yaptığını kestiremiyordu. Hiçbir şey anlamadığı tek oyundu bu. Fakat adamın önce Kübalı’ya, sonra satranç tahtasına ve yine Kübalı’ya baktığında yüzünde beliren duygu ifadelerini görünce büyüledi.

Chico’nun, iki adamın arasındaki hırsı anlaması için oyunu bilmesi gerekmiyordu. Aralarında bir gerginlik peydah olmuştu ve şişman olan adam boncuk boncuk terliyordu. İki adam da bir şeyler yüzünden kaygılı görünüyordular.

Lazano en sonunda filini aldı ve tam onu karelerden birine yerleştirmek üzereydi ki eli, bir müddet tereddütle sallandıktan sonra fili bir hamlede başka bir kareye götürdü.

“Şahmat.”

Sözcük ani bir dinginlikte yankılanırken, Chico içgüdüsel olarak bir adım geri attı. Kübalı sandalyesinden ayağa kalktı, masayı devirerek satranç tahtasını ve parçalarını halının üzerine fırlattı. Lazano, Patron’un cebinden çıkardığı Walther P5 marka silahı yanağında hissedince donup kaldı.

“Sakın! Sen... Sakın! Lanet olası. Bunu sakın bir daha yapma.”

Chico nefesini tuttu; birinin yanlış bir hareket yapması Lazano’nun beyninin aynı satranç takımı gibi halının üzerine dağılmasına neden olabilirdi. Patron elini geri çekti ve silahı yerine koydu. Lazano’nun yanağına iki tokat attıktan sonra, “Şimdi iyi bir çocuk ol ve şu pisliği temizle,” dedi.

Lazano başıyla onayladı. Patron Chico'ya dönerek, "Neden bazı adamlar kuralların kendileri için de geçerli olmadığını sanıyor ki?"

"Bilmiyorum Patron. Kural kuraldır."

"İyi cevap." Kübalı bara doğru yöneldi ve kendine bir içki aldı. "Şu aptal Tony'nin bana bahsettiği şey nedir?"

"Kadın mal taşıyabileceğini söyledi."

"Bizim bölgemizde olmaz."

Chico başını salladı. "Bundan eminim."

"Hikayesi neymiş? Bu kadın gökten inmedi ya."

"Bizden bir süredir alışveriş yapıyor. Güçlük veya sorun çıkarmadı."

"Peki. Ona kefil olabilecek misin?"

Chico yutkundu. Eğer bir şey yanlış giderse, başı derde giren o olacaktı. Konumunu riske atmamak daha mantıklı olurdu; fakat satıcılarına yeni ve sabit birinin katılmasını ertelemek canını sıkıyordu. İşleri büyütmezse zengin olamazdı.

"Yavaş gidelim. Onu iyice takip edeyim."

"Öyle yap."

Patronun buz gibi sesi Chico'yu iliklerine kadar ürpertmişti. Bu fahişenin ona kazık atmayacağından emin olması gerekiyordu.

On İkinci Bölüm

Harvey Hotel'in girişine doğru yürürken, Jenny solundaki güzel heykele bakıp kot pantolon giydiği için pişman oldu. Bu ortam kesinlikle Randy'nin Büfesi'nden daha lüks bir yerdi ve en azından daha şık giyinebilirdi. Fakat iyi ki derileri ve zincirlerini takmamıştı. Bu kıyafetlerden nefret etmeye başlamıştı.

Steve burada buluşmayı önermişti; çünkü otelde planlanmış bir çok kutlama vardı ve kolaylıkla kalabalığa karışabilirlerdi. Kimse lobide içkilerini yudumlayan bir çift ilgi göstermezdi. Steve, lobinin kayıt masasının hemen karşısında olduğunu söylemişti ve Jenny de girer girmez masayı rahatlıkla buldu. Aynı zamanda uzak bir köşede oturan Steve'i de farketti. Keten pantolon ve Polo gömleğin içinde oldukça sportif görünüyordu ve önündeki masada kehribar renginde bir bardak içki duruyordu.

Odaya yerleştirilmiş masalarda birkaç çift daha oturu-

yordu ve birkaç kişi de barın yanında ayakta dikiliyordu. Konuşmalar, radyodan gelen müzikle karışıyor, ince bir du-man tabakası havalandırma sistemine karşı koyuyordu.

Jenny masaların arasından zar zor sıyrılıp Steve'in karşı-sında oturdu. "Geç kaldığım için üzgünüm. Bana yeri bul-mam için daha fazla zaman tanımılıydın."

"Sorun değil. Sadece birkaç dakikadır buradayım." Steve sarışın genç garsona işaret etti.

"Size ne ikram edebilirim?"

Jenny'nin istediği aslında buz gibi bir biraydı; fakat ortam bunun için oldukça nazik kaçıyor. "Kola ve likör lütfen."

Kız, Steve'e baktı. "Siz bir şey ister miydiniz?"

"Teşekkürler."

Garson kız bara doğru ilerlerken Steve, Jenny'ye soru so-ran gözlerle baktı.

"Sen iyi misin?"

Jenny, gerginliğini bu kadar kısa sürede nasıl farkettiğini anlamaya çalışarak gözlerini kaçırdı. Belki de polis oldu-ğundandır. Neredeyse kahrkaha atıyordu. Aklından geçenle-ri kontrol etmesi gerekiyordu.

"Zor bir gün geçirdim."

"Ah?"

Jenny, garson içkisini masaya bırakıp uzaklaşana kadar bekledi. "İşle alakalı değil de... O iyi gidiyor. Onlarla her buluşmamdan sonra kendimi daha çok kaltak gibi hissed-

yorum.”

Steve gülümsedi, sert yüz hatlarını yumuşatan bu gülümseme onu neredeyse... Çekici mi kılmıştı? Şu an düşünmen gereken şey bu değil, kızım.

“Dallas’ta narkotikte çalışırken, çok fazla duş almaktan neredeyse bir karidese dönüşecektim.”

Espri, aralarında bir hoşgeldin havasına yol açmıştı; Jenny gülümsemesine karşılık verdi. Steve içkisinden bir yudum aldı ve ona baktı. “Peki, sorun nedir?”

İlgi göstermesi teşvik ediciydi. Tüm iletişim kanallarının kapalı olması bazen Jenny’ye öyle ağır geliyordu ki eğer birilerine içini boşaltmazsa patlayacaktı. Fakat onlarınki sadece iş arkadaşlığıydı. Steve’e, Carol’a ya da annesine duyduğu güvene benzer bir güven duyamazdı.

“Sadece bu ikili hayatı yaşamamanın verdiği yorgunluk.” Jenny sesini alçak bir tonda tutmaya özen gösterdi. “Çocuklar benden şikayetçi. Annem sürekli içki alemlerinde gezdiğimi düşünüyor.”

“Bırakmak mı istiyorsun?”

Jenny, başını hayır anlamında hızlıca salladı. Tüm bu kargaşanın içinde emin olduğu tek şey vazgeçmek istemediği idi. “Ailemle başa çıkabilirim,” dedi. “Ve sanırım kötü adamlar beni bir seviye daha atlatacaklar.”

“Sanırım henüz daha birkaç hafta geçti, öyle değil mi?”

“Evet, doğru an gibi görünüyordu ve ben de değerdendirdim.”

Steve tekrar garsona işaret etti ve Jenny bunun bir tür oyalama hareketi olduğunu anladı. Ralph'ın aptalca olduğunu düşündüğü bir şeyi yaptığı için Jenny'ye bağırıldığı gibi Steve de mi bağırmak istiyordu?

İç çekti. Düşünme bunları kızım. Aşırı şüpheci zamanlarını çok geride bıraktın.

Steve ensesini ovaladı. "Bu kadar hızlı gitmenin riskleri saymakla bitmez."

"Biliyorum. Ama eğer bu risk tutarsa, ne kadar büyük bir şeyi ortaya çıkaracağımı da biliyorum." Jenny masaya yaklaştı ve sanki bu konuyu konuşmak onu daha da hassaslaştırıyormuş gibi sesinin tonunu yumuşattı. "Büyük bir şehirde yaşamıyoruz. Birileri her an beni farkedebilir."

Garson içkilerle birlikte göründü. Jenny daha ilk içkisine dokunmamıştı bile. Arkasına yaslanıp içkisinden bir yudum alırken bardağının üzerinden Steve'i izledi. İçinden, bir şeylerin hesabını yapıyor olmalıydı. En azından öfkeli görünmüyordu. Düşünceli, diyebilirdi. Jenny hala öfkesinin karşısında siniyordu.

Sonunda, bardağını masaya bırakıp Jenny'nin bakışlarına karşılık verdi. "Annelik içgüdülerimle bir polisin yapmak zorunda olduğu şeyleri tartışmayacağım. Kahretsin, eğer anneme benim içgüdülerim seninkilerden daha iyi diyebilseydim beni öldürürdü herhalde. Fakat bir de bu açıdan bakalım. Ben senin alanında ahkam kesmiyorum, sen de benimkine bulaşma."

"Anlaşıldı. İsrar etmiyorum."

"Güzel."

MUHBİR

Bir süre, etraflarında süren konuşmaların ortasında sessizce oturdular. Jenny, Steve'in içkisini yudumlarken salondaki herkesi tek tek inceleyişini seyretti. Bunu, 'Aranıyor Poster'lerine ait bir yüz görürüm' diye mi yapıyor olduğunu merak etti.

"Bir ailen var mı?"

Bu da nerden çıkmıştı? Jenny parmaklarını dudaklarını götürüp, bunun geri sarılabileceği bir film olmasını diledi; böylece sorusunu silip atabilirdi. "Üzgünüm. Ben —"

"Sorun değil." Steve sırtını sandalyeye dayadı ve gözlerinde eğlendiğine dair ipuçları belirdi. "Sadece böyle ani konu değişikliklerine ayak uydurmam için birkaç saniye ver."

Jenny, gerginliğini bastırmak için peçetesini kıvrıp katlamaya başladı.

"Çok aptalca bir soruydu. Lütfen kendini yanıtlamak zorunda —"

Steve, Jenny'nin huzursuz parmaklarına dokundu. "Endişelenme. Bana kimse kolay kolay bir şey dayatamaz."

Bu espri de aralarındaki rahatsız durumu hafifletmişti. Jenny az önce sorduğu sorunun cevabının 'Hayır' olmasını diliyordu. Peki sonra? Birlikte yaşayalım mı diyeceksin?

Bu düşünce başka bir gerginliğe neden olmuştu. Jenny bunun etkisiyle deri çantasını alıp, "Gitmeliyim. Çocuklarımla biraz vakit geçireyim," dedi.

"Sorunun yanıtını beklemeyecek misin?"

Gözlerinin etrafındaki gülümseme çizgileri derinleş-

ti; Jenny az ışıkta onun ne kadar koyu renk gözlerle sahip olduğunu gördü. Buz gibi değillerdi, gözlerine bir ağırlık çöküyor gibiydi... Tamam. Artık aşk öyküleri okumayı bırakacağım. Uzağa baktı, acemice duygularını açığa vurmak istemiyordu.

“Bir aileye sahip olmanın keyfine hiçbir zaman erişemedim,” dedi Steve.

Steve’in bunu ifade ediş şekli Jenny’de bir merak uyan-dırmıştı.

“Ah?”

Steve şimdi Jenny ile gözgöze gelmekten kaçıyordu. Jenny ondaki bu huzursuzluğuın kaynağını merak etti. Üstüne vazife olduğuından değil. Fakat Steve’in takındığı o kendine güven havasından başka bir şeydi şu anki.

Zorlama bir espriyle, “Aslında karşıma çıkan birkaç fırsatı geri tepmemden değil,” dedi Steve, “Fakat... Bilmiyorum.” Omuz silkti. “Sanırım biraz korkuyorum...”

Açık sözlülüğuüne mi yoksa tereddütüne mi tepki vermesi gerektiğini bilmiyordu Jenny. Peçeteyi alıp bardağın dışındaki damlaları silmeye koyuldu.

Steve, derin bir nefes aldı. “Susayım da git.”

“Sorun değil. Yani, vaktim var. İstersen anlatabilirsin. Ya da anlatmazsın.” Hadi bakalım. Onu sözcüklerinle boğmaya devam et.

“Steve, Morrity’nin sıkıcı acı hikayesini duymak istemezsin.” Bir an için tereddüt etti ve bir yudumda içkisini bitirdi.

MUHBİR

Jenny bekledi. Onu korkutan şeyi anlatması için bir ihtimal, biraz cesaret toplayabilirdi. Fakat masaya birkaç banknot koyup ayağa kalkmasıyla Jenny şaşkına dönmüştü. “Birlikte çıksak iyi olur.”

“Ah, tabi.” Jenny bu sefer onu neyin korkuttuğunu merak ederek sandalyesini itti.

Klimalı binadan dışarı çıktıklarında, sıcaklık yüzlerine bir tokat gibi çarptı. Sonbahara ne olmuştu? Dışarısı Ağustos gibiydi. Fakat neden şaşıırıyordu ki. Steve ile buluşması da dahil hiçbir şey tahmin ettiği gibi gitmiyordu. Jenny’yi bu kadar kişisel bir soru sormaya iten ne olabilirdi?

Dışarı çıktıklarında Steve, Jenny’ye, ‘Hoşçakal’ anlamında el salladı ve arabasına doğru yöneldi. Jenny de kendi arabasına doğru giderken, onu neredeyse yıllardır yıkanmamış gibi görünen mavi Maxima’nın kapılarını açarken izledi. Steve kapıyı açtı ve içeri girdi, Jenny de ondan uzaklaştığı için memnundu. Düşünmeyi kolaylaştırıyordu. Onu hayatının neresine koyduğunu anlamasına yardım ediyordu.

Güneş ışıkları bir arabanın rüzgarlığından yansyarak Jenny’yi bir anlığına kör etti. Görme yetisi normale döndüğünde, Steve’in arabasının park yerinden çıkmak üzere olduğunu gördü.

Ardına bakmamıştı.

* * *

Steve karakola girdiğinde onu Linda karşıladı.

“Amir en kısa zamanda bizi toplantı odasına bekliyor. Görev kuvvetinçen bazı kişiler de orada.”

“Neden olduğunu söyledi mi?”

“Hayır.” Steve’e merakla baktı. “İçeri girmeden önce bana söylemek istediğin bir şey var mı?”

“Hep benim yaptığım bir şey üzerine mi toplanmak zorundayız?”

“İşte bu saçma bir soru.” Linda yakınmayı yumuşatmak için gülümsedi.

Steve koridorun sonunda doğru ilerledi, Linda’nın içeriye girmesini bekleyerek toplantı odasının kapısını açık tuttu. Masanın başında Gonzales, onun sağında Şerif Watts ve solunda UMB’den Burroughs oturuyordu. Üç parça takım elbisesiyle Gonzales, somurtarak bekliyordu. Burroughs ise Miami Valiliği elbise dağıtım departmanından alınmışa benzeyen kıvırmalı bir gömlek ve beyaz bir blazer giymişti. Watts’ın üzerinde ise alımlı haki renkteki üniforması vardı. Yaz ya da kış farketmez, bu üniformanın altında sürekli terlerdi.

“Bizim kızdan n’aber,” dedi Gonzales, giriş konuşması yapmadan.

“Oturabilir miyim?” diye sordu Steve.

Amir belli belirsiz bir işaret yaptı. Steve Linda için de bir sandalye çekip oturdu.

“Bu kadar rahat olduğum en son zaman İç İşleri’nde çalıştığım zamandı.” Steve sandalyesinin iki ayağı üzerinde arkaya doğru gerindi ve karşısındaki üçlüyü izlemeye koyuldu.

“Şu Jasick’le aranız iyi herhalde?” Soru Burroughs’tan

gelmişti.

“Evet.”

“Aptalca bir şey yapmasına izin vermiyorsun, öyle değil mi?” Bu sefer soruyu, federal ajan yöneltiyordu.

Steve, başını sallayan Gonzales’e baktı, UMB’deki adamın bir müddet merkeze çekilmesinden apaçık mutluydu. Steve, soruların patronundan gelmesini tercih ederdi. Böylece yanıtlarını daha özenle verir ve daha nazik davranabilirdi. Aynı zamanda, Jenny’nin verdiği zaman dilimini aşmamış olmasını diliyordu. Belli ki bu davranışı problem yaratmıştı; fakat Steve asla tüm sorumluluğu üstlenmeyecekti.

“Eğer birtakım sorunlar varsa, bunların hepsinin sorumlusu ben değilim. Hatırlatmam gerekirse, tüm oryantasyon süreci sizin tarafınızdan yönetildi.”

Burroughs’un yüzü birden giydiği gömlek ile aynı renge dönmeye başladı.

“Hırçınlaşmaya gerek yok.” Gonzales öne doğru uzandı, kendine iki adamın arasındaki dümdüz boşlukta bir yer açtı. Dikkatini Steve’e yöneltti.

“Çiftlikte bir şeyler oluyor gibi. Burroughs hemen hemen tüm hareketliliği tespit etti. Yerel bir uyuşturucu satıcısının ziyareti de dahil. Adamın adı ne?”

Soru federal ajana yöneltilmişti. Kısık bir sesle, “Chico,” dedi.

Gonzales tekrar Steve’e döndü.

“Chico’nun oraya sık sık gitmediğini anlıyoruz. Federal

ajanlar çiftliği gözlem altına aldığından beri, bu Chico'nun ilk ziyareti idi. İletişimi patronu Tony hallediyor. Bu nedenle ne oldu da Chico, asıl adama dolaysız olarak gidebildi? Bunun bizim kızla bir ilgisi var mı?"

"Peki. Olabilir." Steve, Jenny'nin ona anlattıklarını aktardı. "Fakat bu adımı atmak çok kötü bir şey olmayabilir. Bu insanlarla başa çıkmasını sağlan çok keskin içgüdüleri var."

"Onları korkutmaması şartıyla."

"Korkuttuğunu sanmıyorum. Bence başlangıç bölümünü artık geride bıraktı."

Steve içten içe, anlattığı tüm bu şeylerin bir gün geri dönüp başına bela olmamasını ümit ediyordu. Jenny bir önceki görüşmelerinde Steve'e oldukça gergin görünmüştü. Bir şey mi saklıyordu?

"Bütün bu testosteronun arasında gözlerimi kapayıp dabileceğim kadar cesur olabilseydim," dedi Linda.

"Sanırım Steve haklı. Jasick oldukça zeki ve anlayışlı. Aptalca davranıp, bu işi mahvetmek istemeyeceği kadar çok şeyini riske attı."

Watts'ın alaycı alaycı homurdanmasının üzerine, Linda ona ters bir bakış attı.

"Ne?"

"Bir sivilin bu kadar derine inmesine izin vermemeliydik."

Steve, Watts'ın, Linda'nın bakışları altında ezilmesinin tadını çıkarıyordu ve Linda ona tekrar dönünce yüzünden

oluşan gülümsemeyi saklamak zorunda kaldı.

“Eğer sivil dediğiniz kişi bir erkek olsaydı hala aynı şekilde mi düşünürdünüz?”

“Elbette.”

Yanıtı, doğruluğuna inanılabilecek kadar hızlı ve yüksek sesle gelmişti; fakat Linda’nın karşılık vermesini beklemeden Gonzales masaya vurdu.

“Bu kadar yeterli. Gizli operasyondan bahsedin. Başka işlerim de var; evime ve çocuklarıma gideceğim.”

Sözlerinden ziyade sesinin tonu herkesin dikkatini kendine çekmişti. Ta ki Gonzales, Burroughs’a dönene kadar odada bir sessizlik hüküm sürdü.

“Nereye kadar sürecek bu?”

“Sonuna kadar. Fakat kadını, adımlarını dikkatli atması yönünde uyarmak isterim.”

Steve, sesini, daha nefret dolu çıkmasını diye sıradan bir tonda tutarak, “Zaten uyarıldı,” dedi

“İyi.” Gonzales odadaki herkesi birkaç dakika süzdü. “Olan oldu. Bunu değiştiremeyiz. Birbirimize kızmayı biraz erteleyelim. Morrity, sana sürekli bu kadının peşinde olmanı emrediyorum.”

Watts’ın tekrar homurdanması üzerine, Gonzales her an patlamaya hazır bir bomba gibi öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Diğer adam elini uzatarak onu yatıştırmaya çalıştı. “Afedersiniz. Aklımdan geçen görüntüleri dizginleyemiyorum da.”

Linda ona buz gibi gözlerle baktı; bu sefer Steve gülmesini saklamak için arkasını dönmek zorunda kalmıştı.

“Ne? Biraz eğlenmeye çalışıyorum. Ortamın havasını yumuşatmak için.”

“Toplantı bitmiştir.” Gonzales ayağa kalktı ve sandalyesini masaya yaklaştırdı. “Herkes günlük raporlarını versin.”

On Üçüncü Bölüm

Jenny, televizyon seslerini duyduğu yerden oturma odasına doğru yöneldi. Lacivert bir atlet ve Longhorn marka bir üst giymiş olan Scott, yere uzanmış MTV'nin en yeni kliplerini izliyordu. Jenny boğazını temizleyince, Scott annesine döndü ve çoğunluğu deri ve zincir ile bezenmiş giysisini inceledi.

“Cadılar Bayramı geçeli çok oldu,” dedi.

“Çok komiksin.”

Scott gülmeye çalışmıştı fakat Jenny'nin son haftalarda Scott'ta farkettiği ciddilik, bu şakayı çiğneyip geçmişti.

“Yine mi çıkıyorsun?” diye sordu. “Bu hafta bu üçüncü.”

Jenny, Scott'un bu sert tavrını törpülemesini umduğu bir gülücük attı. “Bunu benim repliğim olmalıydı.”

“İyi deneme, anne. Fakat artık şakalar yardımcı olmuyor.” Yüzüne bakmak için doğruldu. “Son zamanlarda sana neler oluyor böyle?”

“Sesinin tonuna dikkat et ahbap.”

“Belki de bu tonla konuşmaya hakkım vardır.”

Küçük oğlunun tüm hırçınlıklarının altında derin bir kırgınlığın yattığını bilmek Jenny’nin kalbini kırıyordu. Scott’un bir gün onu anlayacağını, hatta ona arkaya çıkacağını biliyordu. Scott’ta çok yüce bir adalet anlayışı vardı; tıpkı kendisindeki gibi. Eğer içinde tuttuğu bu sırrı oğluna açıklayabilse, Scott’un da onunla birlikte mücadele vereceğinden emindi. Ama Chico ve fedaileri ile tanıştığı zamanki tehlikeli hissi anımsadığında, oğlunun böyle bir mücadeleye girmesini asla istemeyeceğini biliyordu.

“Ne kadar zor olduğunu biliyorum. Mutlaka telafi edeceğim.”

“İyi. Bir buluşma mı ayarlayacaksın, ne yani?”

Scott televizyona geri dönerken Jenny onu birkaç dakika ayakta bekledi. Sözleri derinden yaralamıştı ve her şeyi yoluna koyma arzusu ile başladığı işi bitirme isteği arasında gidip geliyordu. Kahretsin. Cebinden arabanın anahtarlarını çıkardı.

“Alicia odasında ders çalışıyor. Daha sonra turta yersiniz. Elmalı yaptım.”

Scott, bakışlarını televizyondan ayırmadan kaba bir el hareketiyle onayladı.

Jenny her ne kadar içi parçalanarak evden ayrılıyor olsa

da gitmesi gerektiğini biliyordu. Scott'ın bu zor zamanları eninde sonunda atlatacağından ümitliydi. Evet. Bir gün pi-yango bana çıkarsa, belki.

Olağan gezmelerine başladığında içinde her zamankinden farklı bir huzursuzluk duydu ve sonra bunun olanlarla ilgili olduğunu düşündü. Zayıflığını veya korkusunu belli eden bir koku mu yaymıştı?

Başlarda her şey iyiydi. Chico, yanında Leon ile eski Laundromat'ın köşesinde bekliyordu. Her zamanki işleri. Belki bu gece Jenny'ye net bir yanıt verirdi. Fakat Jenny onlara yaklaşıırken, çocuğun Chico'nun yanındaki her zamanki çocuk olmadığını anladı. Hatta genç bile değildi. Leon'dan en az on yaş büyük olan bu adamın gözlerinde derin bir vahşet görülüyordu. Yüzünde, yanaklarından çenesinin altına kadar uzanan, keskin bir aletle açılmış çirkin bir yara izi vardı. Adam Jenny'yi en ince ayrıntısına kadar inceleyen gözlerle bakıyordu ve bunun neden olduğu panik Jenny'nin karnına bir yumruk gibi iniyordu. Bu lanet herif de kim ve burada ne işi var?

Jenny'nin klasik bir uyuşturucu satıcısının kıyafetleri olarak benimsediği kot pantolon ve pamuklu tişörtüne rağmen, adamın nacizane bir uyuşturucu satıcısı olmadığını anlamıştı. Derisinin gözeneklerinden dahi sızan kötülüğün yanı sıra, Chico'nun çekingen davranmasının olası nedeni olan otoriter bir havası vardı. Adamın gözleri sürekli tetikteydi ve tanışmaları çok zoraki olmuştu.

Jenny omuzlarında ağır bir tedirginlik hissediyordu. "Bu yeni arkadaş da kim?" Adamı işaret ederken soğukkanlı görünmeye çalıştı.

"Sadece biri işte."

Diğer adam öyle hareketsizdi ki bir heykeli andırıyordu. Gözlerinden başlayarak tüm vücudunu yağlayıp parlatmak zorunda olduğunu bilmiyor muydu?

Hatta ne farkederci ki?

Jenny sinirinden gülmeli mi yoksa oradan uzaklaşmalı mı, bilmiyordu. Sonunda buraya gelme amacını gerçekleştirip sonra da cehennem olup gitmeye karar verdi.

“Bugün çalışıyor musun Chico?”

“Parayı görelim.”

Tonunun sertliği Jenny’yi baştan aşağı korkuttu. Derin bir yutkunuştan sonra yüzüne bir gülümseme takındı.

“Hey, adamım. Benim, ben. Connie. Bu ne tavır?”

Chico yanındaki adama hızlı bir bakış attı ve başını yukarı kaldırdı. “Paran var mı yok mu?”

Jenny cebinden birkaç banknot çıkardı. “İki adet beş sentlik poşet istiyorum.”

Ayaklarının ucuna basarak bir ileri bir geri sallanan Chico, Jenny’nin elinden parayı aldığı gibi yürümeye başladı. Bu hareketi Jenny’yi şaşırtmıştı; ardından seslendi.

“Hey! Mal nerede? Bunu yapamazsın.”

“Yaptım ama değil mi.” Chico elindeki banknotları dalgalandırarak, “Bahşış için sağol.”

Jenny arkasını döndü ve gizemli adamın titiz bakışlarıyla yeniden karşılaştı. Bu da ne demek oluyor? Bir tür test mi? Benim için mi yoksa Chico için mi?

MUHBİR

Öfkesi Jenny'nin dilini açmıştı. "Sen hiç kıınıldamaz mısın?"

Adamın granitten oyulmuşa benzer yüzüne belli belirsiz bir gülücük yerleşti. Chico'nun ardından giderken öyle zahmetsizce yürüyordu ki sanki kaldırımın üzerinde kayıyor gibiydi.

Küt küt atan kalbini yavaşlatmak için derin bir nefes alan Jenny, şimdi ne halt edeceğini düşünüyordu. Tüm anlaşma tuhaf bir biçimde sonlanmış mıydı? Onu kandırmışlar mıydı? Kapı dışarı mı edilmişti?

Bu düşünceden hoşlanmadı. Bu denli güçsüz hissetmekten nefret ediyordu.

Bunu, Steve'e anlattığında, Jenny'ye onun yanlış bir şey yapmadığını söyleyerek endişesini maskeleyemeyi başarmıştı. Belki bu Chico'yu sınamak için yapılmıştı. Birkaç gün içinde onları tekrar ziyaret ettiğinde her şeyin normale döndüğünü görebilirdi. Bu esnada, Steve de Burroughs ile birlikte çiftlikte neler olup bittiğine bir göz atardı.

Telefonu kapattıktan sonra, Jenny kendini Steve'in söylediklerine inandırmaya çalıştı; fakat içi buna ikna olmuyordu. Chico'ya özel bir sınama değildi bu. Jenny'yi deniyorlardı ve bu sınavı geçememek, mahvolmak demekti.

* * *

Jenny 380 numaralı otoyolun bitimindeki küçük alışveriş merkezinin park yerine çekti. Işıltılı tabelada 380 Alışveriş Merkezi: Pizza, Silahlar ve Donut yazıyordu. Silah dükkanları hakkında internet üzerinden yaptığı araştırmanın ardından, Little Oaks'a olan mesafesi ve bu nedenle güvenli olması Jenny'yi burada karar kılmaya itti. Ama telefonda

konuştuğu adam böyle bir şeyi anlamaya yetecek zekaya sahip değildi.

Jenny'ye tüm bunlar bir şakaymış gibi geliyordu. Alışveriş merkezindeki dükkanlar, rastgele sıralanmış olabilirdi; kimsenin bir mizah yapmak istediğini sanmıyordu. Sadece Jenny gibi bir sonraki adıma geçmekten çekinen insanlar, birinin sırasıyla pizza alıp, sonra o pizzaya ateş edip, ritüeli donutla sonlandırdığını düşünmek için zamanlarını boşa harcayabilirdi.

Jenny arabadan çıktı, kapıları kilitledi ve üzerinde Dave'in Silah Dükkanı yazan tabelanın bulunduğu çıkışa doğru yöneldi. Geçen haftanın boğucu sıcaklığı yumuşamıştı ve serin bir esinti saçlarını dağıtıyordu. Bir kır köyüne benzeyen bu yerde, esinti doğa ve hayvan kokusu taşıyordu.

Dışarının pırıl pırıl havası dükkanın içine girince, gözlerinin içerdeki loş ışığa alışması biraz zaman aldı. Jenny içeri girerken kapının üzerinde asılı duran zil tıngırdadı ve dükkanın arka tarafında kalan karanlık bölgeden bir klasik müzik sesi kulağına çalınıyordu. Bir başka tutarsızlık.

“Yardımcı olabilir miyim?”

Ses, tezgahın ardındaki kapıdan çıkıp ön tarafa yaklaşan bir adamın sesiydi. Jenny bu kapının arka taraftaki bir odaya açıldığını düşündü. Adam yaklaştıkça, Jenny onun otuzlu yaşlarının sonlarında olduğunu tahmin etti. Adamın tavırlarında ancak bir askerde olabilecek bir temkinlilik hissediyordu. Kuzeni, Irak'tan döndüğünde aynı bu adam gibi görünüyordu.

Adamın kısacık kırpılmış saçları ve kolunun ön tarafında bulunan Semper Fi dövmesi, bir ya da iki turne görmüş ol-

duğuna dair ipuçlarıydı. Üzerinde “Silahlar insanları öldürmez. Silahlı aptallar öldürür,” yazılı siyah bir tişört giymişti.

Jenny aklından bu sözün doğruluğunu geçirdi.

“Sizi daha önce bir silahla ilgili bilgi almak için aramıştım,” dedi.

“Hatırladım. Peki bunu ne için istiyorsunuz?”

“Korunma amaçlı. Yalnız bir anneyim ve nezih bir muhitte yaşamıyoruz.”

Adam Jenny’nin söylediklerini düşünüyor gibiydi ve Jenny çok mu hevesli davrandığını merak etti. Nefes almalı ve sakinleşmeliydi.

“Yani, durdurucu gücü olan bir silah istiyorsunuz.” Camla kaplı tezgahı kaldırıp altındaki paneli açtı. Donuk gri renkli bir silah çıkardı. Jenny’nin daha önce gördüğü tabancaların hiçbirine benzemiyordu; zaten silahlarla olan ilişkisi polisiye filmler ve televizyon dizileri ile sınırlıydı.

Yine de bir silaha bu kadar yakınlaşmak, hoşlanmadığından oldukça emin olduğu yeni bir görüş açısı sağlamıştı Jenny’ye. İsteddiği şey Chico’nun onu bir daha aşağılamasını engellemekti.

“Bu Glock Marka 17L,” dedi adam. “Çok güzel değil ama dümdüz ateş eder. Tekin ve güvenilirdir.”

Jenny’nin takip edemediği birkaç hızlı hareketten sonra — ki silahın boş olduğunu kanıtlamak isteyen hareketler olduğunu düşündü Jenny — adamın silahı ona uzattığını gördü. “Nasıl olduğuna bir bakın.”

Jenny kısa bir tereddütten sonra silahı eline aldı. Şaşırtıcı derece hafifti ve kabzası bir tuhaftı. Umduğu metal serinliğini hissedememişti.

“Polimerden yapılmıştır,” dedi adam; sanki Jenny’nin sorusunu anlamıştı. “Ellerinizi terlese bile şeritler daha sıkı bir kavrama sağlar.”

Kesinlikle terleyecekler.

“Bana nasıl kullanıldığını gösterebilir misiniz?

“Asla denemeden bir silahı satmam.” Silahı aldı, tezgahın öbür ucuna doğru yürüdü ve Jenny’ye onu takip etmesini işaret etti.

“Arkada bir atış alanım var.”

* * *

Sonra, eve doğru giderken, Jenny ne kadar iyi bir atış yaptığına şaşkındı. Hatta sonunda oranın sahibi olduğuna kanaat getirdiği adam, Dave, bile etkilenmiş, daha önce silah kullanmadığına emin olup olmadığını sormuştu. İlk birkaç atışı biraz rastgele olmuştu fakat adam Jenny’ye silahı bir elini öteki elinin üzerine koyarak kavraması gerektiğini gösterince, Jenny bir atış dahi kaçırmamıştı. Tam isabet ettirememiş olsa bile, bunun gibi bir silah zaten mükemmel bir hedef gerektirmiyordu. En azından Dave ona böyle söylemişti.

Silahın fiyatı, mermileri ve kilidi biriktirdiği paranın çoğunu götürmüştü. İki yüz dolar depozito bırakıp, beş günlük deneme süresinden sonra geri kalanı da ödemek koşuluyla dükkandan ayrıldı.

MUHBİR

Şimdi bu silahı çocuklardan nasıl uzak tutacağını düşünüyordu. Elbette dolabındaki en üst raflardan birinde saklayacaktı ama çocuklara söyleyip söylemeyeceğine karar veremiyordu. Altı yıldır silaha ihtiyaç duymadan yaşadıklarından, çocuklar onun ‘Yalnız anne’ masallarını yutmazlardı. Başka nasıl bir neden sunabilirdi ya da tüm bu kabus bitene kadar silahı saklı tutması daha mı iyi olurdu?

Jenny bir başka sırrın daha var olması fikrine hiç sıcak bakmıyordu. Çocukları ile olan ilişkisi her zaman dürüstlük ve güven temelleri üzerinde ilerlemişti. Birbirlerinden hayatlarındaki en önemli olayları dahi saklamazlardı; fakat bu durumda Jenny başka bir seçenek göremiyordu.

On Dördüncü Bölüm

Jenny, Mitchell'ın gülleri yıl dönümü için oldukça heyecanlı olan adama vermek üzere yeşil paket kağıdına sarmasını izliyordu. Üç düzine gül. Ah, böyle sevilmek. Jenny başını iki yana salladı. Kendine gel kızım. Sen asla böylesine sevilmedin.

Daha olumlu bir şeyler düşünmeye çalışarak, iş yerinde normal bir gün geçirmenin kendisini inanılmaz derecede iyi hissettirdiğini farkettil. Belki daha sonra, evinde sıradan bir gün geçirmeyi bile deneyebilirdi. Gerçek bir akşam yemeği ile çocuklarına sürpriz yapardı. Geçen gün Scott, donmuş pizza yemekten yakınıyordu ki donmuş pizza Scott'ın en sevdiği yiyecekler arasında bir numaraydı.

Kapı açıldığında içeri tam da düşündüğü kişinin girdiğini görünce şaşırdı. Aslında, içeri bir hışımla girmişti. Gülleri alan adam hızlıca oğlunun etrafından dolaşarak, kapı henüz kapanmadan kendini dışarı attı.

“Scott. Burada ne işin var?” Jenny saate bakarak onun hala okulda olması gerektiğini doğruladı.

“Sen geçen gece ne halt ettiğini sanıyordun?”

Söyledikleri ve ses tonu birkaç dakikalık bir sessizliğe yol açtı. Bu onun oğlu muydu? Hem de ona bağıırıyordu? Mitchell bile şaşkına dönmüştü. Jenny durumu açıklamaya çalışıyordu ki Mitchell solgun yüzüyle arka odaya doğru hızlıca kaçtı.

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Sana inanmıyorum.” Scott hızlıca konuşmayı sürdürdü. “Dan, sen olduğunu söyledi. ‘Hayır,’ dedim. ‘Annem olmaz.’ Sonra Tracy bizim konuştuğumuzu duyup o da seni gördüğünü söyledi.”

“Nerede görmüşler?”

“Şehrin farklı yerlerinde. Serseri uyuşturucu satıcılarıyla konuşurken.”

Jenny ona tokat atmamak için kendini zor tutuyordu. Mitchell herhalde tüm bu tartışmayı duymamak için iki blok öteye kadar kaçmış olmalıydı. Daha ne kadar yalan söylemeye devam edebilirdi?

“Sakin olursan, anla —”

“Ah, bu seferki bahaneni duymak için sabırsızlanıyorum.”

Jenny, oğlu ile aralarındaki uzaklığı birkaç adımda kapadı.

“Dinle genç adam. Ben hala senin annenim. Benimle bu

ses tonuyla konuşamazsın. Ne şimdi ne de başka zaman. Anladın mı?”

Scott’ın bir adım geri atıp susması Jenny’ye kendini iyi hissettirdi. Şimdi ihtiyacı olan tek şey hem Scott’ı hem de Mitchell’ı ikna etmeye yetecek bir bahane bulmaktı. Mitchell’ın da Jenny’nin ne söyleyeceğini en az Scott kadar öğrenmek istediğinden şüphe yoktu. Şimdi bir yalan söylese iyi olacaktı. Bir ebeveyn gibi davranmayı biraz daha sürdürürse, belki söylediklerine inanırlardı.

“Tamam,” dedi. “Demek geçen gece ne olduğunu bilmek istiyorsun. Sadece için rahat etsin diye söylüyorum. Evet, şehir merkezindeydim ve dondurmacı dükkanına gittim. Uyuşturucu satıcılarıyla mı konuşmuşum? İnan bilmiyorum. Olabilir. Birçok kişiyle konuştum. Geçimlerini neyle sağladıklarını sormak aklıma gelmedi. Merakını giderebilirdim mi acaba?”

Scott hala sessizce bekliyordu; fakat Jenny çene kaslarının nasıl kasıldığını görebiliyordu.

“Bu sessizliği bir evet olarak mı anlamalıyım?” diye sordu Jenny.

Scott’ın yüzünde karmaşık bir ifade belirdi ve sonunda başını sallayarak onayladı.

“Güzel. Eğer bir dahaki sefere bana soracağın bir şey varsa, eve gelmemi bekle. Beni bir daha asla ve asla böyle utandırma.”

Jenny’nin seçtiği sözcüklerdeki kararlılık Scott’ın içinde biriken ne varsa çözmüşe benziyordu. Scott sesli bir “Oh” çekti.

“Şimdi, müdür beni aramadan okula dönsen iyi edersin.”

Scott kapıyı sessizce çekerek dışarı çıktı. Jenny arkasını dönerken az kalsın Mitchell’a çarpıyordu.

Mitchell gözleri meraktan fal taşı gibi açılmış bir şekilde sordu. “Gerçekten uyuşturucu satıcılığıyla mı konuşuyordun?”

“Ne olur bir de sen başlama.”

“Vaay.”

Mitchell iki elini de teslim olmuş gibi hava kaldırdı. “Suçlamıyorum. Kimseyi sorguya çektiğim de yok. Fakat az önce oğluna yaptığın açıklamanın biraz bayat olduğunu kabul et.”

Jenny onu iterek yoluna devam etmek istedi. “Senin üstüne vazife değil.”

“Anlayamadım?”

Jenny durdu ve Mitchell’ın yüzündeki şaşkın ifadeye baktı.

“Özür dilerim. Bu kadar kaba olmak istememiştim. Sadece —”

“Yeter. Artık şu anlaşılmaz tepkilerine bir son ver. Bir şeyler döndüğü belli. Görebiliyorum. Kahretsin, bunu herkes görebiliyor.”

Mitchell’in onunla bu şekilde konuşmasından aslında ne kadar üzgün olduğunu anlamıştı. Ummadığı sözler sarf etmesin diye kafasını başka yöne çevirdi.

“Bana anlatmayacak mısın?”

“Yapamam.” Hala bakışlarını kaçırıyordu. “Üzgünüm. Yapamam.”

İkisi de uzun bir süre oldukları yerde donup kaldılar. Ardından Mitchell derin bir nefes aldı. “Israr ediyorum çünkü beni endişelendiriyorsun.”

“Ben iyiyim.” Gözlerinden yalan söylediği belli olmasın diye masaya yayılmış kağıtları toparlamaya başladı. “Hiçbir şey olduğu yok.”

“Umarım öyledir. Sana bir şey olmasını istemeyiz; çünkü sen hep yanlış zamanda yanlış yerde olursun.”

Sesindeki şefkatli ton neredeyse Jenny’nin çözülmesini sağlıyordu; ancak Jenny soğukkanlılığını korumak için olağanüstü bir çaba sarfetti. Gözlerinin nemini silerek, akmak üzere olan gözyaşlarını engelledi.

“Tamam, bunu unutmayacağım,” dedi boğazında düğümlenen sözcükleri zar zor telafuz ederken.

“Tamam, güzel. Kendini hazır hissettiğinde benimle konuşabilirsin.”

Boğazındaki düğüm iri bir yumruya dönüşmüştü. Jenny Mitchell’in etrafından dolaşarak arka taraftaki banyoya yöneldi. İçeri girdiğinde, önce duvara dayandı, ardından kendini yere bıraktı. Yanaklarından ılık bir ırmak akıyordu; hala hıçkırıklarını susturacak güce sahipti. Zaten Mitchell’in canını yeterince sıkılmıştı. Ağladığını duymasına hiç gerek yoktu.

* * *

Gonzales, Steve’in odasına elindeki kağıdı sanki alev al-

mışçasına hızlıca sallayarak girdiğinde, Steve ona dehşetle baktı.

“Bu ne böyle?” diye sordu Gonzales.

“Bilmiyorum. Bir çeşit tahmin oyunu mu oynuyoruz burada?”

“Ukalalık yapma.” Gonzales kağıdı aldığı gibi Steve’in masasına attı. “Gizli silah izni için başvurmuş. Bu da bizim sabıka kaydını onaylamamız için gelen kağıt.”

“Kim?” Bu soruyu sormasına sormuştu aslında içinden bir şey de bunun yanıtını biliyordu.

“Bizim lanet olası muhbir hanım.”

Steve afallamış bir halde sandalyesine yaslandı. Amirin ne kadar öfkeli olduğunu görebiliyordu. ‘Lanet olası’ sözcüğünü ancak öfke sınırını aştığında kullanırdı.

“Onu kovmak zorundayız.” Gonzales masanın ön tarafındaki krom ve sentetik kumaştan yapılmış sandalyeye çöktü. “Lanet olası bir silah.”

“Kovmak hata olur.”

Gonzales’in Steve’e yönelen bakışları, Steve’de sözlerini geri alma isteği uyandırdı; fakat içi ona haklı olduğunu söylüyordu. Jenny işlerin içine çoktan girmişti.

“Ben ilgilenirim.” Steve ikna edici görünmek için elinden geleni yaptı. “Daha ileri gitmediğinden emin olalım.”

“Ve sen bunu sessizce kabulleneceğini düşünüyorsun?”

“Belki sessizce olmayabilir. Ama işbirliği yapacaktır. Her

şeyi mahvetme riskini göze alamaz.”

Gonzales kağıdı alarak ayağa kalktı. “Eğer bu kadın yanlış bir şey yaparsa, sadece kimin başının derde gireceğini hatırla yeter.”

Steve başıyla onayladı ve derin bir nefes almak için patronu odadan çıkana kadar bekledi. Bu kadın için ne kadar fazla şeyi riske atıyordu ve neden kendini onu bu denli savunmak zorunda hissediyordu?

* * *

Scott kaldırımları hızlı ve kararlı adımlarla kat ederken, Caitlin’in ona yetişmek için nefes nefese kaldığının farkında değildi.

“Eee ne dedi?” diye sordu Caitlin.

“Saçma annelik zırvaları işte.”

“Bekle bir saniye.” Caitlin, Scott’ı ceketinden yakaladı. “Biraz durup benimle konuşur musun lütfen?”

Scott adımlarını yavaşlattı.

“Annenin gerçekten uyuşturucu kullandığını düşünmüyorsun, değil mi?”

“Neden olmasın? Hayatımdaki her şeyin içine sığıldı zaten.”

“Keşke böyle konuşmasan.”

Scott durdu ve Caitlin’in yüzüne baktı.

“Ne? Bir tür ahlakçı mısın sen?”

Daha bu sözleri sarfetmeden bile, Scott söyleyeceklerinin yanlış olduğunu biliyordu. Caitlin yüzünü çevirmeden önce yüzündeki o acı ifadesini görmüştü. Bu sözleri hak etmiyordu.

“Peki, hayatımdaki her şey değil.” Omuzlarına hafifçe dokunarak, onu teselli etmek istedi. Fakat Caitlin omuzlarını silkerek ondan uzaklaştı. Kahretsin! Bir şey de doğru gitmeyecek mi?

“Hey! Özür dilerim.” Scott ona yetişince, Caitlin bir adım daha atarak, geri dönüp Scott’ın yüzüne baktı.

“Zor olduğunu biliyorum. Ağabeyini kaybetmek. Fakat sadece bir gün bile olsa şu garip ruh halinden çıkmanı istiyorum.”

Scott boğazına bir safra gibi tırmanan öfkesini bastırmak için alt dudaklarını sertçe ısırды. Bu hiç adil değildi. Birlikte çok zaman geçirmişlerdi...

“Geçen haftaki akşam yemeği ve dansa ne oldu? Oldukça rahat bir ruh halindelerdi.”

“Eğer garsona ters davrandığını saymazsak.”

“Yemeklerimiz soğuk gelmişti.”

Caitlin iç çekti ve tekrar başını uzaklara doğru çevirdi. Aralarındaki ağır sessizlik boyunca Scott yanlarındaki ağaçtan gelen sincap konuşmalarını dinledi.

En sonunda Caitlin, “Kavga etmek istemiyorum,” dedi. “Kavga ettiğimiz anlardan nefret ediyorum.”

“Ben de.”

Scott elini Caitlin'in beline doladığında, kız bu sefer uzaklaşmadı. Tekrar yürümeye başladılar.

"Dan'ın gördüklerinin belki de gerçekliği yoktur," dedi Caitlin.

"Elbette."

Scott bunun doğru olmadığını biliyordu. Ama eğer Caitlin buna inanmak istiyorsa, karşı çıkmayacaktı. Annesinin ne yaptığını açıklamaya çalıştığı her seferde, içinde oluşan ufak korkuları dile getirmeyecekti. Belki tüm bu korkunç karmaşayı görmezsen gelirse, her şey uçup giderdi. Annesi eski rutinine geri döner, çalışır ve onlarla ilgilenirdi. Hiçbir şey olmamış gibi davranılabilirdi.

Evet. Doğru. Fakat Micheal'ın asla geri dönemeyeceğinin dışında.

Derin bir yutkunuştan sonra gözlerini mavi, parlak gökyüzünün enginliğine dikti. Güneş ışığının keskin parıltıları yüzünden gözlerini kapamak zorunda kaldı. Daha iyiydi. Karanlıkta düşünmek zorunda kalmıyordu.

* * *

Jenny, çocukların evde olmamasına sevinerek telefonu kapadı. Yoksa sessiz sessiz konuşmaktan başka çaresi kalmayacaktı. Yanakları öfkeyle yanarken mutfığa doğru koştu ve şimdi ne yapacağını düşünmeye başladı.

Steve çok inatçı davranmıştı. Hiçbir durumda silah kullanılmayacaktı. Asla. Müşterinin fikrini değiştirdiğini söyleyerek izin kağıdını satıcıya geri yollayacaktı. Depozitoyu geri almak için de bazı yollar deneyecekti ya da Jenny gidip depozitoyu kendisi alacaktı. Bu onun bileceği işti. Fakat si-

lah konusu kapanmıştı.

“Kahretsin... Lanet olsun...” Buzdolabını öfkeyle açıp içinden bir kutu kola aldı. Arkasını döndüğünde kapıdaki Alicia ile karşılaştı. “Ne zamandır buradasın?” diye sordu.

“Kötü sözcükler kullandığını duydum.”

Kahretsin. Lanet olsun.

“Özür dilerim tatlım. Çok zor bir gün geçirdim.”

“Bu kelimeyi asla kullanmamızı söylemiştin. Ne olursa olsun.”

“Haklısın. Odama çıkmamı ister misin?”

Alicia’nın gülüşünü duymak bir teselli gibi gelmişti. Jenny uzun zamandır bunu özlüyordu ve yaşadığı ikilemin ağırlığı biraz olsun üzerinden kalkmıştı. Bu karmaşa sona erince, kullandığı dilde de bir temizliğe girişmesi gerektiğini biliyordu.

Telefon çaldığında Jenny, tam da Alicia’ya ne atıştırmak istediğini soracaktı. Arayanın Steve olduğunu düşünerek alıcıyı kaldırdı. Fikrini değiştirmiş olabilir miydi?

“Alo?”

“Anne?”

“Başka birini mi umuyordun?”

Scott sorusunu hemen yanıtlamayınca, Jenny’nin içine bir şeylerin ters gittiğine dair bir şüphe düştü ya da Scott annesinin mizah anlayışından pek hoşlanmıyordu.

“İyi misin?”

Uzak bir nefes sesi duydu. Ralph’in, artık Jenny’de otomatik olarak bir tepki geliştirmesine neden olan iç çekişlerine öyle benziyordu ki. Şansına, Scott daha önce konuştu. “Bu akşam, yemeği Caitlin’lerde yiyebilir miyim?”

“Sadece haber vermek istedin, öyle değil mi?” diye sordu Jenny. “Peki ailesi için uygun mu?”

“Anneee!”

“Tamam, tamam. Sadece genç bir erkeği doyurmanın ne zahmetli bir iş olduğunu bilmediklerinden endişe duyuyorum. Caitlin, Jenny Craig’den daha az yiyor gibi duruyor da.”

“Jenny Craig de kim?”

“O kadar televizyon izlemene rağmen bir kere bile Jenny Craig reklamına rastlamadın mı yani?”

Telefonun ucundan bir kez daha duyulan iç çekiş, Jenny’nin yaptığı bu son esprinin diğerinden daha fazla bir etki yaratmadığını vurgular gibiydi. Scott’ın onu sorguya çekmeye çalıştığı günden beri, ilişkileri adeta açık bir yara gibi kanıyordu. Kolayca sinir bozucu bir hal alabiliyor ve çok fazla özen istiyordu. Mizah genelde tüm zorlukların üstesinden gelebilirdi; fakat Scott aralarındaki ilişkiyi iyileştirmek adına hiçbir çaba göstermiyordu.

Jenny göğsünde bir kasılma hissetti, sanki biri gelip kalbini sıkıyormuş gibiydi. Göğüs kafesine yavaşça dokundu. Tam da ihtiyacım olan şey. Lanet olası bir kalp krizi. Fakat bunun bir kalp krizi olmadığını biliyordu, en azından katı bilimsel anlamda. Bu farklı bir şeydi ve onu öldürmezdi. Sadece duygularını ölümüne yaralayıp, bırakmıştı.

“Anne?”

“Özür dilerim. Birden dikkatim dağıldı.”

“Caitline’ gidebilir miyim?”

Jenny aldığı derin nefesi yavaşça verdi. “Elbette. Davranışlarına dikkat et ve köpek için bir şeyler bırakmayı unutma.”

Scott yine sızlandı; ama bu sefer araya biraz da gülücük katmıştı. Jenny’nin kalbindeki acı hafiflemişti.

Çok yakında.

Evet, çok yakında her şey düzelecek. Harika Kadın’ı oynamayı bırakıp, her şeyi Scott’a anlatacaktı. Sonra her şey yoluna girecekti. İyi olmak zorundalardı. Jenny, oğullarından birini daha kaybetmeye dayanamazdı.

On Beşinci Bölüm

“Lütfen benden açıklamamı isteme. Yapamam.” Jenny, kaliteli maundan yapılmış masanın diğer ucundaki arkadaşının yüzüne baktı. Kim bilir kaç defa Carol’ın mutfağındaki bu masada oturup soğuk bir şeyler içerken, hayatlarındaki önemli şeyleri birbirleriyle paylaşmışlardı? Sayısız kere; fakat daha önce hiç böyle bir ricada bulunmamıştı.

“Jen, istediğin bir bardak şeker değil.”

“Biliyorum.” Jenny çayını karıştırırken göz teması kur-maktan kaçınıyordu.

Barry’nin silahlarından birini kullanıp kullanamayacağını sorma fikri aklına ilk geldiğinde, bunu tüm yönleriyle düşünmek istedi. Bir silaha neden ihtiyacı olduğunu üstü kapalı bir biçimde açıklayabilirdi. Peki Carol ile olan dostlukları hala onu destekleyecek kadar güçlü müydü? Geçen yıllar boyunca, pek çok inişli çıkışlı dönem atlatmışlardı; fa-

kat en son bir araya geldikleri zaman Carol'ın hissettiği acıyı hala duyumsayabiliyordu ve arkadaşını geri kazanmak için ettiği tüm özürleri de anımsıyordu.

Carol o günden sonra soğuk davranmaya başlamıştı ta ki Jenny onu arayıp bir ziyarete ayıracak vakti olup olmadığını sorana dek. Çay içmeye başladıktan sonra koyulaşan sohbetin de etkisiyle aralarındaki buzlar erimeye başlamıştı. Jenny ricasını belirtti.

“İşinle mi ilgili?” dedi Carol. “Korunmaya mı ihtiyacın var?”

Jenny bu sorunun gerçeğe ne kadar uygun olduğunu görünce neredeyse kahrkaha boğulacaktı. Fakat aynı zamanda rahatlamıştı. Eğer evet derse, Carol'ın bu işin çiçeklerle alakalı olmadığını anlaması imkansızdı.

“Onun gibi bir şey.”

“Peki neden yasal yolları denemiyorsun?”

“Sabıka kaydı sürecinde Ralph'in haberdar olmasından korkuyorum.” Yanıt çok basitti. Jenny bu sorunun sorulacağını zaten Carol'la konuşmadan önce tahmin etmiş ve vereceği yanıtı tasarlamıştı.

Carol çayını karıştırmaya öylesine dalmıştı ki Jenny bu düşünceli halinin sonunda hayır yanıtıyla karşılaşmaktan korkuyordu. Davasını savunmalı mıydı? Peki ya yalvarsa?

Hayır. Arkadaş oldukları yıllar boyunca, yalvarmanın Carol'da hiçbir etki bırakmadığını anlamıştı.

Jenny, Carol'ın tepkisini beklerken derin bir nefes aldı. Arkadaşı sonunda kafasını çay bardağından kaldırdığında,

yüzündeki ifade bir çeşit içsel karmaşayı yansıtıyordu. “Bir şeyi bilmem gerekiyor, Jen.”

“Neyi?”

“Ya da boşver...”

Carol kupayı öyle bir güçle itti ki içindeki çay çalkalanarak masaya döküldü. “Bana yalan söylemeyi bırak. Bunun beni ne kadar incittiğini bilemezsin.”

Jenny akla yatkın bir şeyler söyleyebilmek için kendini düşünmeye zorluyordu.

“Ve sakın yine ‘Ben sadece Micheal’ın ölümüne alışmaya çalışıyorum’ masalını anlatma,” dedi Carol. “Daha önce de işe yaramamıştı. Şimdi hiç yaramaz.”

Jenny sandalyeden öne doğru eğildi. “Bana bu konuda biraz güvenebilir misin?”

Carol bir şey söylemeye kalkışmıştı ki Jenny elini havaya kaldırarak onu durdurdu. “Ben sözümü bir bitireyim. Sonra karar verirsin.”

Carol peki anlamında başını salladı.

“Peki. Neler olup bittiğini sana anlatamam. Gizlilik yemini ettim. Fakat kötü veya yasadışı bir şey değil ve eğer bana silahlardan birini ödünç verirsen, kimseyi vurmayacağıma dair seni temin ederim.”

“Kullanmayı düşünmüyorsan, neden istiyorsun ki?”

Bu Jenny’nin beklediği sorulardan değildi. Dudağını ısır-
dı ve arkadaşını tatmin edecek bir yanıt aradı.

“Onu kullanmayacak olduğumu sadece biz bileceğiz.”

Carol dökülen çayı kağıt mendille temizlerken, Jenny’nin söylediklerini düşünüyormuş gibi duruyordu. Ardından Jenny’e baktı. “Şu uyuşturucu satıcılarına bulaşmadın değil mi? Micheal’ın intikamını almak için falan?”

İşte Jenny’nin beklemediği bir soru daha. Arkadaşı onu gereğinden çok daha iyi tanıyordu. Bir nefes aldı. “Hayır. İntikamla hiçbir ilgisi yok.”

En azından bu konuda dürüst davranabilirdi. Adalet ve intikam arasındaki çizgiyi koruyabildiğinden emin olmak için, saatler boyu aynı soruyu kendi kendine sorduğunu biliyordu. Hınç bu işin bir parçası olabilirdi. Adalet ile ters düşmeyen bir yanı vardı çünkü. Anıa intikam ile hiçbir ortak yanı yoktu.

Carol iç çekti ve mendili buruşturdu. “Bir daha hayatın boyunca benden başka bir kıyak bekleme.”

“Bu evet mi demek?”

“Hadi ama...”

Jenny, arkadaşını geniş yatak odasına doğru takip etti. Ne zaman bu odaya girse, içinde bir kıskançlık sancısı hissediyordu. Bu oda onun yatak odasının iki katı kadardı ve bitişiğindeki banyo içinde parti verilebilecek kadar genişti. Fakat bu denli büyük bir evde yalnız yaşamak ürkütücü olmalıydı. Carol anahtarları bulmak için masanın orta çekmecesini didik didik aradı, ardından yandaki çekmecelerden birini açtı. Jenny bu esnada, odaya girmiş olan herhangi bir erkeğin izini bulmak umuduyla etrafı hızlıca süzdü. Carol ilişkilerini ağırdan aldıklarını söylemişti ama George kesinlikle bu odada en az bir iki gece geçirmiş olmalıydı.

Jenny yaptığı şeyin saçmalığına güldü. Ne bulmayı umuyordu ki? Köşeye fırlatılmış bir erkek külodu mu? George çok dağınık olsa bile, titizlik hastası Bayan Carol onların orada bir an bile durmasına izin vermezdi. Tamam. Abartmıştı. Ama en azından ertesi gün o külodun orada olmayacağından emindi.

“Hiç komik değil,” dedi Carol, kilitli ahşap kutuyu elinde evirip çevirerek.

Jenny düşündüğü şeylerin yüzünde bir gülümseme yarattığından habersizdi. “Biliyorum. Özür dilerim. Biraz dalgınım da.” Sırıttı. “George buralarda külodunu unutmuş mudur diye düşünüyordum.”

“Neee? Ciddi misin?”

“Boşver.” Jenny belli belirsiz bir ‘unut gitsin’ işareti yaptı. “Düşünürken de çok komik gelmemiştii zaten.”

Carol ona uzun uzun baktı, ardından kutuyu masanın üzerine koyup kilidini açtı.

“Barry’nin koleksiyonundan birçok parçayı, o ölünce sattım. Çiftlik evine onsuz gitmediğim için de bu silaha hiç ihtiyacım olmadı. Ama özellikle sevdiğim bir kaç parçayı sakladım.”

Kabzası işlemeli, gümüşten yapılmış orta boy silahı eline aldı. Güzel bir silahtı. Gerçi Jenny ‘güzel’ ve ‘silah’ kelimelelerini aynı cümle içinde kullanmayı garip buluyordu. Silahlardan her zaman nefret etmişti ama bunun korkudan kaynaklandığını biliyordu. Silah dükkanında yaşadığı deneyim bu korkuyu az da olsa hafifletmişti.

“Alabilir miyim?” Carol silahı Jenny’nin avuçlarına bı-

raktı. “Dolu mu?”

“Hayır. Bu silahları korunmak için tutmuyorum. Sadece bunlara karşı aşırı hassasım. Mermi alman gerekecek.”

İşte bu kötü olmuştu. Jenny mermileri nereden ve nasıl bulacağını bilmiyordu. Dave’in dükkanına tekrardan gidemezdi. Hele silah almaktan vazgeçtiği bilgisi Dave’e ulaşmışken. Sadece mermi almak için dükkana öylece dalmazdı ve silahlarla ilgili hiçbir bilgisi olmadığından, bir diğer sabıka kaydı riskini göze almadan mermileri nasıl edineceği hakkında hiçbir fikri de yoktu.

“Şu büyük Wal-Mart hipermarketlerinden birine gidebilirsin,” dedi Carol, Jenny’nin ne düşündüğünü tahmin etmiş gibi. “Tezgahtara silahın türünü söylemen yeterli olur, sana doğru mermileri verecektir.”

“Ve sanırım bana bu silahın markasını söylemen gerekiyor.” Jenny silahı tarttı.

“Otomatik bir Colt 45.” Jenny kutuya uzanarak, eline bir başka silah aldı. “Bir de bu ufaklık var. Walther marka.”

Jenny, küçük silaha baktı ve içinden bazen kullanışlı olabilir diye geçirdi. “İkisini de alabilir miyim?”

“Ah, Tanrım.” Carol masaya yığıldı. “Gerçekten yapıyor-sun.”

“Ne yapıyorum?”

“Uyuşturucu satıcılarının peşinden gidiyorsun.”

Jenny karşı çıkacak oldu fakat Carol elini kaldırarak Jenny’nin sözünü kesti.

“Başka birini kandırabilirsin. Ama beni asla. Yanıldığımı söyle. Yanılmaktan memnun olurum.”

Bir yandan Carol’ı oyalarken, diğer yandan da aklından bir çok ihtimal geçiyordu. Arkadaşına gerçeği anlatabilir ve kimseye anlatmaması için yemin etmesini isteyebilirdi. Ya eğer işe yaramazsa! Ya Carol başkasına söylerse! Hayır. Steve onu takımdan atmak için bir yanılsını daha gözlüyordu.

“Lütfen, Carol.” Koluna hafifçe dokundu. “Tek kelime daha etme. Arkadaşlığımız senin için bir şey ifade ediyorsa ...”

Carol geri çekildi. “Beni zor durumda bırakma.”

“Asıl sen beni zor durumda bırakma.”

Jenny, Carol’ın karar verme aşamasındaki gerginliğini hissediyordu. Tanrım, bunu yapmaktan nefret ediyordu. Eğer Carol kabul etmezse, onu hiçbir şekilde suçlayamazdı. Fakat bu silaha ihtiyacı vardı.

“Lütfen.”

Carol tepki vermedi. Jenny kalp atışlarının, Carol’ın masasındaki antika saatin gürültülü atışları ile kusursuz bir ritim yakaladığını hissetti. Aralarındaki yoğun sessizliğin saatin çalmasıyla bozulmasının ardından, ikisi de irkildi. Saati haber veren son çan sesinin de çalmasıyla, Carol Jenny’ye diğer silahı uzattı.

“Lütfen bununla aptalca bir şey yapmayacağın konusunda bana söz ver.”

“Söz veriyorum.”

MUHBİR

Sonradan, arabasında yalnız kaldığında, verdiği bu sözün ne kadar yavan olduğunu düşünerek güldü. Bu arkadaşına söylediği yalanların en kötüsüydü. Aklından geçenler hem tehlikeli hem de aptalcaydı.

* * *

Wal-Mart'taki tezgahtar Jenny'nin mermileri istemesine pek de şaşırılmış görünmüyordu ve kasaya geldiğinde birkaç sebze ile birlikte mermilerin parasını da gayet sıradan bir şekilde ödeyip, geçti. Fakat eve varıp da silahları, mermilerle birlikte aldığı güvenlik kasasının içine kilitlemedikçe kendini rahat hissedemeyecekti. Kutuyu elbise dolabındaki el emeği şalların arkasına sakladı. Yumuşak yünlere dokunup, gülümsedi. Büyükannem görse ne derdi?

* * *

Mitchell'in yüzünde beliren hayal kırıklığıyla dolu ifadeden, merakını bastırmak için aşırı çaba serfettiği anlaşılıyordu. Her şeyi en derinine kadar bilme arzusuyla dolu bir entelektüeldi. Belirsizlik onu deli ederdi.

Jenny elini Mitchell'in omzuna koydu. "Bu konuda bana güven, tamam mı? Çok yakında hepsi bitecek ve sana her şeyi anlatacağım."

Mitchell başını salladıktan sonra odadan ayrıldı. Jenny, Mitchell'in arkasından bakarken derin bir nefes aldı. Pişmanlık duyacak mıydı ya da pişmanlık duyacak kadar yaşayacak mıydı?

Tanrım, yalan söylemekten nasıl da nefret ediyordu.

Uzun zaman önce unuttuğu bir deyiş aklına geliverdi. Aldatmaya başladığımız ilk andan beri, ördüğümüz nasıl

da karmaşık bir ağıdır. Hayatında hiç bu denli yalan söylememişti. Tutamayacağı sözler vermemişti; önce Scott, sonra Carol ve şimdi de Mitchell. Tüm bunların kısa bir zaman sonra sona ereceğini garanti edemiyordu. Carol sorularıyla Jenny'nin üstüne geldikçe, ona gerçeğe dair bazı ufak kesitler açıklamak zorunda kalıyordu. Kendini tehlikeye atmadan ne kadarını daha açıklayabilirdi?

* * *

Şükran Günü sabahı hava bulutsuz ve ıslıl ıslıldı; Jenny arka verandada kahvesini yudumluyor, kış mevsimi için göç eden kuşların karaağacın çıplak dalları arasında cıvıldamalarını seyrediyordu. Sabahı kuş cıvıltıları ile doldurmuşlardı, adeta dünyaya bu günün ne kadar güzel bir gün olduğunu ilan etmek niyetindeydiler.

Havlu kumaştan yapılmış, kalın elbisesi onu serin esen rüzgardan korurken, ellerini de kahveyi koyduğu sıcak kupaı tutarak ısıtıyordu. Hava, geçen yıl da böylesine güzeldi. Herkes karnını hindi, patates püresi, yer elması ve altı farklı tür turta ile tıka basa doyurduktan sonra, oğlanlar Jenny'nin annesinin evinin önündeki avluda futbol oynamaya çıkmışlardı.

Kahkahalar, çığlıklar, kutlama zamanında annesinin verandaya getirdiği tarçınlı kabak tatlısının tadı... Tüm bu anılar Jenny'nin hafızasında böylesine canlıydı ki...

Oğlunu kaybetmenin acısı, yaralı kalbinde gizli saklı tuttuğu yerden önüne çekilmiş setleri yıkıp geçen bir sel gibi içini doldurdu. Neredeyse üç aydır, her sabah kalktığında Micheal'ı düşünmemek için yeni bir karar alıyordu. Hala o korkunç geceki gibi duran, hiçbir eşyasına dokunulmamış odasına girme isteğini sürekli baskılıyordu. Hatırlamak is-

temediği o geceyle sürekli savaşıyordu.

Sanki Micheal hiç doğmamış gibi davranmaya çalışıyordu.

Gerçekten ölmediğine inanmak istiyordu.

Jenny, yanaklarından süzülen gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. Ağlayamazsın. Ağlamak zayıflıktır. Senin güçlü olman gerek.

Açılan kapının gıcirtısı Jenny'yi korkuttu. Dönüp baktığında, karışmış saçları ve hala uykulu gözleriyle Scott'ı gördü. Tereddütle gülümsedi. "Erken uyanmışsın."

"Aptal kuşlar yüzünden." Kolunu kaldırarak ağacı gösterdi.

"Mutlular, öyle değil mi?"

"En azından birileri mutlu."

Jenny, oğlunun yüzünü incelerken gözlerinin altındaki şişliklerin uykudan mı yoksa başka bir şeyden mi olduğunu düşündü. Eğer eskisi kadar yakın olsalardı, Scott'a nedenini sorardı ya da buna cesaret edebilir miydi gerçekten?

"İyi misin?"

Scott omuz silkti.

Jenny iç çekerek soğumuş kahvesinden bir yudum aldı. Scott'ı konuşması için biraz daha zorlasa mıydı yoksa vazgeçsemiydi, emin olamıyordu. Geçen haftadan bu yana ilişkilerinde iyi bir çizgi yakalamışlardı ve Jenny annesinin planladığı bu akşam yemeği için Scott'ı ikna etmeyi çok uğraştırmış olsa da başarmıştı. Belki de bu kırılğan dengeyi

bozma ihtimali taşıyan herhangi bir şey yapmamalıydı.

“Micheal’ı özlüyorum.”

Sözcükler Scott’ın ağzından fısıltıya benzer bir yumuşaklıkta dökülmüştü; fakat Jenny bu fısıltının içindeki acı çığlıkları duyabiliyordu.

“Ah, Scott.” Jenny kupayı bırakıp, kollarını açtı.

Bu durum, olayı öğrendikten sonraki ilk sabahın tekrarı gibiydi; acı katlanarak büyüyor ve aralarında oluşan bir elektrik akımı gibi yayılıyordu. Scott sessiz hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Jenny bir çare olacağını umarak elini Scott’ın beline sarmış, onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Haftalar sonra ilk defa oğluna sarılmak, Jenny’nin süregelen acısını biraz olsun törpülemişti. Ona dokunmak öyle iyi, öyle güzeldi ki Jenny sonsuza kadar böyle kalabilirdi. Yalansız. Aldatmacasız. Gecenin karanlık yüzüne yaptığı yolculuklar olmadan...

Scott, gözyaşlarını kırıksık tişörtünün eteğiyle silerek kendini geri çekti.

“Scott, ben —”

“Sorun değil anne.” Bakışlarını uzaklara çevirip, iç çekti.

“Alicia gösterileri izlemek ister mi diye sormaya gideceğim.”

Jenny, onun gerçekten iyi olduğunu bilmek istiyordu. Hayatlarında bir şeyler düzelecek miydi? Fakat bu soruları daha sonra düşünmek üzere aklından uzaklaştırdı. Sadece bugünü atlatmanın yollarını arayacaklardı ve eğer bu rol

yapmayı gerektiriyorsa, zaten hepsi bu konuda uzmanlaşmışlardı.

Oğluna gülümsedi. “İyi olur. Bunu sevecektir.”

Scott bir an için durdu, sanki bir şey söyleyecekmiş gibi tereddütle bekledi ama ardından omuz silkerek kapıya doğru yürümeye başladı.

Scott gittikten sonra, Jenny yüzünü güneşin ılık doku- nuşlarına çevirdi. Belki bu ışık, kalbindeki o karanlık, korkunç ve soğuk boşluğu aydınlatabilirdi.

Jenny iki gece boyunca evde kaldı. Kendini çocukları için evde kaldığına inandırmaya çalışıyordu. Belki bu da onun bir parçası olabilirdi. Fakat asıl nedenin duyduğu korku olduğunu biliyordu. Chico ile yüzleşeceğini düşünmek bile dizlerinin bağına çözüyordu; fakat daha fazla erteleyemezdi.

Kutuyu yatağının üzerine koydu, kilidini açıp silahları çıkardı. Küçük olan silahı çiçekli yatak örtüsünün üzerine bırakıp, Colt’u pantolonunun bel kısmına sıkıştırdı. Tıpkı televizyonda izlediği polislerin yaptığı gibi. Namlunun yaptığı baskıdan rahatsızlık duyunca elini beline götürüp, silahı daha iyi bir yere yerleştirdi. Silaha ulaşmak, onu kavramak, her şey bir tuhaftı. Kahretsin, eğer bunu kullanmak zorunda kalsam, herhalde önce kendi kırımını vururdum.

Silahı boşa alarak, parmaklarını namlunun yumuşak yüzeyinde gezdirdi. Kullanabilir miydi? Kullanacak mıydı?

Silahı hala elinde tutarak yatağın kenarına oturdu ve aklında birtakım senaryolar kurmaya başladı. Eve bir hırsız girer. Çocukların peşindedir. Kolay bir karardan sonra onu vurarak öldürürüm.

Tamam, peki orada ne olacak? Evden ve çocuklardan uzakta? Eğer biri onu tehdit ederse, hemen silahına mı sarılacaktı? Gerçekten böyle bir seçim yapmamayı umuyordu. Fakat bunun gerçekleşme ihtimalini de göz önünde bulundurmalıydı. Ucuz bir satıcıyla oyun oynamıyordu. Chico, Jenny'yi soyduğu gece bunu açıklığa kavuşturmuştu.

Onu korkuttuklarını anlamalarına izin vermemeliydi.

Jenny ayağa kalktı ve silahı yeniden pantolonunun bel kısmına yerleştirdi. Bu sefer omurgası ve bel kıvrımının arasına sıkıştırmıştı. Ceketini giydikten sonra birkaç kez silaha nasıl ulaşacağını provasını yaptı. Her defasında daha da hızlanıyordu. Şimdi de silahlı bir soyguncuya dönüşüyor-sun, değil mi?

Daha küçük olan silahı güvenlik kasasına koyduktan sonra, Jenny kutuyu yeniden dolabın üst rafına sakladı. Şalları yerlerine dizdikten sonra, içten içe büyükannesinden özür diledi. Konsolun üzerindeki aynadaki yansımasına bakmak için döndü. Hadi kızım.

* * *

Bu gece, Jenny, Chico ve Leon'u dondurmacı dükkanının park yerinde buldu.

"Hey, bakın kimler gelmiş." Chico, Kia'sının açık penceresinden dışarı uzandı ve Jenny'ye sahte bir gülücük fırlattı. "Geri gelmeyeceğini düşünmüştüm"

"Neden böyle bir şey düşündün ki?"

Bu meydan okumayla birlikte Leon, Chico'ya nasıl tepki vermesi gerektiğini sorarcasına baktı. Diğer adam gözlerini Jenny'den ayırmıyordu.

Pencereye yaklaşırken Jenny soğuk soğuk terliyordu fakat yüzündeki kayıtsız ifadeyi bozmamak için oldukça çaba harcadı. Arabanın yan aynalarından birine dirseğini dayayıp öne doğru eğildi, böylece Chico dekoltesinin içini daha net görebilirdi. Chico'nun gözlerinin aşağı doğru kaydığını farkedince, diğeri elini ceketinin yanından beline doğru götürerek silahını çıkardı. Chico daha ne olduğunu anlamadan, çenesinin altına dayanan silahı hissetmişti.

Chico'nun gözlerindeki korku kıvılcımlarını görünce Jenny gerçekten gülmeye başladı. Uzaktan gördüğü kadarıyla, Leon arabanın çamurluğundan ona doğru bir hamle yapmaya kalkışmıştı. "Hadi yap da ben de bu herifin lanet olası beynini uçurayım."

Adam donup kalmıştı.

"İyi çocuk." Bakışlarını Chico'dan ayırmıyordu.

"Şimdi, anlaşma şu; Geçen hafta parasını verdiğim malı bana vereceksin ve ben de bu tetiğı çekmeyeceğim."

Chico'nun yüzü terden pırıl pırıldı; bu kadar korkmuş olmasına rağmen hala sessizliğini koruyordu. Jenny tetiğı çekmeyi düşündüğü an, kendini bunu yapmaktan alıkoymak için başka bir tehdit tasarlarken, elini ve gözlerini sabit tutmaya çalışıyordu.

Ardından Chico, Leon'a seslendi. "Ne diyorsa yap."

"Bu kadına boyun mu eğeceğim yani."

Leon'un asi çıkışı yeni bir paniğ'e neden oldu. Sert çocuk ayaklarını bırak. Ne diyorsa onu yap.

"Sana, 'Malı kadına ver!' dedim."

“Ve gerçekten nazik bir şekilde ver,” dedi Jenny. Duyduğu rahatlık kendine güvenini arttırıyordu. “Elimden bir kaza çıksın istemem.”

Leon, elinde uyuşturucunun bulunduğu poşetle öne doğru bir adım attı. Jenny boştaki eliyle poşeti aldı ve ceketinin cebine attı. Sonra silahı Chico’nun çenesine daha sert bastırdı. “Size bir ipucu daha vereyim. Sakın... Bunu... Bir... Daha... ‘Yapayım,’ deme.”

Tehdidi algılaması için ona biraz süre tanıdıktan sonra, Jenny geri çekildi ve silahın namlusunu alnına götürerek adamlara bir selam çaktı.

“Sizinle iş yapmak güzeldi.”

Uzaklaşırken Leon’un, “Peşinden gitmemi ister misin? Malları geri alırım?” diye sorduğunu işitti.

“Bırak,” dedi Chico. “Silahı dolu.”

Jenny’nin dizleri ölesiye titriyordu; eklemlerinin birbirine vurduğunu duyuyordu. Yere yığılmamak için durmak zorunda kaldı. Gerginliğini, esrar sarıp içermiş gibi yaparak kapattı. Lanet sigara, tadı yine güzel gelmeye başlıyor.

Jenny dumanı üflerken az önce ne yaptığını düşündü. Kullandığı sözcüklerin ve takındığı tavrın nereden çıktığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Sadece yapılması gereken olmuş gibi görünmüştü ve bu kesinlikle Chico’nun dikkatini çekmişti.

On Altıncı Bölüm

Gökyüzünde kara bulutlar geziniyordu ve Jenny yağmurun, o annesinin evine varmadan önce başlamaması için dua ediyordu. Soğuk bir Kasım gününde sıırıslıklam olmaktan daha beter bir şey olamazdı.

Mitchell dükkanı kapatmayı önerip, Jenny'yi gitmesi konusunda teşvik edince, Jenny eve gidip bir tencere spagetti pişirmeyi düşündü. Bu, Scott'la arasını az da olsa düzeltebilirdi. Fakat annesinin sürekli aramasına rağmen haftalardır ona geri dönemediği için vicdanı sızlıyordu. Annesinin duygusal şantajcı olduğu söylenemezdi; fakat çaresiz kaldığında bu yola başvurmuyor da değildi. Bıraktığı en son mesaj ümitsizliğin zirvesindeydi.

Arabasını çocukluğunun geçtiği evin önüne park eder etmez, motoru durdurdu ve sessizliğin onu kuşatmasına izin verdi. Dün gecedten sonra, biraz huzura ihtiyacı vardı.

Bu rahat, eski ev Jenny'ye dış dünyanın korkunçluğundan kaçmak için hep bir sığınak gibiydi. Elbette çocukken, şu an deneyimlediği kadar korkutucu şeyler düşünmüyordu; fakat sekiz yaşındayken ilk evcil hayvanını kaybettiğinde, onun için en korkunç şeyin bu olduğunu sanmıştı. Oniki yaşında en iyi arkadaşı ona kazık attığında da.

Ev onun kendini rahat hissettiği ve korunduğu bir yeri ve bugün, buna benzer bir teselli istiyordu. Eğer annesi Jenny'nin onu ihmal etmesi yüzünden kızmışsa da, onu kızgınlığını belli etmeyecek derecede sıcakkanlı karşılamıştı. Mutfığa geçtiler ve yaşlı kadın derin dondurucudan iki kap dondurma çıkardı.

“Ben de şıarmak için bahane arıyordum.”

“Anneciğim, dışarısı resmen buz gibi.”

“O zaman biz de içerideki ateşin yanına gideriz.”

Jenny paltosunu çıkarıp, vişne çürüğü rengindeki masaya uyumlu tahta sandalyelerden birinin üzerine koydu. Sıradan bir evde, bu masa bir mutfak için gereğinden fazla alan kaplardı; fakat bu ev sıradan bir ev değildi. Elli yıl önce dört odalı bir bungalov olarak başlamış, zaman ve para oldukça Jenny'nin babası evi büyötmeye devam etmişti. Mutfak ve yemek odası, daha sonra eklenen banyo ve çamaşırhane ile evin batıya bakan tarafındayken, üç yatak odası ve bir banyo daha evin doğuya bakan tarafına eklenmiş, binanın orjinal yapısı hiç bozulmadan havadar, geniş ve harika bir yaşam alanına dönüşmüştü. Teknik olarak, ev herhangi bir mimari ödölü alamazdı; fakat Jenny'nin, annesinin işlevi ve rahatlığı, dizayndan daha fazla önemseddiği konusunda şüpheleri vardı.

Helen ile birlikte büyük odaya yürürken, odunların hafif aromasını soluyabiliyordu. Söz verdiği gibi ateş taş bir şöminede yanıyordu.

Dondurmayı annesinin elinden aldı, koruma kağıdını yırttı ve şöminenin karşısındaki geniş koltuğa yerleşti. Helen, koltuğun diğer ucuna oturdu ve kızına baktı.

“Şükran Günü için bir planın var mı?”

Jenny dondurmanın üzerindeki çikolata katmanını yerken neredeyse boğuluyordu.

“Şükran Günü?”

“İki haftadan az bir zaman kaldı.”

“Aman Tanrım!”

Jenny bir anda, kısa sürede yerini huşuya bırakan ezici bir suçluluk duygusunun altında ezildi. Her şeyin üstünden bu kadar az zaman geçmişken —

“Eminim unutmuştundur,” dedi Helen, kızının düşüncelerini okuyup da araya girerek sonlandırmak istercesine. Dondurmasından bir ısırık alıp konuşmaya devam etti.

“Ben de babanın öldüğü ilk sene boyunca tüm bayramları yoksayıyordum.”

“Bazen hala yapıyorum bunu.” Jenny’nin huzursuzluğunu gidermek için gülümsedi. “Fakat sanıyorum ki Scott ve Alicia’nın normale yakın bir şeyler yapmaya ihtiyaçları vardır.”

Normal mi? Micheal olmadan geçecek bir Şükran Günü’nün nesi normal olabilir? Hindiyi doldurmamda kim

yardım edecek? Bu onun en sevdiği —

“Hem farklı bir şeyler yapmak iyi gelebilir.” Annesinin sesi yine Jenny’nin düşüncelerini dağıttı. Sanki kızının aklını okuyor gibiydi. “Geleneklere tamamen yüz mü çevireceksin?”

“Senin planın neydi?”

“Belki Dallas’ta bir restorana giderim.”

“Ciddi misin?” Jenny dondurmanın eriyen yerlerini yaladı.

“Evet. Sanırım bu harika olur. Yemek pişirmek yok. Temizlik yapmak yok ve —”

“Artıklar yok? Yemeğin en güzel yanı budur.”

“O halde bir çöp poşetine ihtiyacımız olacak.”

Jenny annesinin dondurmayı kibarca döndürüp, yalayışını seyretti. Eline, koluna bulaştırmadan. Bunu nasıl yapıyor acaba?

İşte o anda anladı. Annesi hayattaki her şeyi Jenny’nin kendisinde umduğundan daha adaba uygun yapıyordu. Helen ne eşini ne de torunu kaybettiğinde ağlayıp zırlamıştı. Tam bir baş belası olduğu için ailesi ve arkadaşlarını hiçbir zaman kendinden uzaklaştırmamıştı. Hiçbir zaman hırsızpolis oynamamıştı. Ya da bir silahı olmamıştı ya da —

Dur be kızım. Sen annen değilsin ve yine kendini suçlamaya başlamana hiç gerek yok.

Jenny dondurmasından birkaç ısırık aldı ve annesine döndü. “Sen sadece aileni veya arkadaş çevreni mi düşünü-

yorsun?”

“Belki kiliseden yeni birileriyle tanışmanın vakti gelmiştir. Yirmibeş yıldır hep böyle oldu.”

Jenny yutkundu. Yirmibeş yıl gözüne çok uzun bir zamanmış gibi göründü. Fakat bu yıllarda nereye gitmişti? Annesinin ilk göçmen ailesini Şükran Günü yemeğine davet ettiği gün daha dün gibi aklındaydı. Yılda bir kere gelen bu misafirler genelde İngilizce bilmeyen kişiler olurdu; bazıları Orta Amerika'dan, bazıları Üçüncü Dünya ülkelerinden gelen göçmenlerdi. Hiçbiri bu günün anlam ve öneminden haberdar değillerdi. Her nasılsa, kültür ve dil engeline rağmen, eğlenmeyi ve sıkı bağlar kurmayı başarabildiler.

Dış politika ve barış görüşmelerine gelince hükümet, Helen Garrett'dan biraz feyz almalı.

“Rezervasyon yaptırmak için geç kalmadık mı?” Jenny dondurma çubuğunu ateşe fırlattı.

“Herkesin dışarıda yiyeceği bir gün değil bu. Endişelenmeye gerek yok.”

“Tamam. Sen ayarlamaları yap. Ben de çocuklarla konuşayım.”

Arabada eve doğru giderken, tatil planlarını değiştirmek sanıldığı kadar kolay olacak mı diye merak etti. Annesinin önerisini kabul etmeden önce belki de çocuklarla konuşmalıydı. Scott'ın söyleyecek bir şeyleri mutlaka vardır. Zaten bir bahaneye ihtiyacı yok, değil mi?

Camın önündeki lastik parçaları dikkatini çekti ve kapama kolunu çekerek silicileri durdurdu. Yağmurun dindiğini farketmemişti bile. Hatta günışığının çabucak akşam karan-

lığına döndüğünü bile görmemişti, griye çalan karanlığın arasından çıkıp gelen arabalar farlarını yakmışlardı.

Sadece bir istatistik olmadan bu işe bir el atsan iyi olur.

* * *

Jenny ellerini kuruladı ve elinde televizyon kumandası ile kanallar arasında zap yapan oğlunun bulunduğu oturma odasına girdi. Alicia etrafına dağıttığı kuruboyalarla, yerde uzanmış yatıyordu.

“Hey, çocuklar. Bir şey konuşmamız gerek.”

Scott annesine umursamazca baktı. Alicia “Ne?” diye sorarken kafasını kaldırmamıştı bile.

“Önemli bir şey.” Jenny kanepenin yanındaki sandalyeye oturdu. “Scott, rica ediyorum, televizyonu kapat.”

Scott kapama düğmesine basar basmaz ekran karardı.

“Konuşurken boyamaya devam edebilir miyim?” diye sordu Alicia.

“Hayır tatlım. Bir dakikalığına yanıma gelir misin lütfen?”

Alicia oturduktan sonra, Jenny konuşmaya başladı. “Büyükanneniz ve ben Şükran Günü’nde ne yapmalı diye konuşuyorduk ve hep birlikte bir restorana gitmeye karar verdik. Farklı bir şey yapalım istedik; çünkü... Yani, biliyorsunuz.”

“Neyse.”

Jenny’nin yaşadığı şoka alışması biraz zaman aldı. Kayıtsızlık Scott’tan beklediği bir şey değildi. “Umrunda değil

mi?” diye sordu.

“Sorun değil,” dedi Scott. “Umrumda olsa bile bir şey değişmeyecekti.”

“Bu konuda konuşmaya devam edebiliriz.”

“Ne için? Zaten karar vermişsin.”

Bu sözleri ağır bir sessizlik izledi, ardından Alicia, Jenny’nin kucağından yere atladı.

“Ama cevizli elmalı turtaya ne olacak?”

“Eminim restoranın menüsünde vardır.”

“Ama senin yaptığın değil. Ben sadece senin yaptığını seviyorum.”

Alicia’nın gözleri doldu ve Jenny’nin karnına şiddetli bir kramp girdi. Hiçbir şeyi düzeltemiyorum. Daha ne yapmam gerekiyor? Kızını kendine çekti.

“Şşşşşşş. Tatlım. Ben sana elmalı turtayı yine yaparım.”

Sanki bu her şeyi çözecekmiş gibi.

“Restoranı seçme şansımız var mı?” diye sordu Scott.

Jenny yanıt vermeden önce tereddüt etti ve Scott yanıt beklemeden araya girdi. “Anlaşıldı. Orada bizim için de yemek olacak mı peki?”

Scott ayağa kalktı ve tepkiyle oturma odasını terk etmeye koyuldu. Jenny hemen davranarak, Scott’ı durdurmak amacıyla elini onun göğsüne koydu. “Benimle böyle konuşma. Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum. Ayrıca bü-

yükannenin aklında bir restoran var.”

Scott yana doğru birkaç adım attı. “Evet. Her neyse.”

Jenny oğlunun ardından bakakaldı ve ona sarılmak için yanına gelen Alicia’ya döndü. “Düzelecek anne. Atlatacaktır.”

Jenny gözyaşlarına güçlükle hakim olabildi. Buradaki asıl çocuk kimdi.

* * *

“Sen ne yaptın?”

“Ne yapmalıydım? Beni dolandırdı. Oyalamaya çalıştı. Biraz zorlamam gerekiyordu.”

“ ‘Silah yok!’ demiştim. Bunda anlaşılmayacak ne var?” Steve yerden bir taş alıp, oturdukları yerden on metre uzak-taki çalılıklara doğru fırlattı. Jenny taşın çalılıklarda çıkardığı hışırtıyı duyabiliyordu.

Steve’i daha fazla kızdırmadan, biraz sağduyu göstererek çenesini kapaması gerektiğini anlamıştı. Yanlarındaki ağacın dallarına asılmış süslerden geriye kalanların, serin akşam esintisindeki danslarını izledi ve emirleri yoksayarak çok da berbat bir şey yapmadığı konusunda kendini ikna etmeye çalıştı.

Buluştukları tüm tuhaf yerlere bakıldığında burası en tuhafıydı. Connemara Koruma Alanı diye bir yeri bugüne kadar hiç duymamıştı ve Steve’in böyle bir yeri biliyor olmasına şaşırılmıştı. Yegane bir sanat parkına dönüştürülmüş bu geniş çayırlarda düzenlenen sergiler doğayla yekvücut gerçekleşiyordu. Herhangi bir yerde herhangi bir sanat for-

mundan zevk alabilecek birine benzemiyordu. Zaten burayı gizlilik açısından elverişli olduğu için seçtiğini söylemişti. Uyuşturucu çarları karlarının bir kısmını sanatı kullanarak elde ediyor olabilirlerdi; ama işinin ehli bir satıcı bunu asla yapmazdı.

Dallarda yılbaşı süslemelerini andıran cam parçalarının olduğu ağaç kümelerinin arasında oturuyorlardı. Steve, cam parçalarının ilkbahar mevsiminde kurulduğu ilk zamanlarda daha güzel görüldüğünü söyledi. Yaz güneşi ve sonbahar yağmurları süsleri biraz yıpratmış, bazılarının eskikip solmasına yol açmıştı.

“Silahı nereden aldığını bilmek istediğimi mi sanıyorsun?

“Hayır.” Jenny onun eline bir başka taş alıp toprakta oyukları açmasını izlerken sorgusunun bitmesini umuyordu. Chico’nun aptalca testini iyi adamlar tarafından azarlanmak için mi geçmişti?

Daha sonra düşününce, Chico’nun saygısını tekrar kazandığını söylemenin büyük bir hata olduğunu anladı; fakat Steve nasıl olduğunu sormuştu ve Jenny’nin aklına başka bir hikaye gelmemişti. Konuşmaya başladıklarından bu yana neredeyse defalarca, içinde silah olmayan bir senaryo yazmamanın pişmanlığını hissetti.

“Belki bana onu kullanmayacağına dair söz verirsen, ben de seni rapor etmek zorunda kalmam,” dedi Steve, taşı eline alıp uzaklara fırlatarak.

Sesindeki sakin ton bir rahatlık getirmişti ve Jenny, Steve’in ‘silah’ sözcüğünü kullanmaktan kaçındığını görüce gülümsedi. Ne sanıyordu? Eğer adını söylemezse, var olma-

yacağını mı? Dirseklerini masaya dayayarak Steve'e baktı.

"Geri adım atamam."

Steve hala ona bakmıyordu. "Geri adım atmanı istemiyorum. Kuralları çiğnemekten vazgeçmeni istiyorum."

"Öyleyse silahın artık bende olmadığını mı söylemeliyim?"

Taşı diğer eline aldı. "Evet."

"Tamam. Artık bende değil."

Steve gözlerinde kararan bir duyguyla ona döndü.

"Ciddiyim ben Jenny. Bu lanet olası bir televizyon dizisi değil."

"Bunu aklımda tutacağım, Teğmen." Ayağa kalktı ve pantolonuna yapışan çimenleri silkeledi.

"Bekle."

Jenny iç çekti.

"Senden sorumlu olmanın ne kadar zor olduğunu hakkında bir fikrin var mı?"

Bir bulut güneşi kapattı. Jenny, sorunun mu yoksa aniden soğuyan havanın mı onu titrettiğinden emin değildi. Nasıl yanıtlayacaktı? Nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu ki. Kahretsin. Bunun kendisi için bile ne anlama geldiğini bilmiyordu. Yaptığı şeyin hala en doğru şey olduğunu düşünmesinin dışında hiçbir şey bilmiyordu.

Eğer çok inançlı bir insan olsaydı, Tanrı'nın onun bu gö-

MUHBİR

revi almasına neden olduğunu düşünürdü. Diğer yandan ilk kez bu görevi talep ettiğinde, Gonzales'in onu ofisinden kapı dışarı atması gerekirdi. Tanrı'nın işi ya da değil; bu içgüdüleriyle hareket etmesi gereken bir görev alanına girmiyor muydu? İçgüdüleri onu daha önce hiç yanıltmamıştı.

"Lütfen otur," dedi Steve.

Jenny ona bakmak için döndü. "Böylece bana ne kadar büyük bir bela olduğumu tekrarlayacaksın?"

"Hayır." Yüzünde ufak bir gülümseme belirdi. "Böylece değerlendirmelerimize geri dönebiliriz."

Steve'in görev hakkında konuşacağını anladığında içi rahatlamıştı. Bağdaş kurarak oturdu.

"Tamam," dedi Steve. "Soygun belki de bir tür testti. Yine de kullandığın yöntemi doğru bulmamama rağmen, sanırım bu testten geçtiğini kabul etmeliyim. Belki seni bir basamak daha yükseltmeye hazırlardır."

"İyi. Sona biraz daha yaklaşıyoruz."

"Sadece dikkatli ol."

"Olacağım."

"Silah yok!"

Jenny, üç parmağını kaldırdı. "Scott'ın üzerine yemin ederim."

"Bunu kastetmiştim." Jenny'ye uzun uzun baktı.

"Ben de."

Jenny gerçekten de bunu kastettiğini anlamıştı. Olumlu bir sonuç almışsa da, Chico ile arasında geçen her şey onun ödünü koparmıştı. Hayattaki hiçbir doyum, bir tehdidi tamamlamanın verdiği korku hissinin önüne geçemezdi.

Steve gözlerini kaçırды, topuklarıyla toprağı kazıyordu. Bir başka taş mı arıyordu? Jenny, Steve’de bir gerginlik sezdi ve buna neden olan şeyi merak etti. Belki de gitmeliydi. Onu aklındakilerle baş başa bırakmalıydı; fakat trafiğin yoğun olduğu bu saatte yola çıkmaktan nefret ediyordu. Burası öyle huzurluydu ki, özellikle güneş bulutlar tarafından örtüldükten sonra. Sızan güneş ışıkları Jenny’nin yüzünü ısıtıyordu, bu ona çocukluğunu hatırlattı.

“Katie buraya gelmeyi çok severdi.”

“Ah?”

Sesi öyle boğuk çıkmıştı ki, Jenny, Steve’in ne dediğini zar zor anladı. Aklına gelen ilk şey Steve’in bu güzel yeri tek başına keşfetmemiş olabileceğiydi; fakat bu ‘Katie’ de kimdi? Hiç aile kurmadığını söylemişti. Fakat bir eşi olabilirdi.

“Birkaç defa sanatçıların eserlerini düzenlemesine yardım etmişti.”

“Eşin miydi?”

“Hayır.”

Tek kelimelik bu yanıt öyle hüznü bir hal taşıyordu ki Jenny, Steve’in başka hiçbir şey anlatamayacağını düşünmüştü. Ardından Steve döndü ve yarı gülümser bir yüzle baktı. “O modern terimleri kullanırsak, benim diğer yarım-
dı.”

“Öyle mi?”

“Bu tarz kalıpları severdi. Evlenmek istememesinin nedeninin de bu olduğunu söylerdi. Artık önemi kalmamış.”

Steve durdu, üzerlerinde uçan şahinin gökyüzünde geniş ve tembel halkalar çizmesini büyük bir ilgiyle izledi. Jenny merakını bir yana bırakıp, kuş gözden kaybolana dek onun hareketlerini takip etti. Şahinin bir akşam yemeği bulmasına sevinmeli miydi, yoksa bulduğu o küçük canlılar için üzölmeli miydi?

Steve konuşmaya başladığında, Jenny birden irkildi.

“Ona değer veren biri için çok şey ifade ettiğini bilmek onu büyölüyor gibiydi,” dedi Steve. Gözleri hala uzaklardaydı.

“Peki ne oldu?”

“Yetimdi. Hayatının birçoğunu evlatlık olarak oradan oraya sürüklenmekle geçirmişti...” Durdu ve Jenny’ye döndü. “Bunu sormuştun, değil mi?”

Jenny doğruldu. “Dinle. Bunlar beni ilgilendirmeyen şeyler. Anlatmak zorunda —”

“Sorun değil. Zaten anlatacak pek bir şey de kalmadı. O, üç yıl önce öldü.”

“Ah.”

Jenny ne kadar aptalca bir tepki verdiğini farkettil. Söyleyebileceği tek şey bu muydu yani? ‘Ah?’

Sessizlik uzadıkça, Steve’in korkmak ile ilgili söylediklerini düşündü. Birini kaybetmek iyi bir motivasyondur. Bunu

tümden anlıyordu.

Jenny mantığının onu terketmemiş olmasını diledi. Biraz teselli verebilecek ya da anlayış gösterebilecek durumda olmak hoş olurdu. Fakat insanların ona attığı kazıklardan başka hiçbir şey gelmiyordu aklında. Bazen sözcükler gerçekten gereksizdir.

Steve durdu ve elini yanağına götürdü. “Bunları sana anlatmamı sağlan şey ne, bilmiyorum.”

Steve’in telaşını görünce, şakaya vurmanın onu rahatlatacağını düşünerek, “Bazı insanlar kolay biri olduğumu söylüyor.”

“Hayır.” Steve döndü ve Jenny’nin yüzüne uzun uzun baktı. “Kolay olamayacak kadar karmaşıksın aslında.”

Jenny yutkundu. Steve’in bakışlarındaki yoğunluk onu alıp götürmüştü; bu inanılmaz gözlerin altında yatanın ne olduğunu kavrayamıyordu. Ona böyle yakın hissetmesi yine içgüdülerinin bir sonucu muydu? Hooop, kızım. Ağır ol. Büyük ihtimalle o daha senin olduğun yere doğru yola bile çıkmamıştır.

Tekrar ayağa kalktı. “Eve gitmeliyim.”

“Ben biraz daha kalacağım.”

Jenny’nin gölgesi Steve’in yüzüne düştü ve yüzündeki ifadeyi gölgeledi. Onunla kalmayı teklif etse miydi? Steve iyi miydi? Bilseydi, iyi olurdu.

Bir şey gelmeyince, omuz silkerek, “Rapor edeceğim bir şey olursa ararım,” dedi.

“Olur.”

Jenny arabasına yürürken, az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Aslında daha çok ne olmadığını. Bir yandan bakışları Jenny’yle ilgileniyor gibiydi. Diğer yandan, Jenny artık karşı cinsi anlama yetisini kaybetmişti ve Steve’deki kendine güvenin, sadece iş arkadaşlarına tasladığı bir tavır olmadığına kanaat getirmişti. Bunun bir anlamı olmalıydı.

Ve yine, iki kış arasındaki bu duygusal dansı yanlış yorumlamış olabilirdi. Eğer ona ilgi duymuşsa, belli etmez miydi? Eğer aralarında bir çekim varsa, yani Jenny’nin hayalinin ürünü değilse, kesinlikle bunu Steve de hissederdi. Ve yine —

Zamana bırak. Bu bir iş arkadaşlığı. Daha fazlası değil ve senin kaygılanacak daha önemli şeylerin var.

Bunları tekrar düşünmemek için, aklını Scott’la arasındaki gerginliği sonlandıracak bir çözüm bulmaya verdi. Eğer biraz vakti olsaydı, birbirlerine bağlı oldukları o ince ipi koparmadan bu durumun üstesinden gelebilirdi.

Belki evde geçireceği birkaç gece yardımcı olurdu. Geçen sefer, Scott bundan hoşlanıyor gibi görünmüştü; özellikle Jenny, Şükran Günü’ne hazırlık olarak elmalı turta yaptığında. Eğer zorda kalırsa, yine rüşvet yoluna gidebilirdi.

Jenny arka kapıdan girdiğinde, Alicia mutfak tezgahına oturmuş, elinde bir bardak sütle kurabiye yiyordu.

“Mmmmm. Güzel görünüyor.” Jenny çantasını tezgaha bıraktıktan sonra dolaptan bir bardak aldı. “Sana katılabilir miyim?”

Alicia kıkırdadı. “Saçma.”

“Saçma olan ne.”

“Böyle sorman.”

Jenny bir sandalye çekip, bardağı da masaya koyarken gülümsedi. Bir kurabiye aldı. “Bugün okulda beni gururlandırdın mı?”

“Sanırım.”

“‘Sanırım’ derken? Bilmiyor musun?”

Alicia omuz silkti. “Bugün not almadık.”

“Anladım tatlım. Öylesine soruyordum.” Jenny kurabiyesini bitirir bitirmez bir tane daha aldı. “Scott nerede?”

Alicia tekrar omuz silkti ve kurabiyeden bir ısırık daha aldı.

“Okuldan sonra seninle birlikte eve gelmedi mi?”

“Hayır.”

“Genelde böyle mi?”

“Çoğu zaman. Bazen unutuyor. Bazen Caitlin’le gidiyor.”

Jenny bunun sadece bir ergenlik unutkanlığı olduğunu, kendisine karşı yapılan misilleme olmamasını ümit ediyordu.

Telefon çalmaya başlayınca, Jenny yerinden hızlıca kalkarak telefonu açmaya gitti. Daha ‘Alo’ dememişti ki Ralph’in öfkeli sesi saldırıya geçti.

“Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?”

“Kurabiye yiyorum.”

“Dalga geçmeyi bırak”

“Bana bağırma!” Jenny, merakla ona bakan Alicia’yı gördü ve çok bağırılmamış olmayı diledi.

“Scott aradı.”

“Ah.” Jenny döndü ve koridora doğru yürüdü, kendini gelecek acımasız eleştirilere hazırlıyordu.

“Bana son zamanlarda çok tuhaf davrandığını söyledi.”

“Tabi, biliyorsun ki hayatımız normal olmaya çok uzak, değil mi?”

“Bana bu saçmalıkları anlatma. Geceleri sokaklardasın. Çalışmıyorsun. Faturalar geldiğinde benden yardım bekleme.”

Onu daha fazla kızdıracağını bildiğinden, kahkahalarına engel oldu.

“Merak etme Ralph. Biz hallederiz. Her zamanki gibi.”

Bu sefer ya iğnelendiğini anlamamıştı ya da yoksaymayı tercih etmişti. “Nasıl merak etmem? Scott’tan bir daha ne zaman haber alacağım?”

“Hiçbir zaman.”

“Öyle olmasa iyi olur.”

“Yoksa?” Jenny bağırmmamak için kendini zor tuttu. Alicia’nın kavg a ettiklerini duymasına gerek yoktu.

“Uzatmayalım.”

“Beni tehdit mi ediyorsun?”

“Hayır. Bunu mahkemeye bırakacağım. Unutma. Vesayet iptal edilebilir.”

Ralph telefonu kapattıktan sonra Jenny’nin aklında sözcükler bir sel gibi akıyordu. Bu gerçekten olabilir miydi? Buna cesaret edebilir miydi? Hiçbir yargıç vesayeti Ralph’e kolay kolay vermezdi. Sorumlu bir baba olmanın yanından bile geçmiyordu. Eğer Scott yakınmaya devam eder ve Ralph de bunu isterse, benim hakkımda özel bir dava açabilirdi. Sistem çocukları, ihmalkarlığı göz önünde bulundurmaktan çok provakasyon sonucu ebeveynlerin elinden alıyordu.

Telefonu yerine koymaya giderken, elinde kurabiyesiyle öylece kalakalmış Alicia’yla göz göze geldi. Hem kurabiye-nin hem de masanın üzerinde süt damlacıkları vardı. “Sorun ne anne?”

“Bir şey yok tatlım. Arayan babandı. Sadece çözmemiz gereken bazı şeyler vardı.”

“Benimle konuşmak istemedi mi?”

Kızının ses tonundaki hayal kırıklığını seziyordu. Jenny iç çekti. “Büyük ihtimalle evde olduğunu düşünmemiştir. Onun yaşadığı yer ile burası arasında saat farkı var.”

Alicia kurabiyesini yeniden süte batırarak bir ısırık daha aldı. Daha sonra annesine baktı.

“Bir dahaki sefere, benim burada olduğumu söyle. Böylece benimle konuşur.”

“Elbette.” Jenny tezgahdaki lavaboya doğru yöneldi. Böylece yüzündeki telaşı kızından gizleyebilirdi. Ne yapması ge-

MUHBİR

rekiyordu? Şu an hiçbir şeyi bırakamazdı. Bir yandan, Scott ve Alicia'yı kaybetme riskini de göze almak istemiyordu.

On Yedinci Bölüm

Chico havuzun kenarında, akşamüstü güneşine kısık gözlerle bakarken, Kübalı'nın suyun yüzeyinde debelenişini izliyordu. Bu ona kuzenine yüzme öğrettiği zamanları hatırlattı. Derede öyle bir çalkantiya neden olurdu ki kumun dibe çökmesi neredeyse saatler alırdı. Bazı insanlar su için yaratılmamışlardır.

“Kulaç atıyor,” dedi Solly. “Kulaç atarken kimseyle konuşmaz.”

Chico, patronun gülmemek için sarfettiği çabayı görmemesinden hoşnut bir halde, bu vahşi debelenişlerin sona ermesini bekliyordu. Eğer Tony'nin bu zavallı bahaneden haberi olsaydı kesinlikle söylemezdi; fakat Chico diğer adamın, şirket basamaklarını düşüncelerini dile getirerek tırmanmadığını biliyordu. Belki de Chico kayıtsız kalarak en iyisini yapıyordu.

Hava sıcaklığı, ortalama bir Kasım günü için normal seyrediyordu fakat yüzmek için çok da uygun sayılamazdı. Chico, patronunun, koca bir spor salonu yaptıracak kadar parasının olmasına rağmen neden bu tip bir egzersiz yaptığını anlayamıyordu. Sudan çıkan buhar, suyun içinde ısının dışarıdakinden daha fazla olduğunu işaret ediyordu; fakat yine de Chico güneşsiz havalarda yüzmeydi.

Kübalı, merdivenlere doğru bir hamle yaparak cılız vücuduyla sudan çıktı. Chico, sudan yeni çıkmış vücudundaki nemli ürpertileri görebiliyordu. Solly elinde büyük peluş bir havluyla Kübalı'ya yaklaştı.

“Kalbe iyi geliyor,” dedi Kübalı, Tony ve Chico'ya doğru yürürken havuzu göstererek. “Bence denemelisiniz.”

Chico ne tür bir tepki vereceğini bilemiyordu; fakat eğer daha yüksek bir ödeme alırsa, kendisinin de kahrolası bir havuz yaptırabileceğini söylemesi elbette uygun düşmezdi.

“Buraya kadar gelmenizin önemli bir nedeni olmalı.”

“Connie, bahsettiğimiz kadın. Ne gerekiyorsa yaptı.” dedi Tony. “Daha sonra Chico'ya bir silahla geldi.”

“Nasıl oluyor da hala yürüyebiliyor öyleyse?”

Chico, bu hissizlik karşısında bembeyaz kesilen bir yüzle Tony'ye baktı. Tony, Chico'nun daha önce bir defa daha, Tony polislerle konuştuğu görülen bir katırı ortadan kaldırması emrini aldığı zamanki tavırıyla yüzündeki yaraya dokundu. Oniki yaşındaki bu çocuğun Tony'nin yeğeni olduğu söyleniyordu.

Tony, elini yüzünden indirdi ve gülümsedi.

“Onu öldürmek istemedi. Sadece bir misilleme olduğunu söyledi ve oldukça başarılıydı doğrusu.”

“Peki bunu neden bilmem gerekiyor?” Kübalı havluyu omuzlarına doladı ve bara doğru yürüdü.

Tony, konuşarak Kübalı’yı takip etti. “Chico, Kuzey Dallas’a daha fazla mal sokmak için onu kullanmak istiyor. Bu iş için uygun olduğunu düşünüyor.”

Patron, Chico’ya baktı. “Ona güveniyor musun?”

Chico, elinden geldiğince duygusuz görünmeye çalışarak başını salladı.

Adam viskiyi açıp bir bardağa koyduktan sonra kadehini havaya kaldırarak, gözleriyle onların da isteyip istemediğini ima edencesine bardağa baktı. Tony istemediğini belirten bir kafa hareketi yapınca, Chico da aynısını tekrarladı. İçmek istemediğinden değil, sert bir shot sinirlerini yatıştırabilirdi; fakat içmesinin bir istismar olarak görülmesi halinde kendi intiharını hazırlamış olurdu.

Kübalı içkisinden bir yudum aldı ve ardından Chico’ya baktı.

“Ne kadar mal taşıyabilir?”

“Şimdilik birkaç poşet taşıyor. Görünüşe bakılırsa bunu iki katına çıkarabilir. Belki 2000 dolarlık.”

“Haftada?”

“Evet.”

“Oldukça büyük partiler olmalı.”

“O kadar da büyük değil ama hepsi hızlı içici. Tüm hafta sonu takılıyorlar.”

Kübalı içkisini bitirir bitirmez yenisini doldurdu ve bakışlarını tekrar Chico’ya çevirdi. “Demek şirket basamaklarında bir adım daha yükselmek için hazırsın, öyle mi?”

Patronunun yoğun bakışları altında gerilen Chico, “Evet patron,” diye yanıt verdi.

“Evet, efendim.”

Yumuşak bir tavırla uyarılmasına rağmen Kübalı’nın sesi Chico’nun beyninde öyle bir yankılanıyordu ki korkudan yutkunmak zorunda kaldı.

“Evet, efendim,” diye tekrar etti.

Kübalı, işlemeli bahçe masasını geride bırakarak, şemsiyenin altındaki gölgeye oturdu. Diğerlerine oturmasını işaret etmeyince, Chico ne yapması gerektiğine dair bir ipucu bekleyerek Tony’ye bir kere daha baktı. Tony şemsiyenin kenarında ifadesiz bir yüzle dikiliyordu. Chico da onunla birlikte beklemeye başladı.

“Peki,” dedi Kübalı, Tony’ye odaklanarak. “Bu çocuğa ne tür bir görev verelim?”

Chico bu muğlak sözcüklerin arkasında yatan şeyi anlamış ve işin ciddiyetini iyice kavramıştı. Chico ancak bir bedel ödedikten sonra vaad edilen mevkiye ulaşabilecekti. Peki bunu gerçekten istiyor muydu?

Bu işe bu denli bulaşmak onun uzun dönem kariyer planları arasında yoktu. Sadece yeterli sayıda satıcıyı yönetip, iyi bir meblağ kazanmak için birkaç yıla gereksinimi

vardı. Ardından ilk uçağa atlayıp, buradan en az bin kilometre uzakta bir yere kaçacaktı.

“Denton’daki Johnny ile aramızda ufak bir sorun vardı,” dedi Tony.

“Belki Chico ona iyi bir ders verir.”

Asıl mesaj zararsız görünen sözcüklerin arkasına saklanmıştı ve Chico birkaç hafta önceki satranç oyununu hatırladı. Denton bölgesini artık yeni biri yönetiyordu ve kimse Lazano’ya ne olduğunu bilmiyordu. Kimileri Küba’ya geri döndüğünü söylüyordu. Başka bir dedikodu da okyanusu sağ salim geçemediği yönündeydi.

Şimdi de yeni çocukla ilgili bir sorun vardı.

Chico sözlerinin yanlış bir anlaşılmasından korkarak, hafifçe başını sallamakla yetindi.

“Sen ilgilen.” Kübalı Tony’ye doğru işaret etti.

“Evet, efendim.”

Kübalı, Chico’ya gülümsedi. “Bak ne kadar da iyi huylu ve kibar?”

Chico, göğsüne oturan soğuk ve kaskatı yumruya rağmen patronunun gülümsemesine karşılık vermeye çalıştı.

* * *

Jenny kulağında telefonla masada oturuyordu.

“Soygunun bir test olduğu hakkında tüm söylediklerinde haklıymışsın,” dedi. “Ve ben geçtim, si—”

“Sakın söyleme. Bildiğim kadarıyla böyle bir şey olmadı.”

Steve’i elleriyle kulaklarını kapatmış bir halde hayal edince, kahkahasını zor bastırarak konuşmaya devam etti.

“Daha fazla mal taşımama izin verdiler. Sanırım en kısa zamanda büyük vurgunu gerçekleştireceğim.”

“Aceleye getirme,” dedi Steve.

Mitchell’in arka odadan geldiğini görünce, masaya iyice yaklaşp sesini alçalttı.

“Sona yaklaştığımızı hissedebiliyom. Bir an önce bitirelim şu işi.”

“Tamam. Ekibin geri kalanıyla konuşacağım. Benden bir haber almadan sakın bir şey yapmaya kalkışma!”

“Tamam.” Jenny telefonu kapattıktan sonra ayakta bekleyen Mitchell’a döndü. Yüzündeki ifade sadece çiçeklerle ilgilenmediğini ele veriyordu.

“Senin için endişeleniyorum, Jen.”

“Endişelenecek ne var?” Mitchell’ı arkasında bırakıp ilerlemeye çalıştı; ancak Mitchell Jenny’nin önüne atladı.

“Bu artık yas tutmanın ötesinde bir şeye dönüştü.”

Jenny çalışma masasına geri dönerek, eline bir demet zinya çiçeği alıp kırılmış saplarını yola başlandı. Eğer onu yok sayarsa, vazgececeğini umuyordu; fakat onu daha iyi tanımalıydı. Mitchell, tüm efemine tavırlarına rağmen, kolay kolay geri adım atacak biri değildi.

“Bana her konuda güvenecek değilsin elbette; en azından

susturmaya çalışma.” Jenny’nin yanına geldi, masanın bir köşesine oturdu. “Sende garip bir şeyler var. Ayrıca, birkaç hafta önce Scott’la yaşadığınız olay ayrı bir tuhaftı. Otorite-ni koruyarak iyi bir iş çıkardığınız doğru ama sorularını tam olarak yanıtlamadın. Belki daha sonra anlatmışsındır...”

Jenny, turuncu ve kıvıll renkli çiçekleri paketlemeye odaklanmıştı. Mitchell’in canayakınlığı ile kuşatılmış hissedene Jenny, sağına doğru döndü. Biraz düşünmeye ihtiyacı vardı. Onu tatmin edecek ne söyleyebilirdi? Yalan söylemek seçeneğ dahilinde değildi. Yıllardır birlikte çalıştığı arkadaşını bırak, Jenny yeni tanıdığı birine bile yalan söyleyemezdi.

Aklında beliren birkaç uyduruk senaryoyu da eledikten sonra, gerçeğin bir bölümünü açıklamaya karar verdi.

“Oldukça ciddi görünüyor.”

“Öyle.” Ona doğru bir adım attı. “Ayrıca kimseye söylemeyeceksin. Jeffrey’e bile.”

“Biz birbirimizden bir şey saklamayız.”

“Bu sefer saklamak zorundasın, Mitchell. Yoksa bu konu hakkında bir kelime daha etmem.”

Masanın üzerinden bir tane yeşil bant alıp, onu elinde kararsızlıkla evirip çevirdikten sonra kısaca başını salladı.

“Ben polis için çalışıyorum.”

Mitchell şoka uğramıştı. “Bunun bir şaka olduğunu söyle.”

“Ne yani? Olamaz mı?”

“Hayır.” Omuz silkti. “Beklediğim yanıt bu değildi.”

MUHBİR

“Uyuşturucu satıcılarına bulaşmış olmam daha kolay bir ihtimal, değil mi?”

“Sen daha iyi bilirsin.” Bu kadar alaycı olduğu için duyduğu suçluluk gözlerinden okunuyordu. “Peki polisler için ne yapıyorsun?”

“İşte bunu sana anlatamam.” Jenny çiçek gövdelerini, kurdelayı ve tomurcukları masanın üzerine yığıdı. “Fakat en kısa zamanda biteceğini umuyorum. Ardından her şeyi en ince ayrıntısına kadar açıklayacağım.”

“Tehlikeli bir iş mi?”

“Tabi ki de hayır.” Çiçeklerden kalan artıkları çöp kutusuna atmaya odaklanmıştı. Eğer Mitchell’la göz göze gelmezse, bu yalanı atlatacağını düşünüyordu.

“Peki Scottın arkadaşları seni uyuşturucu satıcılarıyla konuşurlarken gördüklerini söyledikleri zaman haklılar mıydı?”

Jenny çöp kutusunu yere bırakıp Mitchell’ın yüzüne baktı.

“Lütfen daha fazla soru sorma. Başka hiçbir şey anlatamam.”

On Sekizinci Bölüm

Şimdiye kadar yedikleri en iyi Şükran Günü yemeği olmasa da, restoran hindisinin tadı güzeldi ve herkes birbirine karşı en iyi şekilde davranıyordu. Alicia doldurulmuş hindinin neredeyse Jenny'nin yaptığı kadar güzel olmasından çok etkilenmişti.

Garson masadaki boş tabakları toplarken, Jenny ne kadar eğlendiklerini söylemek üzereydi ki Scott büyükannesine dönüp, "Annem sana uyuşturucu satıcıları ile takıldığın-
dan bahsetti mi?" diye sordu.

Büyükannesinin yüzü bir anda solmuştu; Jenny annesinin kalp krizi geçirmesinden korkarak Scott'a döndü. "Scott lütfen. Şimdi zamanı değil."

Garson masadan uzaklaşmadan önce Jenny'ye tuhaf bir bakış fırlattı. Alicia annesinin elbisesine sarılarak sordu.

"Ne demek istiyor anne?"

MUHBİR

“Hiçbir şey tatlım. Yok bir şey.”

“Bu doğru mu?” diye sordu Helen.

Jenny Scott’ı kontrol altında tutmak isteyen bakışlarla süzdü. Sabahtan bu yana bu ani değişikliği yaratacak ne olmuştu? Annesine ne tür bir açıklamada bulunacaktı? Ne yapacaksa, ertelemekten yapmalıydı. Beklemek, her zaman yalanın habercisiydi.

“Hayır, müptelalarla takılmıyorum.” Jenny hafif ve kibirli bir ses tonuyla yanıtladı. “Scott bu çılgınca fikre, birkaç arkadaşının beni Aunt Pat’in Dondurmacı Dükkanı’nda görmesinin ardından kapıldı. Görünüşe bakılırsa, uyuşturucu satıcıları oralarda takılıyorlarmış; fakat nereden bilebildim ki? Ben sadece cevizli dondurma yemek istemiştim.”

Scott sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı ve Jenny ona durması için bir bakış daha attı.

“Tanrı aşkına, neden senin o serserilerle olduğunu düşünsünler ki?”

“Bilmiyorum anne.”

Tuhaf bir sessizliğin ortasında Jenny, annesiyle göz teması kurmaktan kaçınıyordu. Gözlerini tabağına dikmiş, yemeğini yemeye devam ediyordu. Belki geçerci. Lütfen Tanrım, geçmesine izin ver.

“Artık tartışmayın.”

Jenny, gözleri korku ve şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış olan Alicia’ya döndü. “Sen ve Scott’ın birbirinize bağırmanızdan nefret ediyorum.”

“Biliyorum tatlım.” Jenny kızının omzuna dokundu. “Fakat bu bir şeyi değiştirmez. Birçok insan birbirlerine bağırabilir; fakat yine de birbirlerini severler.”

Alicia ikna olmuşa benzemiyordu. Jenny hafifçe gülümsemi. “Güven bana. Her şey yolunda.”

Scott öyle hızlı ayağa kalktı ki Jenny onu durduracak vakit bulamamıştı. “Hiçbir şey yolunda değil,” dedi. Ses tonu sert ve kırıcıydı. “Burada oturmuş normal bir aileymişiz gibi davranıyorsunuz. Ama öyle değiliz. ‘Mış’ gibi yapmaktan sıkıldım artık.”

Peçetesini tabağa fırlatıp, sandalyesini iterek kendine yol açtı ve öfkeyle masadan ayrıldı.

Jenny birkaç saniye hareketsiz kaldı. Etraftaki insanlar, nezaketen zoraki bir kayıtsızlık göstererek yemeklerine devam etmeye koyuldular. Alicia, ışıktan kör olmuş bir tavşan kadar şaşkın bakıyordu. Ya oğlu? Tanrım, nereye gittiğini bilmiyordu.

“Ben biraz—”

“Biliyorum,” dedi Helen. “Git hadi. Alicia’yı ben eve götürürüm.”

Jenny kızına döndü. “Ne kadar korkunç olduğunu biliyorum; ancak inan bana her şey düzelecek.”

“Scott’ı bulmaya mı gidiyorsun?”

“Evet.”

“Ve aranızı düzeltmeye?”

“Evet.” Jenny Alicia’yı kucakladı, en az konuşmalarında

olduğu kadar güven dolu olmasını dileyerek. “Sen büyükannele git, ben seni daha sonra alacağım.”

Jenny ayağa kalkarken annesine bakıp, bir teşekkür mırlıdı.

“İşlerin bitince, konuşmamız gerekiyor.”

Jenny başını salladı ve aceleyle dışarı çıktı. Kahretsin. Annesi en son bu ses tonuyla konuştuğunda Jenny onaltı yaşındaydı ve Carol’la birlikte oğlanlarla buluşmak için evden kaçmışlardı. Bu düşüncesizliğinin bedelini de ödemişti.

Dışarı çıktığında, oğlu çoktan izini kaybettirmişti. Jenny park yerine gidip hem kendinin hem de annesinin arabasının etrafını kolaçan etti. Yoktu. Düşün. Nereye gidebilir? Biraz parası vardı. Fakat ne kadar? Taksi tutmaya yeter mi?

Preston Yolu’na ilerlerken, Jenny Scott’ın taksiye nereden binebileceğini tahmin etmeye çalıştı. Eğer taksi tutamazsa ne yapacağını düşündü. Otostop çekme ihtimali Jenny’nin ürpermesine neden oldu. Hemen hemen her gün kulağına çalınan kaçırılma hikayelerini düşünmemeye çalıştı.

Normalde kalabalık olan yolda bu akşam çok az trafik vardı. Gerçi bu doğaldı; çünkü insanlar evlerinde kutlama yapıyorlardı. Jenny, köşedeki parkta bir grup gencin oturduğunu gördü. Ardından gözlerini caddenin karşısındaki otobüs durağına çevirdi. Kırmızı rüzgarlığıyla farkedilmemesi imkansız olan Scott, duraktaki bankta oturuyordu.

Jenny rahatlamamanın getirdiği bir iç çekişle caddenin karşısına geçti. Scott, Jenny’nin ona doğru yaklaştığını farketmesine rağmen kafasını kaldırıp bakmadı. “Little Oaks’a buradan otobüs gitmiyor.”

“Frisco’ya gidiyor. Oradan yürürüm.”

“On mil kadar?”

“Ne olmuş?”

Vücudu, oturduğu bank ile aynı kayadan oyulmuş gibi sert ve inatçıydı. Hala aynı öfkeli tavırla Jenny’yi kışkırtıyordu; fakat Jenny içindeki şartlanmış tepkiyi bastırarak Scott’ın yanına oturdu. “Lütfen seni eve bırakmama izin ver.”

“Seninle hiçbir yere gitmek istemiyorum.”

İçinden onu tokatlamak geçiyordu. Daha sonra ona neden serseri gibi davrandığını sormak istedi; fakat nedenini biliyordu. Çünkü kendisi serseri gibi davranıyordu ve bu konuda yapacağı hiçbir bok yoktu.

Scott annesine kısa bir bakıştan sonra, tekrar başını başka yöne çevirdi. “Babamı arayacağım. Eğer istersem gidip onunla yaşayabileceğimi söylemişti.”

Jenny bir süre sessiz kaldı; Scott’ın sözleri yüreğini parçalıyordu. Ciddi miydi? Kalkıp gidecek miydi? Sanki Scott çoktan gitmiş gibi içinde bir burkulma hissetti. Fakat bu imkansızdı. Scott’ı da kaybetmemeliydi...

Nesnel bir açıdan baktığında, başını Ralph’le daha fazla derde sokmak istemiyordu. “Bunu ne zaman söyledi?” diye sordu.

“En son ona, senin ne kadar garip davrandığını söyledim.”

Jenny derin bir nefes aldı. “Peki onu tam olarak kaç kere

aradın?”

Scott omuz silkti. Jenny elini oğlunun dizlerine koydu. “Bunu iyi düşündün mü? Yoksa sadece tepki mi koyuyorsun?”

“Bir şey değişecek mi?”

“Bilmiyorum. Belki.”

Scott güldü, bu sert gülüş hiç de hoş değildi. “Aylardır hayatımızın içine ediyorsun ve her şeyin bir hafta sonra düzeleceğini mi söylüyorsun?”

Jenny onu tokatlamamak için kendini kontrol etmeye çalışıyordu. “Benimle böyle konuşma.”

“Konuşursam ne olur? Beni odama mı kilitlersin?” Gözleri buz gibi bir sertlikle bakıyordu. “Bana yapacağın hiçbir şey artık umrumda değil.”

Duyduklarının neden olduğu acı, nefes almasını engelliyordu. “Öfkeliyken pişman olacağın şeyler söyleme.”

Scott sırtını döndü ve sokağın karşısındaki çocukların attığı kahkahalar ürkütücü sessizliği bozdu. Jenny, çocukların atlıkarıncada dönüşlerini izlerken birden Micheal ile Scott’ın yıllar önce buna benzer bir parktaki anıları aklına geldi. Hatta çok küçük çocukken bile, atlıkarıncadan korkmazlardı. Tahta platforma çıkıp, Jenny toz duman altında kalana kadar çocukların daha hızlı döndürmesini söyleyen çığlıklarını dinlerdi. Jenny kalkan tozun ortasına yığıldığında ise kahkahaları tüm parkı çınlatırdı.

Jenny yanağındaki bir kaç damla gözyaşını sildi ve elini tekrar Scott’ın dizlerine götürdü. “Gerçekten babanla yaşa-

mak istiyor musun?”

Scott omuz silkti.

“Demek istediğim, eğer kararlıysan, önüne geçemem; fakat çok uzun zaman oldu...”

Jenny kasten cümlesini tamamlamadı ve Scott nihayet konuştu.

“Evde olanlardan nefret ediyorum.”

Jenny, oğlunun yüzüne dokundu, kendisine bakmaya zorladı. “Ben de; fakat bu konuda bana güvenmek zorundasın. Güven çok önemli.”

“Fakat sen bana neler olduğunu anlatacak kadar güvenmiyorsun. Çok şeyin önemli olduğunu herhalde ben de biliyorum.”

“Bu benim kararım değildi. İnan bana.”

Gözlerinde beliren bir şüphe gölgesiyle iç çekti. “İki hafta?”

“Umarım.”

“Bir gün bile fazla değil.”

“Umarım.”

* * *

Chico, Tony'nin Lexus marka arabasının ön kapısına yaslanırken bir yandan da ceketinin cebindeki 38 Police Special silahına dokunuyordu. Kısa bir süre sonra bu silahı alacak ve bir adamı vuracaktı. Yapabilecek miydi peki?

Hakkını vererek takındığı tüm o maço tavırlara ve kabadayılığına rağmen, aslında Chico bu halini düşündükçe içten içe kıvranıyordu; fakat her ne olursa olsun, kendine bu soruyu sorduğunda yanıtın 'evet' olması Chico'nun yararına olurdu. Tony binlerce defa patronun ona nasıl güvendiğini söylemişti. Patron için, bu Johnny denilen adama, kendisiyle uğraşınca neler olabileceğini göstermek hayati önem taşıyordu. Şu demek oluyor: Eğer Chico başaramazsa, hayata elveda demek zorunda kalabilir.

Hava kararırken, Denton'ın en kalabalık bölgelerini terk ederek, adım başı bir benzin istasyonu ya da fast-food zinciri olmayan 35 numaralı Interstate bölgesine girdiler. Yolun iki yanı da siyah gökyüzünün altında gri gölgeler gibi görünen ağaçlarla doluydu.

Bu ağaçlardan bazıları, kuzey düzlüklerinden gelen ve bu küçük bölgeye Kuzey Teksas adını veren ilk yerleşimcilerden beri burada duruyor olabilirdi ve Tony otoyoldan çıkarak bu ağaçların içine doğru sürmeye başlamıştı.

"Johnny ona mal getirdiğimizi sanıyor. Bu nedenle ben bagajdaki çantayı çıkaracağım. İkimiz çantayı ona verirken sen işini bitireceksin."

Tony arabayı dar, aşınmış ve çamurlu yola sürerken Chico sessiz kalmayı seçti. Yol, çürüyen tahtalara özensiz bir şekilde iliştirilmiş odun ve teneke parçalarının ve üç sütunun üzerine yapılmış eski tahta barakanın olduğu düzlükte sonlandı. Kullandıkları arabanın farları eski barakanın aksine parlak, koyu renk Miata'yı aydınlattı.

Tony arabayı durdurdu ve motorunu kapattı. Miata'nın bir kapısı açıldıktan sonra Johnny arabadan farların yaydığı parlak ışığın içine indi. Chico kapının kolunu el yordamıyla

ararken biraz sonra yapacağı şeyi düşünmemeye çalışıyordu. Tony çoktan dışarı çıkmış, bagaja doğru yol almıştı.

Johnny arabasının yanında dururken Tony ona seslendi. "Patron satışları arttırmanı söyledi. Senin için ekstra bir şeyler getirdik."

"Bu seneki öğrenciler biraz cins," dedi Johnny. "Çoğu sadece 'hayır' diyor."

Chico, arabadan çıkıp Tony'nin yanına gelmesini beklerken, Johnny'nin yaptığı kötü espriyle kendini biraz rahatlatmaya çalıştı; fakat bu da işe yaramadı. Sırtından soğuk terler boşalıyordu ve elleri ceketinin cebindeki silahın üzerinde tir tir titriyordu.

"Hadi," dedi Tony, yanına yaklaşarak. "Rock and roll zamanı."

Chico, Tony'yi birkaç adım takip ettikten sonra zorlukla yutkundü. Tony çantayı Johnny'ye verirken, Chico'ya baktı. Chico, Tony'nin yüzündeki sert ifadeyi gördüğü an zamanın donduğunu düşündü. Göğsünün altında şiddetle atan kalbinin yavaşlamasını diliyordu. Kalp atışlarını beyninde hissediyordu ve diğer adamın bile bu kalp atışlarını duyduğundan emindi. Sakin olması gerekiyordu. Telaşlanmamalıydı. Buraya gelme nedeni olan bu işi halletmeliydi; fakat, Johnny, Tony'den bir adım uzaklaşıp arabasının kapısına ulaşana kadar, Chico yerinden kıpırdıyamadı.

"Chico!"

Bu söz, bir sorudan ziyade bir emirdi ve Chico bu emre uymamasının ne gibi sonuçlar doğuracağını biliyordu. Fakat beyni kilitlenmiş gibiydi. Hala koluna hareket emrini verememişti.

“Yapamam.”

“Of, lanet olsun.” Tony cebinden Glock marka silahı çıkarıp, bir el ateş etti. Johnny kurşunun göğsünde deldiği yeri tuttu, ellerinin arasından karanlık dalgalar halinde kan hücum ediyordu. Ardından arabanın yanına devrildi. Ölmesine yakın çıkardığı sesler, bulundukları yerde duyulan tek seslerdi.

Chico bir an için kaçmayı düşündü. Kaçarsa nerede saklanabileceğini de. Tony, silahını yere doğrultarak Chico’ya doğru bir adım attı. Belki bana izin verir de—

Tony silahın namlusunu kaldırdığında tüm düşünceleri silinip gitmişti. “Çok üzgünüm,” dedi Tony. “Hiçbir sorumuz yoktu. Ama seni öldürmezsem, ben öleceğim. Bunu anlıyorsun, değil mi?”

Chico bu saçmalığın karşısında neredeyse kahkaha atacaktı; fakat şu an olanların saçmalıktan daha fazlası olduğunu biliyordu. Başını salladı, gözlerini kapayıp annesinin bir zamanlar sürekli başının etini yediği duaları okumaya başladı. Tanrının ruhuna merhamet edeceğini düşünme cesaretini nereden alıyordu?

On Dokuzuncu Bölüm

“Ve annen? Şey, seni tüm hayatın boyunca eve hapsedti?”

Scott, Caitlin’in yüzündeki kuşkucu ifadeye bakarak gü-lümsedi. “Sanırım mahvolan akşam yemeğini düşündükçe çok üzülüyordur.”

Caitlin başını salladı. “Bunu yaptığını inanamıyorum.”

“Bazen ben de inanamıyorum. Sanki onca hafta boyunca içimde biriken öfkenin patlaması gibi bir şeydi.”

Scott paten pisti ile yemek alanlarını ayıran parmaklıkların üzerinden buzun üzerinde sekizlik figürler çizen kızı izliyordu. Scott’ın milyonlarca parçaya bölünmüş ruh halinin aksine, kız odaklanmış ve vurdumduymaz görünüyordu.

“Peki sence annen ne yapıyor?”

“Hiçbir fikrim yok.” Birkaç saniye daha patenciyi izledik-

ten sonra Caitlin'e döndü. "Ama belki öğrenebilirim."

"Nasıl yani?"

"Onu takip edebilirim."

"Yani özel bir dedektif gibi mi?"

"Çok fazla dedektif romanı okuyorsun."

Caitlin uzanıp omzuna şaka yollu yumruk attı. "Ciddi ol."

"Ciddiyim. Ne olduğunu öğrenmenin daha iyi bir yolu var mı sence?"

Caitlin meyve suyundan bir yudum daha aldıktan sonra, iç çekti. "Alicia'ya ne olacak? Onu gecenin bir yarısı peşinden sürükleyemezsin."

"Haklısın." Scott bir an için düşündü. "Belki ona sen göz kulak olursun?"

"Bilemiyorum." Pipetinin kıvrılan yerini döndürerek, "Hafta içi akşam dışarı çıkma yasağım var. Çok aptalca."

"Bu sorun yaratabilir."

Şeyden bahsederken... Scott, Caitlin'in ailesinin etrafta görünmediğinden emin olmak için çevresini dikkatlice süzdü. Yılbaşı alışverişi için toplanıp buraya gelmişlerdi ve birkaç saat önce ayrılmışlardı; her an geri gelebilirlerdi. Özellikle yapmak istediği şeyi Caitlin'e anlattığı bu anlarda çıkıp gelirlerse, konuşmanın içeriğine tanık olmaları ikisi için de iyi olmazdı; fakat Caitlin'den ailesine yalan söylemesini istemeye hakkı var mıydı?

Caitlin, Scott'ın omzuna dokundu. "Ne düşünüyorsun?"

“Bir çıkış yolu arıyorum.”

Tepkisinin baştansavmalığını sezmişse de, Caitlin bunu belli etmedi. İri ve yeşil gözlerinde sorulardan ziyade endişe vardı.

Scott derin bir nefes aldı. “Acaba... hmm... onlara Terry’lerde kaldığını söyleyebilir misin?”

“Ne?”

“Tamam tamam. Sormamam gerekirdi.”

“Aileme hiç yalan söylemedim desem yalan olur.” Utangaç bir şekilde gülümsedi. “Fakat bu, baya büyük bir yalan.”

“Unut gitsin. Aptalca bir fikirdi.” Scott geriye yaslandı.

Caitlin içeceğini bitirdikten sonra bardağı masanın üzerine bıraktı. “Bazı tutarlı hesaplar yapmalıyız. Geceyi, gerçekte nerede geçireceğim gibi.”

Scott bakışlarını aniden ona çevirdi. “Yani bunu gerçekten düşünecek misin?”

Caitlin, parmaklarını Scott’inkilere kenetledi. “Kötü bir şey yapmak için evden kaçmak gibi bir şey değil ki bu.”

“Tamam öyleyse. Eğer bunu yaparsak kendini suçlu hissetmeyeceksin. Fakat ya riskler?”

“Eğer sabah—”

“Sabah ne yapacağımızı bulursak, yok denecek kadar az risk almış oluruz.”

“Evet,” dedi ve gülümsedi. “Odandan gizlice çıkamam.”

Caitlinin yanaklarında ıslıl ışık pembe noktalar belirmişti ve Scott ikisinin de aynı şeyi düşündüğünü anlayınca yüzünde bir sıcaklık hissetti. Mahçubiyetini gizlemek için kolasından bir yudum aldı, ardından Caitlin'e bakarak gü-lümsedi. "Haklısın."

Caitlin başını salladığında, Scott'ın sözlerinin ardındaki anlamı onaylar gibiydi ve Scott, Caitlin'in yüzündeki kızarıklık geçince o tatlı gerginliğinin hafıflediğini hissetti. Birlikte oldukları birkaç ay içinde cinselliği keşfetmekten tümüyle uzak değillerdi; fakat Caitlin en başından nereye kadar ileri gidebileceğini ona söylemişti ve Scott, Micheal'ın geçen yıl terkedildiğinde çektiği kalp acısını bildiği için her zaman dikkatli davranıyordu. Micheal ona bu sefer daha derin bir acı hissettiğini; çünkü onu terkeden kızın ilk kez seks yaptığı kız olduğunu söylemişti.

Scott, ağabeyinin sözlerinin devamını sanki Micheal karşısında oturuyormuş gibi duyabiliyordu. "Diğer çocukların seni kandırmasına izin verme. Seks, iyi zaman geçirmekten daha fazlasıdır."

O zaman Scott, ona, annesi gibi konuştuğunu söylemişti. Bunun üzerine Micheal, "Belki de annem bu konuda haklıdır," demişti.

Şimdi bile Scott kahkasını bastırmak zorunda kalıyordu. Şimdiye kadar annelerini haklı buldukları bir tek konu bile olmamıştı; özellikle Micheal'ın. Micheal annesiyle her konuda tartışırdı; hatta Scott bazen, annesi gökyüzünün ne kadar hoş bir mavilikle olduğunu söylese, Micheal'ın kendini gökyüzünün mavi olmadığını kanıtlamak için paralayacağını düşünürdü.

Birden çöken bir mutsuzluk dalgası neşesini ezip geçmiş-

ti ve gözlerinin dolduğunu hissediyordu. Caitlin'in yüzündeki endişeli ifadeyi farkettiler ve yine Caitlin'in, akıl okuma gibi bir yeteneği olduğunu düşündü. "Her şey güzel olacak," dedi Caitlin. "Bana birkaç gün ver." Scott tam karşılık verecekti ki Caitlin elini kaldırarak onu engelledi. "Şşşş. Annem geliyor."

Her iki elinde de alışveriş poşetleri ile Bayan Bradshaw'ı yaklaşıırken gördü. Bay Bradshaw, kucağında her an dağılma riski olan paketler ile birlikte onun arkasından yürüyordu. Paketleri yere bıraktıktan sonra masanın köşesine iki sandalye daha çekti. Caitlin'in annesi sandalyelerden birine derin bir solukla oturdu. "Çok yoruldu. Siz ikiniz neler yaptınız? Alışverişiniz bitti mi?" Scott, Caitlin'in erkek kardeşi için Disney mağazasından birkaç şey almaları haricinde zamanlarının çoğunu burada geçirdiklerini farkettiler. Caitlin'e baktı; annesine gülümsüyordu.

"Zamanın nasıl geçtiğini anlamadık bile," dedi Caitlin. "Sanırım kendime gelmem gerek."

Bayan Bradshaw eşine döndü. " Ah, çocuklar. Hiçbirine güvenemezsin."

Scott bu sözden sonra sessizce kıpırdandı. Bir tür aşığılama gibi duruyordu, hayatları normal seyrindeyken annesinin sıkça kullandığı abartılı alaycı ses tonuyla söylenmişti; fakat bu ailede, her sözden sonra mutlaka bir gülümseme gelirdi. Kimse kimsenin niyetinden şüphe etmezdi.

Caitlin gülümsemeyi kesmiş, babası bakışlarını başka yöne doğru çevirmişti fakat Scott, Caitlin'in annesinin yüzündeki ifadeyi göremiyordu. Başını salladı. Bunca zaman Caitlin'in annesinin onu çileden çıkardığı konusundaki yakınmalarını abartılı bulmuştu. Hatta Caitlin bazı zamanlar-

MUHBİR

da okula ağlamaklı bir yüzle geldiğinde, bunu aptalca buluyordu; fakat bugün, burada kimse bir şey yapmamıştı ve dolayısıyla bu hiç adil değildi. Bayan Bradshaw'ın gerçekten neyi kastettiğini bilmiyordu ama birinin üstüne bu şekilde gitmek çok berbat bir şeydi.

Aniden, annesinin daha önce hiç böyle bir tavır sergilememiş olduğunu gördü. Bir kere bile. Evet onu kızdırıyordu, özellikle son zamanlarda; ama onu hiçbir zaman hiç bu şekilde aşağılamamıştı.

Annesi hakkında böyle düşünmek, özellikle son birkaç haftadır sıkı sıkıya sarıldığı kızgınlığından biraz olsun özgürleşmesini sağlamıştı. Belki de saçmalıklar üzerinde tartışmayı bırakmalıydı. Ona biraz zaman vermeliydi.

Caitlin, Scott'ın dikkatini çekmek için koluna dokundu. "Daldın yine!"

"Özür dilerim."

"Gitmeye hazır mısınız?" diye sordu Bayan Bradshaw. "Joey'yi arkadaşının evinden alacağız."

"Evet, hazırız."

Paketlerin toplanması ve boş bardakların çöpe atılmasının yarattığı hengame arasında Caitlin, Scott'a yaklaştı ve elini beline doladı. Bu hareketi oldukça sıcak ve rahatlatıcıydı.

* * *

"Mahvoldu." Alicia beyaz kremayı sıçratarak bıçağı sinirle tezgaha koydu.

“Hayır tatlım, mahvolmadı.” Jenny kekin üst yarısını tekrardan düzeltti. “Birkaç kürdan getir.”

Alicia, içi kürdan dolu bardağı getirdi. “Düzeltebilir misin?”

“Tabiki.” Jenny kekin parçalanmış kısımlarını kürdanla birbirine tutturduktan sonra, yarıkları kremayla doldudu. “Bak. Yeni gibi oldu.”

“Hayır olmadı.” Alicia kekin üstüne biraz daha krema eklemek istedi; ancak iri bir kek parçası ile birlikte, çikolata kırıntılarını da dağıtarak yeniden düştü. “Berbat oldu.”

Alicia’nın yüzü düşmüştü ve Jenny kalbinin kırılmasından korkuyordu. “İlk sefer için harika bir iş çıkardın. Ben senin yaşındayken sadece kenarlarını yapabiliyordum.”

“Fakat ben bunu Micheal için yapmıştım, mükemmel olmasını istiyordum.”

Alicia’nın gözlerinden yaşlar akmaya başlayınca Jenny onu kucağına aldı. “Mükemmel olması gerekmiyor. Yapmış olman yeterli.”

“Gerçekten mi?”

Hiçkırıkların arasından duyulan bu sözler neredeyse hiç anlaşılmıyordu; fakat Jenny’nin içindeki umut onu asla terketmiyordu. “Evet. Gerçekten.” Alicia’nın gözlerinde yenden gözyaşı parıltıları belirmişti. “Micheal büyük ihtimalle seni izleyip, ‘Aferin Alicia,’ diyor.”

Kız geri çekilip annesine baktı. “Öyle mi dersin?”

Jenny başını salladı ve kızının yanaklarından akan göz-

yaşlarını sildi. “Şimdi gidip Scott’ı çağır ve partiye başlayalım.”

Alicia koşarak çıktıktan sonra, Jenny tabakları, çatalları ve bıçakları masaya yerleştirmeye başladı. Elleri ceketinin cebinde Scott’ı kapı girişinde gördüğünde soda için bardakları çıkarıyordu. “Caitlin’le buluşacaktık,” dedi. “Alışverişe gideceğiz.”

Scott’ın sesindeki düşmanca tavıra tepki vermemek için kendini zorlayan Jenny, yanıtlarını mümkün olduğunca sakin tutmaya çalıştı. “Biraz bizimle kal. Bugün Micheal’in doğum günü.”

“Ne yani?” Scott omuzlarını geriye attı. “Unuttuğumu mu sandın?”

“Hayır. Hiçbirimiz asla unutmayacağız.”

Scott başını çevirdi; Jenny’nin içine bir sızı oturmıştu. Kimsenin yas tutmak için uygun zamanı yoktu; eğer tabi böyle bir şey varsa. Kolay atlatabilmek için kalbini taşlaştırmıştı ve belki de bu hepsinin adına yaptığı en kötü şeydi. Ortak bir acıda birleşmeleri gerekiyordu. Bunun yerine, gözle görünenle yetiniyordu. Tanrı bilir çocukları, duygularını nereye yansıtıyorlardı.

“Scott.”

“Ne?”

Sözcüğün ne kadar hınçla söylendiğini anlıyordu ve Jenny sinirini bastırmak için hızlıca derin bir nefes aldı. “Alicia haftalardır bugünü bekliyor. En azından bunu onun için yapamaz mıyız?”

“Neyse...” Scott masaya oturdu.

“Montunu çıkarabilirsin.”

“İyi.” Ayağa kalkıp silkelenerek ceketini çıkardıktan sonra onu kapının arkasındaki askılardan birine astı; her hareketinden öfke akıyordu. Jenny dudaklarını öyle sert ısırды ki kanın tadını alabiliyordu. Hakkı var.

“Bak ne buldum.” Alicia elinde parti şapkaları ve zillerle mutfağa girdi.

“Harika. İşte şimdi gerçek bir parti vereceğiz.” Jenny zorla gülümseyerek, Scott’a kardeşi için mutlu bir yüz ifadesi takınmasını istercesine baktı.

“Caitlin’i arayıp geç kalacağımı haber vereceğim.”

* * *

Jenny karanlık odasında yatağın ucuna oturmuş, omuzlarında tüm gün ağrı çekmesine neden olan gergin kasları gevşetmek için kol egzersizi yapıyordu. Duygusal açıdan, bunun sıradan bir gün olduğunu varsaymak daha kolay olurdu; fakat ‘normal’ olanla kurduğu ilişki gibi ‘sıradan’ olanın da neye benzediğini hatırlamakta güçlük çekiyordu.

Birbirlerine anılar ve hikayeler anlatmanın iyi olacağını düşünmüştü; ancak iyi olduğunu düşündüğü bir şeyin de onu duygusal açıdan yıpratmamasını dilerdi. Annesinin terapisti, “Yas tutmak zor bir iştir,” derken haklıydı. Bu, babasının ölümünden sonra annesiyle birlikte gittiği seanslardan birinden hatırladığı tek şeydi; ne kadar da doğrudu.

Garip bir şekilde, bu gece gözyaşlarının tükenmiş olduğunu fark etti; belki de işin iyi yanı buydu. Eğer bu engeli

aşarlarsa, iyileşebilirlerdi.

Jenny düşüncesindeki ‘Olmayacak dua’ tonuna güldü. Ralph her zaman Jenny’nin kendi iyiliği için daha az idealist olması gerektiğini söylerdi. Belki de haklıydı. Kafasından bu düşünceyi atmaya çalışarak banyoya girdi. Belki sıcak bir banyo, bu hırpalanmışlık halini siler atardı.

Jenny birkaç dakika sonra akan suyun içinde, kafasını küvetin sırtına dayayıp gözlerini kapadı. Sudaki yoğun leylak kokusu Jenny’ye ilkbaharı hatırlattı. Evet. Bu kesinlikle daha iyi. Başı küvetin kenarından suya düşünceye kadar, çoktan uyumuş olduğunu anlayamamıştı. Ne kadardır uyuyordu? Su ılıktı, çok uzun zaman geçmiş olamazdı.

Aklında birden bir anı canlandı. Steve onu öpüyordu ve... Bir dakika. Bu gerçek bir anı değildi. Gördüğü rüyanın bir parçasıydı. Diğer parçalar da kendilerini gösterince, sadece utangaçlıktan olmadığını bildiği bir sıcaklık hissetti. Ah, Tanrım. Benim böyle erotik rüyalarım olmazdı... Böyle rüyalar gördüğü en son zamanı hatırlamıyordu bile.

Hızlıca küvetten çıktı ve kendisini havluya sardı. Steve ile arasındaki bu şeyin ne olduğunu çözmek istiyordu. Son telefon konuşmaları, her zamanki gibi yine işle ilgiliydi ve Jenny bunu böyle devam ettirse iyi olurdu.

Teoride kulağa hoş geliyor, kızım. Tam tersi gitmesine olanak yok zaten.

“Ah, kapa çeneni.”

Yirminci Bölüm

Dün, Jenny tüm akşamını evde çocuklarıyla geçirdi. Micheal'ın doğum günü gerginliğinden sonra, hepsinin buna ihtiyacı olduğunu düşünmüştü. Uzun zamandan beri ilk defa birlikte film izleyip, patlamış mısır yiyerek, güzel birkaç saat geçirdiler. Öyle keyifliydi ki Jenny her şeyi olduğu gibi bırakıp sonsuza kadar evde oturmak istedi; fakat aklını başına topladı, kılıcını kuşandı ya da gevşetti demek daha doğru olur ve mahallenin canayakın uyuşturucu satıcısıyla buluşmak için yola koyuldu.

Chico'nun cep telefonunu aradığında, telefona Leon'un yanıt vermesi onu şaşırtmıştı; fakat uyuşturucu işinde neyin kibar karşılandığını bilmediğinden, soru sormamayı tercih ediyordu; ancak şu an hissettiği ürpertinin, hava soğukluktan daha başka bir nedeni vardı.

Leon, Jenny'yi onunla buluşmasını söylediği terkedilmiş futbol stadyumunun bitişindeki soluk renkli aydınlatma-

ların yanında bekliyordu. Her zamanki bol pantolonunu ve pazen parkasını giymişti; fakat tavırlarında bir farklılık vardı. Kısa bir süre sonra Jenny ne olduğunu anladı. Hareketsizdi. Hiphop dansı yoktu. Onun bir o yana bir bu yana hareketleri her zaman Jenny'ye bir kuklayı anımsatırdı; bu da onun daha az tehdit oluşturduğunu düşündürürdü. Fakat tamamen hareketsiz oluşu sinir bozucuydu.

Korkusunu hafifletmeye çalışırken, benzetmesinin çok da ilgisiz olmadığını anladı. Leon başka birinin kuklasıydı; ama kukla ustası ortalarda görünmüyordu ve sadece varlığı bile Jenny'yi hayatında hiç korkmadığı kadar korkutan bu garip, sessiz adam kimdi. Bu, Chico'nun, Jenny'yi dolandırdığı gece yanındaki adamdı.

Chico hangi cehennemdeydi? Ya da gerçekten bunu bilmek istiyor muyum?

Yokluğunu farketmemiş gibi yapamayacağından, Jenny sorusunu gayet sıradan bir şekilde sormaya çalıştı.

“Benim adamım nerde?”

Leon ağzını açar gibi oldu; fakat diğer adamla göz göze gelince hızlıca kapadı.

“Gitti o.”

O adam konuşuyor. Jenny'nin aklına çoktan unuttuğu bir ilahi geldi ve durumun alakasızlığı neredeyse onu kahkahalara boğacaktı. Aslında adamın sesi hiç de hoş değildi.

“Hadi. Biraz gezelim.”

Of kahretsin!

Hızlıca dönerek, bir ağaç gölgesinin altına park ettiği koyu renk Lexus'una doğru ilerledi. Leon da isteksizce adamın peşinden sürüklendi ve Jenny'nin bir karar vermek için iki saniyesi vardı.

Of, kahretsin!

Leon arabanın ön kapısını açıp Jenny'ye içeri girmesini işaret etti. Adam motoru çalıştırınca, Leon da arabanın arka koltuğuna atladı. Jenny'ye bakarak, "Kemerini bağla." dedi.

Ah, kahretsin! Lanet olası herif beni öldürecek.

'Hayır, öldürmeyecek,' dedi mantığı. Eğer seni öldürecek olsa, neden emniyet kemeri takmanı umursasın ki?

Araba yan caddeye doğru kıvrılırken, Jenny kapının kolunu sıkıca kavradı. Adam tek kelime etmeden şehrin ıssız sokaklarından geçtikten sonra kuzeye doğru giden yolu seçti. Ardından 360 numaralı yola girip, doğruya saptı. Jenny'nin, tekerleklerin asfalt üzerinde çıkardığı seslerin haricinde duyduğu tek ses, Leon'nun arka koltukta hareket ettikçe kumaştan çıkan yumuşak hışırtılardı. Leon yerinde durmakta güçlük çektikçe Jenny onun da en az kendisi kadar gergin olduğunu anladı.

Şoför koltuğundaki adam ne konuşuyor ne de Jenny'ye bakıyordu; bu da Jenny'i huzursuz ediyordu. Adamın tedirgin edici sessizliğini bozmamak için dudağını ısırarak zoruyla kaldı.

Dakikalar geçiyordu ve yaklaşık kırk kilometre yol aldıktan sonra adam Interstate 75 yolundan güneye saptı. Daha fazla trafiğin olduğu bir bölgeye yaklaşmak Jenny'nin içini bir nebze rahatlatmıştı; ama kendini kocaman bir dairenin içinde dönüp durdukları şüphesinden alıkoyamıyordu.

Amaç neydi? Böylece bu suskun gözdağı oyununu sürdürmek miydi?

Pekala, işe yarıyor. Jenny kalbinin yerinden fırlayacakmış gibi çarptığına yemin edebilirdi ve bluzu koltukaltlarından aşağıya doğru sıırıslıklam olmuştu. Bu arabaya hiç binmemeliydi.

“Bir teslimatım var.”

Jenny, adama ürkmüş bir bakış attı. Adam elleri direksiyonda ve gözleri dümdüz önüne bakarak arabayı kullanmaya devam etti;hala Jenny’ye bakmıyordu. Tuhaf. Yüzündeki o çirkin yaraı olmasa, eski şoförümün öğretmenine benzececek.

Jenny, bu saçma düşüncenin nereden aklına geldiğini düşünme fırsatı dahi bulamadan, adam yoldan ayrılıp, sadece ayrıcalıklı kişilerin girebileceği bir topluluğun girişine doğru yöneldi. Güvenlik alanından geçip, kutuya bir şifre yazdı. Birkaç saniye sonra, ağır çelik kapı açıldı ve araba içeri doğru yavaşça süzüldü.

Kusursuz bir aydınlatmayla donatılmış geniş evlerin bulunduğu, iki yanı ağaçlarla bezeli sokaklardan geçerek, iki katlı Tudor tipi evin önünde durdu. Evin önündeki çoban püskülü çalıları solgun bir ışıkla aydınlatılmıştı ve görkemli bir çam ağacı evin ön girişinden birkaç adım ötede adeta bir koruma gibi dikiliyordu. Adam arabanın farlarını kısarak arka koltukta oturan Leon’a baktı.

“Git ve hallet.”

Leon arabanın kapısını açtı ve dışarı çıktı. Jenny onun ön kapıya doğru ilerleyip, zile bastıktan sonra ağacın gölgesinin altına geçişini izledi. Saniyeler sonra kapı açıldı ve hız-

lıca dışarı çıkan adam bir an için verandadaki ışığın altında net bir görüntüye bürününce Jenny'nin nefesi kesildi.

George? Carol'ın George'u? Jenny inanmak istemiyordu; fakat Leon'u karşılamak için karanlığa doğru ilerleyen adamın kimliğinden şüphe yoktu. Jenny, adamın yüzüne vuran ağacın gölgesi nedeniyle artık yüzünü göremese de hareketlerinden uyuşturucu alışverişi yaptığı anlaşılıyordu.

Ah, kahretsin! George uyuşturucu mu alıyor?

Jenny beynindeki düşünceleri bir hizaya sokmak için çabaladı. Şimdi ne yapacaktı? Carol'a söylemeli miydi? Bir yanlışlık olabilir miydi?

Öyle görünmüyordu. Adam geri dönüp ışığın altından eve doğru yürüyünce, Jenny geçen yaz George'un doğum günü için Carol ile birlikte aldıkları tişörtü tanımıştı.

Leon'un arabanın arka koltuğuna tekrar döndüğünü ve arabanın hareket ettiğini zar zor farkettili. Kapıdan çıkıp da otoyola ulaşınca kadar geçen süredeki sessizlikten hoşnuttu. Arabayı kullanan adamın sessizliği ona ne yapacağı konusunda yardım ediyor değildi; fakat aklında onca varken, dışarıdan gelecek herhangi bir sesin, öfkesini kontrol edememesine neden olacağından korkuyordu.

Geldikleri yolu izleyerek geri döneceklerini düşünüyordu ki araba 121 numaralı otobana sapınca Jenny çok şaşır-mıştı. Başka bir teslimat? Ya da yolu mu uzatıyordu? Bunu yapmasının amacı neydi?

"Adım Tony," dedi adam, ürkütücü bir ses tonuyla. "Bundan sonra alışverişi benden yapacaksın."

Tony, Jenny'nin yüzüne hiç bakmadığından, Jenny yanıt

vermekle vermemek arasında kalmıştı. Tony'nin onu öldürmek için fırsat kollamadığını anlayınca içine ani bir rahatlık çöktü. Jenny, Leon'a kaçamak bir bakış fırlattı. Leon da ona bembeyaz dişleriyle gülümsedikten sonra başını çevirdi.

Yirmi dakika sonra başladıkları yere geri dönmüşlerdi. Tony kapıyı açtıktan sonra Jenny'ye işaret ederek, "Aşağı in," dedi.

Jenny henüz harekete geçmeden Tony kapısını kapatıp dışarı çıkmıştı bile. Emniyet kemerini çıkarıp, kapıyı açtı ve kendini dışarı attı. Arabanın önüne geçtiğinde, hala motorun sıcaklığını hissediyordu. Tony birkaç adım ötede beklerken Jenny ona seslendi. "Chico ile konuştuklarım ne olacak?"

"Göreceğiz."

Jenny ona yaklaştıkça adamın gözlerinde gördüğü kayıtsızlık onu ürkütüyordu ve Chico'nun neden öldürüldüğünü anlamasa da bunu çok kurcalamamasının iyi olacağını biliyordu. Riske atamayacağı kadar çok şey koymuştu bu oyuna.

Tony'ye doğru bir adım daha atıp hafif bir ses tonuyla konuştu.

"Bin dolarlık bir satışı var. Ya senle çalışırım ya da başkasıyla. Benim için farketmez."

Tony'nin ifadesinde bir değişiklik yoktu; fakat Jenny korkudan yutkunmamak için kendine çok zor hakim oluyordu.

"Sana haber veririm."

Jenny başıyla onayladı. "Çok uzun sürmesin. Müşterile-

rim sabırsızdır.”

Arabasına ulaştığında, vücudu bir depremin artçı şoklarına benzer sarsıntılarla sallanıyordu; yine de saygınlığını arttırdığından emin değildi. Yakında öğrenmeyi umuyordu. Her şey gitgide karmaşıklaşıyordu ve şimdi bir de George konusunda ne yapacağını düşünmek zorundaydı.

Önce Frisco'ya giden Preston yoluna saparak, daha sonra bu güzergahta daireler çizerek yarım saat yollarda oyalandı. Kötü adamların onu izliyor olasılığına karşı izini kaybettirmeye uğraşıyordu. Trafik ışıklarında her durdurğunda, arabanın dikiz aynasından onu takip eden siyah bir Lexus var mı diye de kontrol ediyordu. Eve gitmenin güvenli olduğuna karar verene kadar birkaç mil kat etmişti.

Yirmi Birinci Bölüm

Kapı zili evin içinde yankılandığında Jenny, Alicia'nın yardımıyla akşam yemeğinden kalan sofrayı topluyordu.

“Ben bakarım.” Alicia elindeki havluyu mutfak tezgahına bırakıp sandalyeden atladı.

“Hayır. Bana bırak,” dedi Jenny. “Hava karardıktan sonra kapıya bakamayacağın konusunda seninle konuşmuştuk.”

“Ama Scott bana bir keresinde izin vermişti.”

Jenny ellerini, Alicia'nın bıraktığı havluyla kuruladı. Aca-ba ben yokken Scott başka nelere izin verdi? “Bunu yapmaması gerekiyordu,” dedi Jenny mutfaktan çıkarken. “Onunla konuşacağım.”

Jenny ön kapıyı açıp yüzündeki şaşkınlığı gizlemeye çalıştı. “Anne?”

“Her şey yolunda mı diye bakmaya geldim.”

“Neden yolunda olmayacakmış ki?”

“Of, bilmiyorum. Sizden Şükran Günü’nden bu yana haber alamadım—”

“Aramıştım ama.”

“Evet. Üç haftada bir. Bu arada Pazartesi Micheal’ın doğum günüydü.”

Annesinin dudaklarının kenarındaki gerginlikten çok kızgın olduğu anlaşılıyordu. Sonu iyi olmayacaktı. Jenny kapıyı açıp yana çekildi. “İçeri gel.”

Alicia, Helen içeri girer girmez kucağına atladı. “Büyükanne!”

Annesinin Alicia’ya sarılmasıyla felaketin ertelenmesine sevinen Jenny, kapıyı kapattıktan sonra kapıya sırtını yasladı. İşte bu sinir bozucu. Bir saat içinde Steve’le buluşmam gerekiyor. Oturma odamda bu olağanüstü kadın varken nasıl giderim?

“Alicia. Neden büyükannenin paltosunu alıp asmıyorsun.”

Helen yağmurluğunu çıkarıp torununa verdi. Jenny kapıdan uzaklaşarak, “Sana bir şeyler ikram edebilir miyim?” diye sordu.

“Sıcak bir şeyler iyi olurdu. Dışarısı buz gibi.”

Demiştım. “O zaman çay yapıyorum.”

Alicia koşarak oturma odasına geri geldi. “Pazartesi günü

bir parti yaptık. Micheal için. Pastayı ben yaptım.”

“Ne güzel,” dedi Helen. “Haberim olsaydı, gelirdim ben de.”

Jenny, annesinin alayını Alicia’ya yöneltmesine sevinmişti. Nasıl tepki vereceğini bilmiyordu; çünkü bu annesinin her zaman yaptığı bir şey değildi.

“Biraz pasta artmıştı. İster misin?” Alicia büyükannesinin elini tuttu.

Jenny saatine baktı. Kırkbeş dakikası vardı ve zaman ilerliyordu.

“Scott evde mi?” diye sordu Helen.

“Odasında,” diye yanıtladı Jenny, koridordan gelen rock müzik seslerini göstererek. “Alicia gidip Scott’a büyükannesinin burada olduğunu söyler misin?”

Kız büyükannesinin yanından isteksiz bir şekilde ayrıldı.

“Hadi,” dedi Jenny. “Sanırım büyükannen yolu bulabilir.”

Alicia koridora doğru ilerlerken, Jenny de annesine onu takip etmesini işaret etti. Su ısıtıcısını çalıştırıp, dolaptan bardakları çıkardı. Eğer bir şey söylemezse, çılgılık atmaya başlayacağım.

Scott mutfağa girip büyükannesine sarılınca gerginlik bir nebze hafiflemişti. Ardından Helen, Alicia’ya gülümseyerek baktı. “Bana söz ettiğin pasta nerede bakalım?”

Jenny saatine bir kez daha baktı. Of, lanet olsun!

“Seni meşgul etmiyorum ya?” Daha soğuk bir ses tonuy-

la konuşsaydı, ağzından sarkıtlar çıkacaktı.

“Ah... hayır.”

Su ısıtıcısından gelen kaynama sesi Jenny’yi daha fazla açıklama yapmaktan kurtarmıştı. Alicia masaya pasta dilimini koyarken Jenny de bardaklardaki çay poşetlerinin üzerine sıcak su ekledi.

Alicia, onu ata binmeye götürmeyi teklif eden bir okul arkadaşından bahsedince ortamın havası değişmişti. Annesi gülümsemesinden istifade ederek tuvalete gitmek için izin istemenin tam zamanı olduğunu düşündü. Yatak odasına koşup telefonu eline aldı ve Steve’in cep telefonu numarasını tuşladı. İkinci çalışta telefon açılmıştı.

“Bu gece gelemiyorum.”

“Jenny?”

“Evet.”

“Bir sorun mu var?”

“Halledemeyeceğim bir şey değil. Sadece annem haber vermeden çıkıp geldi.”

“Seni sinirlendirmeyen tek insanın annen olduğunu sa-nıyordum.”

“Öyle ya da en azından şimdilik.”

“Dinle, eğer çok zorlanıyorsan söylemen yeter. Her an bırakabiliriz.”

Jenny yatağın kenarına oturdu. Teklif gerçekten cazip görünüyordu. Daha fazla yalan, daha fazla zorluk olmayacaktı.

Fakat intikam umutları da sönüyordu. “Hayır, Steve. Henüz bırakmak istemiyorum.”

“Tamam. Yarın akşama ne dersin?”

“Olur.” Jenny önce yaklaşan ayak seslerini sonra da kapının vurulduğunu duydu. “Kapatmam lazım.”

Steve’in yanıt vermesini beklemeden, telefonu yerine koyup, kapıya doğru seslendi.

“Bir dakika.”

Banyoya koştu, sifonu çekti ve ellerini yıkadı. Ardından yüzündeki suçluluk ifadesinin belli olmamasını dileyerek gidip kapıyı açtı. Scott yüzüne dikkatli bir bakış atıp, “Büyükannem iyi olup olmadığına bakmamı söyledi,” dedi.

“Neden iyi olmayacakmışım?”

Scott omuz silkti. “Bir süredir ortada yoksun da.”

“Ona hemen geleceğimi söyle. Yapmam gereken bir şey daha var.”

Scott bir anlık tereddütten sonra omuz silkip, koridora doğru yöneldi. Jenny kapının çerçevesine yaslanarak, duygularını degelemek için derin bir nefes aldı. Annesi masada oturuyordu, kekini henüz bitirmemişti. Scott tezgaha dayanmıştı ve Alicia da Helen’in yanındaydı.

“Büyükannem dünyanın en iyi pastasını benim yaptığımı söyledi,” dedi Alicia.

“Öyle tabi tatlım.” Jenny kızına gülümsedi ve ardından annesine döndü. “Sadece seni aramadığım için bana fırça atmak için uğramadığını tahmin ediyorum.”

“Hayır. Ben—”

“Benim ödevim var,” dedi Scott. “Annemin başının belada olduğunu gördüğümünden değil ama—”

“Hayır, Scott. Burada kal.” Helen karşısındaki sandalyeyi gösterdi. “Bunu duymanı istiyorum.”

Scott oturdu. Jenny de korkudan kaskatı kesilmiş bir halde tezgaha dayandı.

“Yanlış giden bir şey mi var anne?”

“Hayır. Sadece aklımda yapmak istediğim bir şey var ve ilk önce sizinle konuşmak istedim.”

“Yoksa bir sürpriz mi?” diye sordu Alicia.

Helen gülümsedi. “Hayır tatlım, değil. Sadece özel bir şey.”

Helen hepsine tek tek bakarak, “Okulda Micheal adına uyuşturucuya karşı duyarlılık ile ilgili bir program başlatmak istiyorum.”

“Vaay.” Scott sandalyesine yaslandı. “Bu çok iyi bir fikir büyükanne.”

“İnternette biraz araştırdım. Programa bir yıllık maddi destekte bulunabilirim.”

Jenny öyle şaşkındı ki ayaklarının onu taşıtabileceğinden emin değildi. Bir sandalye çekip masaya, yanlarına oturdu. “Bunu düşünmeni sağlayan şey neydi peki?”

“Burada oturup uyuşturucu sorunundan bahsettiğimiz günden beri bir çözüm üretmeye çalışıyorum.” Helen

omuzlarını silkti. “Birilerinin bir şey yapması gerektiğini düşündüm.”

Jenny gülme isteğini bastırmaya çalışırken neredeyse tıkanıyordu.

“Anne, bu harika.”

“D.A.R.E ne demek?” diye sordu Alicia.

“Çocukların uyuşturucu kullanmasını engelleyecek bir program,” dedi Helen. “Ama bu sefer bir şeye meydan okumak anlamında kullanılmıyor. Harflerin her biri başka bir sözcüğü simgeliyorlar.”

“Sanırım bir kutlama yapacağız,” dedi Jenny. “Doğum günü pastasının devamını öneriyorum.”

“Harika,” dedi Scott. “Micheal da büyük ihtimalle katılıyordur.”

Scott ayağa kalkarak pastayı ve tabakları getirmeye gitti, bir an için hayat gözüne mükemmel görünüyordu.

Yirmi İkinci Bölüm

Jenny, Billy Bob'ın park yerine girdi, motoru durdurup arabanın ışıklarını söndürdü. Uzun zamandır buraya uğramıyordu; günlerden Çarşamba olmasına rağmen park yerinin tıka basa dolu olmasına şaşırmamıştı. Burası Fort Worth'da mutlaka görülmesi gereken yerler arasında sayıldığından, günlerden ne olursa olsun mutlaka kalabalık olurdu.

Binanın ön tarafında yeni yıl ışıklandırmaları, dev bir Noel Baba ve çatıya monte edilmiş bir kızak vardı. Adamın, yılbaşının yaklaştığına dair başka bir hatırlatma daha görmek istemiyorum.

Jenny ağır ahşap kapıları aralayarak içeri girdiğinde, girişteki alanda birçok insanın konuşup şakalaştığını gördü. Barın havasını gümbür gümbür çalan müzik ve duman hüzmesi doldurmuştu.

Steve’i kot pantolonu, süet ceket ve beyaz fötr şapkası içinde tanımak biraz olmuştu. Beyaz şapkalı adamın o olduğunu bilseydim. Yanında bir dükkan açacak kadar takı takmış, kot pantolonlu bir kadın vardı. Abartılı jestler kullanarak konuşurken mimikleri o kadar canlıydı ki içinden alev alacak gibiydi.

Jenny içini kasıp kavuran duygunun ne olduğunu anlamak için biraz bekledi. Sakin ol, kızım. Kıskanacak bir şey yok.

Steve, Jenny’ye doru baktı ve ufak bir el hareketiyle onu yanına çağırdı. Yanındaki kadına bir şeyler söyledikten sonra gülümseyerek Jenny’ye yaklaştı.

“Beni kurtardığın için sağol,” dedi Steve.

“Kurtarmak?” Jenny kadına doğru baktı.

“Evet. Sanırım indirimli saatler boyunca buradaydı, bir şeyler atıştırdı ve tatlı niyetine eve götürecektir birini arıyor.”

“Yani şey mi demek istiyorsun?”

“Kesinlikle.” Jenny’yi kolundan yakalayıp bar alanına doğru götürdü.

“Eğer onunla gideceksen, başka bir zamana erteleyebiliriz.”

Steve birden durunca Jenny gülmeye başladı.

“Hayatta olmaz,” dedi. “Ona senin benim kız arkadaşım olduğunu söyledim.”

Steve’in gözlerinde aniden bir ciddiyet belirdi ve ardından abartılı bir gülme takip etti.

“Casusluk seni iyi bir yalancıya dönüştürür.”

“Sanırım uzmanlaşmak birkaç sene almıştır.”

“Evet. Her zaman kolay olmuyor.” Dans pistinin yakınındaki küçük masayı işaret etti. “Sen bu masayı tut, ben de içkileri almaya gideyim.”

“Bira alacağım. Koyusundan.”

Jenny, ceketini çıkarıp sandalyesine astıktan sonra oturdu, Steve’in kalabalığı yararak bara doğru gidişini izledi. Dar pantolonunda oldukça seksi görünen kalçalarına bakmaktan kendini alamadı. Oldukça görkemli ve akıcı bir yürüyüşü vardı.

Sen de onu tatlı niyetine eve atmayı mı teklif edeceksin? Jenny gizlice sırtıttı. Ona bu şekilde baktığımı görmese iyi olur. Bu bir iş yemeği. Sadece iş. Gözlerini birkaç çiftin dans ettiği alana doğru çevirdi.

Rahatlamak için derin bir nefes aldı; fakat ortam kalbinin ve kanının coşmasını şart koşuyor gibiydi. Müzik oldukça yüksekti ve insanlar birbirlerini duyabilmek için yoğun bir çaba sarf ediyorlardı.

“Bu mekanı önerdiğine inanamıyorum,” dedi Jenny, Steve geri dönünce. Bir elinde bira şişesi, ötekinde buzlu bardak vardı.

“Harika.” Bardağı Jenny’ye uzatıp yerine geçti. “Kimse ne konuştuğumuzu duymaz.”

“Ben de duyacağımdan emin değilim.”

Şişeyi masaya bıraktı. “Şimdi ayarlarım.”

Ayağa kalktı, birayı Jenny'nin elinden alıp onu dans pistinin kenarına doğru çekti. Müzik onları anlar gibi birden yavaşladı; fakat ses hala yüksekti. Jenny'yi kendine öyle bir bastırdı ki traş bıçağından kaçmış birkaç haylaz sakalla göz göze geldi. "Bu işe yarar," dedi. "Bunun uzaklık ve yakınlıkla ilgisi var ama ayrıntıları sorma. Fen bilgisi dersinde hiçbir zaman iyi olmadım."

Dansın geri kalanı boyunca, Jenny tekrardan bunun tam anlamıyla bir randevu olduğu fantezisine kapıldı; fakat tam anlamıyla sevgilisi olmayan bir adamla. Birine bu kadar yakın olmak ona yıllardır kimsenin kollarında olmadığını hatırlattığını kabul etmeliydi.

Ve oldukça uyumlu görünüyorlardı, bir elmanın iki yarısı gibi.

Steve konuşunca Jenny'nin fantezisi tuzla buz oldu. "Bana geçen akşam ne olduğunu yeniden anlat, en ince ayrıntısına kadar."

Olayın gerçekleştiği akşam ona geçtiği özetin aksine, Jenny, Tony ve Leon'la olan macerasını baştan sona anlattı. George'u da önceden tanıdığını tekrar belirtti. Bu konu hakkında ne yapacağını hala bilemiyordu; fakat onu polise teslim etmek de doğru gelmiyordu. En azından, şimdi değil. Bir taraftan da Carol'a olan sadakatini düşünmesi gerekiyordu.

"Chico'ya ne olduğundan hiç mi bahsetmediler?"

"Hayır."

"Hmmmm."

Çok yumuşak bir tepkiydi; Jenny Chico'nun kayıplara ka-

rışmasının onu üzmediğine inanmak istedi. Keşke Jenny’de, Chico’nun ortadan kaybolmasından bu kadar rahatsız olmasaydı. “Biliyorsun, uyuşturucu satıcısı bir adam olarak çok da kötü biri değildi.”

“Ciddi misin?”

“Biraz.” Jenny doğru kelimeleri bulmak için düşündü. “Bazen onu birinin oğlu olarak görüyordum.”

Steve, Jenny’nin söylediklerini düşünür gibi oldu. “Herkes bir zamanlar birinin çocuğudur.”

“Bilmiyorum. Sadece onun hakkında hissettiğim buydu.” Omuz silkti. “Herhalde annelikle alakalı bir durum.”

Steve gülümsedi; ancak bir şey söylemedi. Aralarındaki sessizlik çok güzeldi ve Jenny müzik bittiğinde hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Çalan grup kısa bir ara verdiklerini duyurdu.

Steve, onu tekrar masaya götürdü. Sandalyesini çekip Jenny’ye öyle yakın oturdu ki neredeyse dizleri birbirine değecekti. “Planladığımız gibi gideceksin değil mi?”

“Evet. Eğer bir sonrakinde her şeyi mahvetmezsem.”

“Sanmam. Bin dolarlık ekstra bir geliri reddetmeyeceklerdir.” Steve birasından bir yudum alıp şişeyi tekrar masaya koydu. “Onları ara ve müşterilerinin iki gün içinde malı almak istediklerini söyle! Ne tepki verecekler bir bak!”

“Ya ‘hayır’ derlerse?”

“O zaman da B planını uyguluyoruz.”

Jenny peçetesinin kenarıyla oynarken nasıl bir alternatif

plan yapılabileceğini düşündü. Onun dahil olmadığı bir plan? Hikayenin sonunun onsuz bitmesini istiyor muydu? Aslında bir yandan, bu onu rahatlatırdı. Fakat diğer yandan büyük gösteriyi kaçırmış olacaktı.

Bu süreçte kendini kanıtlamak kötü adamları alt etmek kadar büyük bir önem kazanmıştı. Belki de Amir Gonzales'in yüzündeki şüpheli ifade kendini kanıtlama isteğine neden olan şeyler arasındaydı.

"Jenny?"

Jenny, Steve'e döndü. "Pardon."

Steve gülümsedi. "Dalıp gittin."

"Kötü bir alışkanlık. Uzun süre yalnız kalınca böyle oluyor. İçine dönüyorsun."

Steve soracağı soruyu tartarak bir an için tereddüt etti. "Boşanalı ne kadar oldu?"

"Yedi yıl." Steve'in her hareketinde bacağına dokunan bacağına hissederek paniğe kapılan Jenny, birasından bir yudum aldı.

"Eğer konuşmak istemiyorsan?"

"Sorun değil," dedi omuz silkerek. "Konuşacak fazla bir şey yok. Boşandığımızdan beri eski eşim hayatımıza çok uzak."

Steve bir anlığına onu inceledi, loş ışıkta gözleri neredeyse siyah görünüyordu. "Tüm bunlara tepkisi ne oldu?"

'Tüm bunlar' derken Steve'in, Jenny'nin yürüdüğü karanlık patikaları kastettiğini farzediyordu. Gülümsedi. "Bi-

raz söylendi. Sana anlattığımı sanıyorum.”

Steve, ‘Hayır’ dermiş gibi başını salladı.

“Şimdiye kadar çok sorun çıkarmıyordu; ancak tekrar üzerimde baskı kurmaya başladı?”

“Ne gibi?”

Jenny birasından bir yudum daha alarak bardağı masaya koydu. “Görünüşe bakılırsa Scott benim evde çok fazla vakit geçirmediğim hakkında bir şey söylemiş. Ralph olayın aslını bilmediğinden, tepkisi acımasızca saldırmak oldu.”

Steve dikkatlice Jenny’ye baktı. “Fiziksel olarak mı?”

Jenny güldü. “O kadar uzun mesafeden bunu yapması imkansız. Hayır. Sadece vesayet konusunda birkaç tehdit.”

“Bunu gerçekten yapar mı peki?”

“Emin değilim.” Jenny bardağın dışında birikmiş damlalardan birkaçını eliyle sildi. “Çok adanmış bir baba olmadı hiçbir zaman; öte yandan, beni incitmek için her şeyi yapar.”

“Peki ya Scott?”

Güzel soru. Peki ya Scott? Annesinin sürpriz yaptığı gün haricinde, aralarındaki en son sağlıklı iletişimin tarihini hatırlamıyordu bile. Söyleyeceklerinin doğru olmasını umarak iç çekti.

“Sanırım onunla başa çıkabilirim. Scott ergenlik çağının en korkunç dönemlerini geçiriyor. Michael...” Sesi çatallaşınca boğazını temizleyerek devam etti. “Micheal da o yaşta aynı şeyleri yapmıştı. Zamanla hepsi geride kaldı. Üstelik Scott’la bana biraz zaman vermesi için anlaştık.”

Steve tüm bunları düşünmek için birkaç dakika ayırdı ve sonra arkasına yaslandı. “Belki tüm bu yaygaranın sebebi Ralph’tir.”

Jenny kendini garantiye almak istiyordu; fakat gerçek şu ki Ralph konusunda hiçbir şeyden emin değildi ve Scott’la yaptığı anlaşmaya rağmen biliyordu ki her an her şey değişebilirdi.

Steve, Jenny’nin içini kemiren kaygıyı hissetmiş gibi eline hafifçe dokundu. “Eğer Ralph yasal bir adım atmayı planlıyorsa, bu zaman alacaktır ve biz bu sürede her şeyi halletmiş oluruz.”

Sözleri rahatlatıcıydı ama dokunuşu beklenmedik bir davranıştı. Jenny’yi baştan çıkaran bir sıcaklığı vardı, elini çekti. “Belki de artık gitmeliyiz.”

Steve’in yüzündeki ifadenin anlamını okuyamamıştı. Hayal kırıklığı mıydı? Acaba onu sorumlu olduğu bir gizli ajandan farklı olarak bir kadın gibi görmeye mi başlamıştı?

“Belki bir dans daha etmeliyiz,” dedi. “Hemen kalkarsak insanlar nedenini merak edeceklerdir.”

Ardından gülümsedi ve Jenny bu gülümsemeye karşı ko-yamadı. “Patron sensin.”

Tam da bu sırada bir başka yavaş parçanın çalmaya başlaması Jenny’yi tüm bunları Steve’in ayarlamış olabileceği düşüncesine itti. Ardından gülmesini durdurmak için eliyle dudaklarını kapadı. Bu kadar zahmete girebileceğini düşünmek ne kadar da gülünçtü. Bu sefer dans ederken konuşmadılar ve sessizlik Jenny’nin hem onu hem de müziğin ritmini hissetmesine olanak tanımıştı. Steve daha dans pistine yürürken yavaş yavaş ritme uymaya başlamıştı ve Jenny’yi

gövdesindeki tüm sıcaklığı hissetmesini sağlayan bir hızla kendine doğru çekti. Jenny, Steve'in misk kokan parfümünü soludu.

Çalan şarkının yarısında Jenny nasıl olduysa daha da yakınlaştıklarını farketti. O mu yaklaşmıştı, yoksa Steve mi, bilmiyordu ama aralarındaki ilişkiden ziyade Steve'in vücudunun varlığını hissediyordu.

Jenny kendini geri çekti, bunun üzerine Steve yüzündeki garip ifadeyle pistin ortasında kalakalmıştı. Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bakışlarla Jenny'ye bakarken, Jenny de Steve'in aklından geçenleri merak ediyordu. Derken Steve bakışlarını başka yöne çevirdi. "Belki de haklısındır. Gitmeliyiz."

Ama bu biraz ani olmuştu. Steve masaya doğru giderken, Jenny, ona bunu yaptıran şeyin ne olduğunu merak ediyordu. Acaba Jenny'nin ona bardaki o aptal kadın gibi mi yaklaştığını düşünmüştü ya da aralarındaki fiziksel çekim onu utandırmış mıydı? Belki de Jenny'nin ne düşüneceğinden korkmuştu?

Jenny'ye toplanması için iki saniyeden fazla zaman tanımadan, masaya birkaç banknot bıraktı. "Sana dışarı kadar eşlik edeyim."

Jenny ceketini alıp onu izlemeye koyulduğundan Steve iki adım önden hızlı hızlı yürüyordu. Jenny'nin bir yarısı hala şoktaydı; diğer yarısı ise kızmaya başlıyordu.

Sonunda onu kapının dışında yakaladı ve kolundan kavradı. "Ne oldu şimdi?"

"Hiçbir şey." Steve, Jenny'den kurtulmak için silkelendi.

“Sadece bir danstı.”

Durdu; fakat arkasına bakmadı. “Evet. Ama bir an için...”

Tekrar yürümeye başladı. Jenny ona yetişmek için aceleyle koştu. Bir an için, ne?

Steve tekrar durdu. “Araban nerede?”

“Orada.” Binanın çevresindeki ışıkları yansıtan arabasının bulunduğu uzak köşeye işaret etti. “Yolu biliyorum.” Jenny’nin ileri doğru bir adım atması üzerine Steve onun koluna dokundu. “Dinle, üzgünüm.”

Jenny dönüp, Steve’in gözlerinin içine bakarak ne için üzgün olduğunu anlamaya çalıştı. Dans için mi? Birbirlerine karşı bir şey hissettiklerini anladıkları o an için mi? Hiç profesyonel davranmadıkları için mi?

Steve şapkasını çıkarıp, parmaklarıyla saçlarını düzeltti. “Bazen unutuyorum, sen bir...”

“Ne? Kadın mı?”

“Hayır. Bunu asla unutmam.” Ona kaçamak bir bakış fırlattı. “Biz bu kadar karmaşık şeyleri kaldıramayız Jenny.”

Elbette haklıydı ama olanları geri alamazlardı. Jenny’nin akli ne zaman yastan ve endişeden uzak kalsa, aralarında birlikte çalışmanın neden olduğundan daha öte bir rahatlık seziyordu. Bunun kimyayla ya da bir zamanlar Ralph’e hissetmiş olduklarıyla alakası yoktu; fakat her buluşmalarında onları birbirine daha da bağlayan bir şeyler oluyordu. Hatta Micheal konusunda ona anlayışlı davrandığı ilk zamandan beri bunun farkındaydı.

Steve aniden öne doğru eğilip, dudaklarını Jenny'nin dudaklarıyla birleştirdi; bu o kadar hafif oldu ki Jenny gerçek mi değil mi anlamakta güçlük çekmişti. Ardından bir kez daha öptü. Bu sefer hiç şüphesi kalmamıştı, Jenny ona şaşırtıcı bir yoğunlukla karşılık verdi.

Steve kendini geri çektiğinde, Jenny'nin gözlerinin içine sonsuza uzanan bir bakış attı, ardından yanağını okşadı. "Bu hiç olmadı."

Jenny'nin nefesi kesilmişti, güçlkle konuşabildi.

"Ah, tabi."

"Devam et." Arabayı göstererek. "Sen binene kadar bekleyeceğim."

"Steve, biz..."

"Yapamayız."

"... konuşmalıyız."

"Şimdi değil." Ellerini ceplerinin en derinine kadar soktu.

"Git."

Jenny, aklı karmakarışık, arabaya yürüdü. Bütün bunlar da neydi şimdi? Bundan böyle nasıl davranmalıydı? Hiç olmamış gibi mi yapmalıydı?

Arabaya binmeden önce, arkasına baktı ve Steve'i orada beklerken gördü. Arkasından vuran ışıklar bir silüet halinde görünmesine neden oluyordu. Aniden, popüler aşk romanlarındaki kovboyların ona neden çekici geldiğini anlamıştı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Steve kapıyı çaldı ve Gonzales'in, "Gel," dediğini duydu.

İçeri girdiğinde, masanın üzerinde dağılmış kağıtlar arasında kaybolmuş dirsekleri, gevşetilmiş kravatı ve sıvanmış kolları ile amirin gözlerindeki bezgin bakışları gördü. Oda, kahve ve ter kokuyordu; dolu çöp kutusunun içinden bir soğan kokusu da ekleniyordu üstüne.

"Otur." Gonzales ziyaretçi sandalyesini işaret etti ve kendisi de oturduğu sandalyeye yaslandı.

Steve sandalyenin üzerine elini koyarak baktı. "Bok gibi görünüyorsun."

"Bu saygısızlıktan sayılır mı?"

Steve güldü. "Taze kahve ister misin?"

"Böyle iyi. Otur."

Bacak bacak üstüne atarak oturdu ve bekledi. Patronu eninde sonunda bu habersiz ziyaretinin amacını soracaktı.

“Burroughs’tan haber aldım.”

Steve cümlelerin söylenişindeki tondan hoşlanmamıştı. “Ve?”

“Kaybolan sadece Chico değil; başkalarının da kaybolduğunu düşünüyoruz.”

“Kahretsin.”

“Aynen.” Kahve fincanından bir yudum alarak, yüzünü buruşturdu. “Denton’da yeni bir güç değişikliği olmuş.”

“İlk adam kaybolduktan sonra bir daha mı?”

“Evet. Çok kısa zaman içinde, ne kadar? Bir ayı henüz geçmedi mi?” Steve bacaklarını doğrultup öne doğru eğildi. “Burroughs ne düşünüyor?”

“Emin değil. Denton’da uzun süredir sorunlar yaşanıyordu. Güvenilir bir muhbir uzun zamandır satıcılar arasında bir temizlik yürütüldüğünü söylemiş; ama Burroughs bunu sadece kaybolan ilk adama yormuş.”

“Muhbir peki bunun hala devam ettiğini söyledi mi?”

“Bilmiyormuş.” Gonzales’in masasından bir kalem ritmik sesler çıkararak yere düştü. Tak, tak, tak... “Süreç geniş bir zamana yayılmış gibi görünüyor. Güvensizlik ve öfke dolu. Kimse bu işin arkasındaki asıl nedeni bilmiyor.”

Steve ellerini yeni çıkmaya başlamış sakallarının arasında gezdirdi ve bu çalkantıya neden olan kaynakları düşünmeye başladı. Aklına gelenler hiç de iyi şeyler değildi; özel-

likle işleyiş açısından. Chico'nun ölmüş olması muhtemeldi. Büyük ihtimalle diğer satıcılar da ölmüştü. Peki Jenny nasıl bir risk altındaydı?

“Bizim kız için endişeleniyorum.” Gonzales'in sözlerindeki endişe görmezden gelinemezdi. “Belki de en başından beri bu karmayı göz önünde bulundurmalıydık.”

Amir ne zaman karmadan bahsetse, Steve gülmemek için kendini zor tutuyordu; fakat bu düşüncenin verdiği hazdan öte bildiği başka şeyler de vardı. Gonzales çok ciddiye. Tecrübeli bir Hindu olan eşi, yoganın ruh bilimsel disipliniyle çok ilgiliydi ve onbeş yıllık bir evlilikten sonra bu Gonzales'i etkilemiş olmalıydı. Steve'in kısa bir süre önce Linda'ya söylediği gibi terminolojisi haricinde, birçok polisin üzerinde çalıştığı standart ‘içtepi’ halinden çok da farklı değildi.

“Çok da kötü gitmiyordu,” dedi karşılığında. “Ve biz işler iyi gittiğinde endişeleniriz zaten.”

“Üç adamın aniden kaybolmasını hafife alamam.” Gonzales sandalyesinde yaslandı. “Belki de operasyonu durdurmalıyız.”

Bir an bunu düşünmek bile Steve'in çini rahatlatmıştı. Jenny hakkında endişelenmeyecek olmak kulağa hoş geliyordu. En azından silahlar, uyuşturucu ve güvenilmez satıcılar ile ilgili endişeleri son bulacaktı. Tüm bunlar olmaksızın, belki ikisinin arasında gerçekten bir şeyler gelişirdi. Steve hala, geçen gece sınırları zorladığı için kendine kızılıyordu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Gonzales.

Steve boynundan yüzüne doğru yayılan sıcacık bir kızarıklık hissetti ve patronunun bunu farketmemesini diledi. Arayı fazla uzatmadan mantıklı bir cevap vermek istiyordu.

“Operasyonu durdurmanın bize getireceği artıları ve eksileri düşünüyordum.”

Gonzales, Steve’i epeyce süzdükten sonra sordu. “Hangi taraf ağır basıyor?”

Steve, eğer Jenny’nin başladığı işi bitirmesi gerekliliğini savunmazsa daha fazla risk alacaklarını biliyordu. Eğer operasyon birden durursa, bu satıcıların dikkatini çekecekti. Küçük bir kasabada yaşıyorlardı ve Jenny’yi rahatlıkla bulabilirlerdi.

“Artık çok geç,” dedi Steve. “İki şekilde de güvenli olmayacak.”

“Tanık koruma talebinde bulunabiliriz.”

Steve bu sefer gülmeden edemedi. “Eğer bana bir saat ayırırsan, sana Jenny’nin bunu kabul etmeyeceğini ve kabul etmemesinin tüm nedenlerini ayrıntılı bir şekilde anlatabilirim.”

Gonzales bir şey söylemeyince Steve devam etti. “En azından Jenny’nin ne düşündüğünü bilmeliyiz. Harekete geçmeden önce de Burroughs’tan bazı bilgiler almamız gerekir.”

“Tamam. Planı sen yap.” Gonzales ayağa kalktı ve gerindi. Steve Gonzales’in kemiklerinin kütürdediğini işitti.

Artık odayı terketmesi gerektiğini anlayan Steve, ayağa kalkıp kot pantolonunu düzeltti. Koridora çıkıp kapıyı kapatmasının ardından, son bir saattir bilincini zorlayan kaygının kendini göstermesine izin verdi. Güçlü olmak zorundaydı. En başından beri Jenny’nin bu işe fazlasıyla bulaştığını gördükçe daha da fazla endişeleniyordu. Onun

MUHBİR

amaçlarını desteklemesinin ardındaki nedenleri düşündü ve artık kişisel olanla profesyonel olan arasındaki çizginin çoktan bulanıklaştığını görebiliyordu.

Fakat bunu geri almanın bir yolu yoktu.

Kafasını salladı ve ofsine doğru yürümeye başladı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Öğle yemeğinden sonra, Jenny kahvesi ve muhasebe defteri ile birlikte arka odadaki küçük masaya yerleşti. Mitchell'in ön tarafta meşgul olduğunu düşünürken, birden içeri girip Jenny'nin elindeki defteri kaptığında şoka uğramıştı. Yüzü asıldı. "Ne yapıyorsun?"

"Yılbaşı için alışveriş yaptın mı?"

"Ne?"

"Çok basit bir soru. Açıklama gerektirdiğini düşünmüyorum."

Jenny defteri geri almaya çalıştı; fakat Mitchell geri vermemekte kararlıydı. "Evrak işlerini ben hallederim," dedi. "Teslimatları da ben yaparım. Sen de alışverişe gidersin."

"Burada hala patron olan benim sanıyordum."

MUHBİR

Mitchell gülümsedi. “Evet. Ama ben senin en yakın arkadaşlarından biriyim, bu nedenle bazı konularda ısrarcı olmaya hakkım var.”

Jenny güldü. “Fakat eğer alışveriş yapmak istemiyorsam?”

Mitchell, Jenny’nin omzuna dokunurken yüzü ciddi bir ifade aldı. “Alışveriş yapman gerek. İki çocuğun var ve yılbaşına sadece üç hafta kaldı.”

Gözlerindeki üzüntüyü görmemesi için kafasını çeviren Jenny, gitmemek için sıkı bir bahane aramaya başladı; fakat ne söylerse söylesin Mitchell karşı bir görüş öne sürerdi. Doğrusu bu işte iyiydi.

Jenny iç çekti. Kahretsin. Mitchell haklı ama ben bunu yapmayı gerçekten istemiyorum.

“Sadece çık ve bir şeyler al. İlkinden sonra daha da kolaylaşacak.”

“Söz ver?”

Mitchell’in yüzündeki ifade, Jenny’nin hayatını kolaylaştırmak için elinden geleni yapmaya hazır olduğunu gösteriyordu. Jenny ayağa kalkıp Mitchell’in yanağına dokundu. “Benim yerime geçmek istersen, bilmem yeterli olur.”

Mitchell güldü ve Jenny’yi kapıya doğru iteledi. “Komik kadın.”

* * *

Stonebriar alışveriş merkezindeki rengarenk ışıklı kablolar Jenny’ye, Steve’le geçen gece gittikleri Billy Bob’daki

ışıkları hatırlattı ve Jenny'nin aklına çılgınca bir fikir getirdi. Steve için bir hediye alacaktı. Tütün mağazasında biraz vakit geçirdikten sonra buradaki hiçbir şeyin uygun olmayacağını anladı. Ardından His Place adındaki mağazaya geçti.

Birkaç golf havlusuna baktı; bir kutu oyun kartı seti almayı düşündü ama en sonunda Steve'in neyi seveceği konusunda bir fikri olmadığını farkına vardı.

"Eşiniz için mi?" dedi yanından gelen bir ses.

Dönüp baktığında gri saçlı bir adam olduğunu gördü. Biraz kilolu bir adamdı ve takım elbisesi saçının rengiyle uyumluydu. Adam kocaman bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

"Hobileri neler?" diye sordu adam.

"Ah" Kaba olmaktan her zaman kaçınan Jenny, adamın ilgisinden nasıl kurtulacağını düşünüyordu. Saatine baktı. "Ah, Tanrım. Çok geç olmuş. Gitmem gerek."

Mağazadan alelacele çıktı, arkasına baktığında adamın ne olduğuna anlam verememiş yüz ifadesiyle karşılaştı. Kaldırımından aşağı doğru yürüyüp bir banka oturdu. Kendini yabancı bir gezegende kapana kısılmış gibi hissediyordu.

Neler düşünüyordu böyle? Ya da düşünmüyordu demek daha doğru olurdu. Steve'e hediye almak da nereden çıkmıştı?

Derin bir nefes aldıktan sonra, alışveriş merkezinde bir o yana bir bu yana gezinen insanların gerçek olduğuna odaklanmaya çalıştı. Elllerinde paketler, yüzlerinde gülümseme ve neşe vardı. Bir daha bu yere gelir miydi?

Merkezi ses sisteminden, tatil müzikleri yayılıyordu ve çocukların küçüklüğündeki bir yeni yılı anımsadı. Micheal Donmuş Kardan Adam şarkısını çalmasını öyle çok istemişti ki neredeyse teyp bozulacaktı.

İyi bir sene geçirmişlerdi. Hatta Ralph bile o yılbaşında düzgün bir baba ve iyi bir eş olmayı başarabilmişti.

Jenny, onu geçmişteki iyi anılara geri döndürecek bir şey bulmak umuduyla mağazaların camlarında yanıp sönen ışıklara baktı; ama hiçbir şey hissedemedi. Hatta kaldırımların sonundaki süslenmiş geçidin yanında duran yılbaşı ağacı bile içinde bir şey uyandırmaya yetmemişti.

Ne kadar zamandan deri tuhaf bir duygusallığın içinde kaybolarak burada oturduğundan emin değildi; fakat nihayet kendini düşüncelerinden özgürleştirip, ayağa kalktı. Sadece git ve bir şey al.

En yakın mağaza Gap for Kids mağazasıydı, içeri girdi ve raflara şöyle bir göz attı. Neredeyse boşverip gidiyordu ki püsküllü süet bir yelek gördü. Alicia bunu sevebilirdi. Tamam, güzel. Öde ve çık git. Belki Mitchell haklı çıkar ve gelecek sefere daha da kolay olur.

* * *

Jenny arka kapıdan eve girdiğinde mutfakta kimsenin olmadığını görünce rahatladı. Odasına doğru aceleyle ilerledi ve içinde yeleğin bulunduğu paketi saklayacak bir yer aramaya başladı. Çocukların yılbaşı hediyelerini bulmaya çalışması bir gelenek haline gelmişti; en azından Scott konusunda endişelenmesi için hiçbir neden yoktu. Scott hediyesini arayacak yılbaşı ruhuna sahip değildi; fakat Alicia zafere ulaşmak için elinden geleni yapardı. Adet yerini bul-

sun diye, hediye bulana kadar her yerin altını üstüne getirebilirdi.

Dolabın en üst raflarını karıştırırken, Jenny silahları koyduğu kasaya dokununca birden irkildi. Artık onları geri vermeliydi; fakat doğrusunu söylemek gerekirse Carol ile görüşmekten kaçınıyordu. George ilgili durum hala bir çözüme ulaşmamıştı. Jenny arkadaşıyla aynı odada olup da bir şeyler anlatmadan durabileceğine inanmıyordu. Birbirlerinden bir şeyler sakladıklarını anlayacak kadar çok vakit geçirmişlerdi ve kaçamak yaptıklarında bunu birbirlerinin yüzlerinden okurlardı.

Alicia'nın hediyesini güvenli bir yere sakladıktan sonra dolabın kapısını kapadı. Telefon çaldığında odadan sadece biraz uzaklaşmıştı. Geri dönüp alıcıyı kaldırdı ve yatağının ucuna oturdu.

"Alo."

"Ben Steve. Yarın gece karakola gelebilir misin?"

"Ne oldu ki?"

"Şimdi anlatamam. Gelebilir misin?"

"Elbette. Saat kaçta?"

"Sekiz gibi."

Yarın Steve'le istasyonun arka kapısında buluşma planlarını yaptıktan sonra, Jenny telefonu kapatıp, yemeklik bir şeyler bulmak için mutfığa gitti. Buzdolabını şöyle bir karıştırıp son kullanma tarihleri çoktan geçmiş olan donmuş paketlerin arkasına bir kutu spagetti sosu buldu. Buzunun çözülmesi için sosu mikrodalgaya atıp, makarna için su

kaynatmaya koyuldu. Ardından salata malzemelerini çıkardı. Bu gece evde kalacağından, hoş bir akşam yemeği yiyip yılbaşı için neler yapacaklarını konuşabilirlerdi.

Scott, tabağında kalan sosları bir parça ekmekle sıyırdıktan sonra bulaşıkları lavaboya götürmek üzere ayağa kalktı. “Ben çıkıyorum. Caitlin’le kütüphanede ders çalışacağız. Evde kalacağını söylediğin için bu gece dışarı çıkma sırası bende.”

Jenny derin bir nefes aldı. “Yılbaşı için plan yaparız diye düşünüyordum.”

“Bensiz de yapabilirsiniz.” Tabağını yıkadıktan sonra Jenny’ye döndü. “Şükran Günü’nde olduğu gibi.”

Scott çok cüretkar bir tavırla konuşmuştu; Jenny ters bir tepki vermemek için dudaklarını sımsıkı kapamak zorunda kalmıştı. Alicia ikisine de artık hiç de yabancı gelmeyen, “farların önündeki tavşan” ifadesiyle bakıyordu.

“İyi,” dedi Jenny, zoraki bir gülümsemeyle. “Alicia ve ben bir şeyler düşünüyoruz.”

“Her neyse.” Scott sandalyesini itti ve ayağa kalktı.

Jenny’nin bir parça hevesi vardıysa da Scott’la birlikte terkedip gitmişti; fakat sadece Alicia için çabalamaya değerdi.

* * *

Caitlin, sundurmadan sızan yumuşak sarı ışığın altında saatine baktı.

“Geç oldu. Babam beni almaya gelmeden önce eve git-

sem iyi olur.”

“Gelir mi gerçekten?” diye sordu Scott.

“Hayır, aptal. Sadece şakaydı.”

Scott gözlerini ılık hüzmünün üzerindeki karanlığa dikti. Caitlin onun koluna dokunarak, “Neyin var?” diye sordu.

Cevap vermek yerine iç çekmekle yetindi. Ne diyebilirdi ki? Her zamanki boku işte. Caitlin büyük ihtimalle bunları duymaktan sıkılmıştı. Kütüphanedeyken, Micheal’ın doğum gününden bu yana nasıl hissettiği hakkında çok fazla konuşmamasının nedeni de buydu. Fakat, Tanrım! Bazen çılgılık atmak istiyordu.

“Konu annenle yaptığınız anlaşma mı? Belki ben bir şeyler yapabilirim. Annenin ne yaptığını öğrenmene yardımcı olabilirim.”

“Sorun değil. Artık umursadığımdan bile emin değilim.”

“Elbette umursuyorsun.”

“Bana ne hissettiğimi söyleme. Ne hissettiğimi bilmiyorsun.”

Bu sözleri söyler söylemez Scott onları geri alabilmeyi diledi. Caitlin, Scott’ın alışveriş merkezinde de gördüğü o incinmiş bakışlarıyla Scott’tan uzaklaştı. Ona dokunmak için uzandı.

“Üzgünüm.”

Caitlin, Scott’ın elini itti. “Özürler artık işe yaramıyor. Senin öfkenden öyle bıktım ki.”

MUHBİR

Scott bir şeyleri yumruklamamak için ellerini sıkıca ceketinin cebine soktu. Ona vurmak aklının ucundan bile geçirmezdi; bir ağaç oldukça uygun bir hedef olabilirdi.

“Belki bir süre görüşmesek iyi olur.”

“Ne demek istiyorsun?”

Scott ona hızlı bir bakış attıktan sonra başka yöne döndü. “Yine babamın yanına gitmeyi düşünüyorum.”

“Peki ya ben? Biz? Bundan da mı kaçacaksın?”

“Benim hiçbir şeyden kaçtığım yok.”

“Yok mu? Bana, Micheal’ın ölümünden bu yana hep kaçırıyormuşsun gibi geliyor.”

Bu defa Scott, Caitlin’in gözlerinin içine baktı. “Bu hiç adil değil.”

“Hiçbir şey adil değil. Aylardır gittiçe içine kapanıyorsun. Artık seni tanıyamıyorum bile. İnanasım gelmiyor, nasıl bu kadar...” Bir sözcük arar gibi durdu. “Sen bu kadar acımasız biri değildin.”

“Gidersem rahatlarsın işte.”

Scott arkasını döndü; fakat Catlin’in yüzündeki acıdan kaçamamıştı. Bu ifade, Scott’a geri adım attıracak kadar güçlüydü.

Hemen hemen.

Kahretsin Micheal. Neden ölmek zorundaydın ki?

Bu düşünce, bocalamasına neden olmuştu ve kısa bir an

için geriye dönüp Caitlin'in kollarında teselli bulmak istedi; fakat gürültüyle açılan kapı artık her şeyin çok geç olduğunu gösteriyordu.

Tanrım, belki de ben adi birine dönüşüyorumdur!

Caitlin'in evinden uzaklaştı, sokak lambalarının yanmadığı köşeye geldiğinde, bir bulut ayın yüzünü örttü ve Scott'ı tekinsiz bir karanlığın içine hapsetti. Titriyordu. Eğer bir manyak çıkıp da beni bulursa, ben hazırım.

İçinden böyle bir düşünceyi geçirmiş olsa bile, Scott bunu kastetmediğini biliyordu. Ölmek istemiyordu. Sadece bu kadar acı çekmekten ve böylesi sinirli davranmaktan kurtulmak istiyordu. Caitlin haklıydı. Hınçla beslenen öfkesinden başka hissettiği hiçbir şeyi dışa vuramıyordu.

Terapist zamanla geçeceğini söylemişti; fakat bilmek istediği ne zaman geçeceğiydi. Üç ay oldukça uzun bir süre gibi görünüyordu.

Her şeye rağmen California'ya gitme fikri çok da kötü bir fikir değildi. Her adımda anılar barındıran bu yerden kaçıp kurtulmak ve az önce Caitlin'le olan her şeyi de büyük ihtimalle mahvettiğinden, onu burada tutacak hiçbir şey kalmamıştı.

Fakat yılbaşı geçene kadar bekleyeceğim. Eğer daha önce gidersem annem beni öldürür.

Yirmi Beşinci Bölüm

Jenny arabayı dükkanının önüne park edip, karakola yürümeyi düşünüyordu. Çok uzak değildi; eğer Mitchell dükkana uğrayıp da Jenny'nin burada olduğunu anlarsa... Jenny geceleri dükkana nadiren uğrardı ve bu nedenle Mitchell merak edebilirdi. Eğer durup dükkanda kimse olmadığını görürse, ne düşünürdü? Aklında Mitchell'la ilgili öyle çok cevapsız soru belirdi ki kendini riske atmak istemedi. İçinde tuhaf bir gülme isteği belirdi ve buna neden olan şeyi biliyordu; Steve'in akbaba gibi tepesinde uçuştüğünü söylediği sınırların birden boşalması. Ne akla hizmet onu karakola çağırarak bu kadar risk almıştı? Eğer polislerle olan ilişkisi sokağa yayılırsa — ki büyük ihtimalle ilk önce Tony'nin kulağına giderdi; tüm çabaları boşa gidecekti. Bir hiç için o kadar emek...

Eski Katolik kilisesinin arkasındaki parkta karar kıldı. Alışılmadık görüntüsüne rağmen, kasabadaki herkes onun bir kilise olduğunu biliyordu ve burası birinin arabasını

park ettiğini fark edebileceği en son yerd; özellikle de park yerinin en uzak köşesindeki duvarın yanındaki budanmamış meşe ağacının altına park ederse.

Saçlarını beyzbol şapkasının içine iyice sıkıştırdıktan sonra ceketinin kapşonunu takıp arabadan çıktı. Arka sokaklardan geçerek hızlı adımlarla karakola doğru yürüdü.

Karakolun arka kapısına ulaşmak için karanlık sokağa doğru kıvrıldı. Gözlerinin karanlığa alışması için birkaç saniye bekledi. Anı bir şekilde, ileri doğru birkaç kararsız adım attı ve ardından büyük bir gürültüyle birlikte kaçışan ayak seslerini işitti. Donup kalmıştı. Çıkan sesin seviyesi bunun bir insan olmadığını doğruluyordu; fakat bu kadar gürültü yapan bir lağım faresiyle karşılaşmak da Jenny'nin tüylerini diken diken etmişti.

Başka bir tıkırtı duyduğunda, önünden beyaz bir şeyin geçip, köşede gözden kaybolduğunu gördü. Bir kedi olduğunu umuyordu.

Rahat bir nefes aldı ve sokağın sonundaki solgun ışığa doğru yürümeye başladı. Yaklaştıkça, kapının orada birinin olduğunu görebiliyordu. Ürkek bir sesle, "Steve?" diye seslendi.

"Evet. Çabuk." Kapıyı açıp, Jenny'yi hızlıca içeri aldı. "Seni gören oldu mu?"

"Sokaktaki kediyi saymazsak, hayır."

Steve gülümsedi. "İcabına bakarız."

"Bırakın gitsin." Beyzbol şapkasını çıkarıp, saçlarını saldı. "Beni tanıdığını sanmıyorum."

Yaptığı espiri Steve'in yüzünde bir başka gülümsemenin daha belirmesine yol açmıştı ve Jenny son zamanlarda bunu yapmaktan oldukça hoşlandığını farketmişti; Steve'in gözlerindeki sert bakışı yumuşatmak ve güldüğünde yanağında oluşan gamzeyi görebilmek için sıklıkla espiri yapıyordu. Yapmaması gerektiğini biliyordu. Bu durum onu sadece hayal kırıklığına hazırlıyordu; fakat bunu yapmak için karşı konulamayacak kadar kuvvetli bir istek duyuyordu.

Toplantı odasına girince, Jenny havadaki gerginliğin farkına vardı. Masanın başında oturan Burroughs, ona kısa bir selam verdi ve Gonzales oturması için tam karşısındaki sandalyeyi gösterdi. Steve de, Jenny'nin yanına oturdu. Birkaç dakika kimseden bir ses çıkmayınca, Jenny, Amir'in yüzündeki hoşnutsuzluğa bakarak, "Sorun nedir?" diye sordu.

Gonzales, Burroughs'a baktı. "Chico'nun yerini bulduk."

Sesinden, Jenny'nin geri kalanını duymaktan hoşlanmayacağı anlaşılıyordu.

"Chico'nun bedeni sabahın erken saatlerinde birkaç balıkçı tarafından Lewisville Gölü'nde bulunmuş."

Jenny boğazındaki düğümü yutkunmaya çalıştı. Chico iyi bir adama benziyordu— tabi eğer uyuşturucu satıcıları arasında iyi adamlar varsa. Sert çocuk gösterilerinin altında, hayatının bir yerinde yanlış bir yola sapmış ve büyük ihtimalle bundan pişmanlık duyan bir çocuk olduğunu tahmin ediyordu Jenny. Onun gözlerine baktığında, Tony'nin gözlerinde gördüğü o keskin ve sert bakışa hiçbir zaman rastlamamıştı. Tekrar yutkundu. Belki de Chico'nun çöküşü bu iyiliğinden kaynaklanmıştı.

"Aynı zamanda Denton'daki iki adamın bedenleri de

büyük ihtimalle bir yerlerde yüzüyordur. Neden ortadan kaldırıldıklarından da eminiz. Denton uzun zamandır bir çalkantı halindeydi.” Burroughs ensesini sıvazladı. “Fakat Chico’nun öldürölme nedeni anlayamıyoruz.”

Gonzales, masanın ortasındaki sürahiden bir bardak su doldurup Jenny’ye uzattı. “Senin bir fikrin var mı?”

Bir yandan fikrinin sorulması Jenny’nin hoşuna gitmişti; hemen hemen onlardan biri gibi hissetmişti kendini; fakat öte yandan uyuşturucunun karanlık dünyası hakkında ne kadar az şey bildiğini farketmesine yol açmıştı. “Doğruyu söylemek gerekirse, doğru kişilerle uğraştığımdan emin olmakta öylesine meşguldüm ki ne aradığımı bilseydim bile herhalde ters giden bir şeyler olduğunu anlayamazdım.”

“Chico’yla arkadaşça bir ilişki kurmuş muydunuz?” diye sordu Burroughs.

Jenny başını salladı ve suyundan bir yudum daha aldı.

“Peki öteki adam, Tonny? Onunla aranız iyi mi?”

“O beni ürkötmekten başka...”

“O gece, araba yolculuğundan sonra senle irtibat kurdu mu?” diye sordu Gonzales.

“Hayır. Her zamanki satış işte; fakat Tony genelde az konuşur. Konuşmaların çoğunu Leon yapıyor.”

“Asıl adamla ilgili bir şey söyledi mi?”

“Geçen gün aradım. Steve’in de dediği gibi en kısa zamanda bir yanıt beklediğimizi söyledim.” Jenny omuz silkti. “Onu sıkboğaz etmememizi söyledi.”

MUHBİR

Gonzales bir an düşünür gibi oldu ve Burroughs'a döndü. "Sanırım tüm operasyonu durdurmalıyız."

"Benim fikrim de sorulacak mı?" diye sordu, Jenny. Diğer adam henüz ağzını açmadan.

"Bu bir demokrasi değil," dedi Gonzales.

"Sanırım bunu biliyordur," dedi Steve. "Fakat fikir belirtmeye hakkı var."

Steve'in, Jenny'ye olan desteği beklenmedik bir davranıştı; Jenny ona bakarak sessiz teşekkürlerini iletti. Gonzales ikisinin arasındaki bu etkileşimi anlayıp bir an sessiz kalmayı tercih etti.

"Steve haklı," dedi Burroughs. "Onlarla en çok iletişim halinde olan Jenny'di ve durumu bizden daha iyi tahlil edebiliyor olmalı."

"Yine de bakacağız," dedi Gonzales.

Ardarda gelen onlaylardan sonra, Jenny'ye dönüp konuşmasını söyledi.

"Sanırım güvenlerini kazandım." Steve'e, bunu nasıl yaptığından bahsetmemesini söyleyen kaçamak bir bakış attı. "Gördüğüm kadarıyla o geceki araba yolculuğumuz, korkak biri miyim yoksa değil miyim diye kurgulanmış bir testti."

Burroughs'tan onaylayan bir bakış görünce rahatladı. Destek, kendine olan güvenini yerine getirmişti. "Bu nedenle Tony çok dile getirmese bile sanırım hala bana inanıyorlar. En azından bir kere daha deneme taraftarıyım."

Gonzales, Steve'den başlayarak Burroughs'a kadar herke-

si süzdü. Burroughs, masanın üzerindeki kalemle oynarken bir şeyler düşünüyordu ve birden eliyle kalemi masaya sabitledi. “Denemeye değer. İstedığımız zaman bırakırız.”

“Ne diyorsun?” Gonzales bu soruyu Steve’e yöneltmişti.

“En fazla pay onda,” dedi Steve Jenny’yi göstererek.

“Doğru,” dedi Gonzales. “Zaten temkinli olmamın bir nedeni de bu. O bir profesyonel değil; intikam hırsının mantığının önüne geçmeyeceğini nereden bileceğiz?”

“Çünkü bunu intikam için yapmıyorum.” Jenny bunları söyledikten sonra odadaki soğuk bakışları farkettiler ama hiç umursamadı. Aynı ses tonuyla konuşmaya devam etti. “Ve şu ana kadar benim amacımı tam olarak kavrayamadıysanız, üzgün bir orospu çocuğu olmanız gerekir.”

Gonzales çok şaşkındı, adeta nefesi kesilmişti. Jenny, sert bir tepkiyi engellemek için bir elini kaldırarak durmasını söyledi. “Eğer sadece intikam isteseydim, rahatlıkla bir silah alıp gider o piçleri vururdum.”

Steve’in rahatsızca kıpırdanışlarını görmezden gelerek Amir’in yüzüne odaklandı. Dakikalar geçerken Gonzales’in yüzündeki kırmızı renk doğal bir zeytin rengine dönüşüyordu. “Bir amacın var,” dedi.

Jenny yarattığı etkiyi başka sözler sarfederek bozmak istemiyordu.

“Fakat yeni bir aksilikte, hemen bitiririz.”

“İyi bir plana benziyor,” dedi Burroughs.

Gonzales karanlık, soğuk gözlerini Jenny’ye dikti. “An-

laştık mı?”

Jenny başıyla onayladı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Jenny kapıyı açtığında neredeyse bayılacaktı. “Ralph? Burada ne işin var?”

“Neler olup bittiğini görmeye geldim.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Carol aradı...”

“Carol? Arkadaşım Carol?”

“Evet. Numaramı Scott’tan almış.”

Jenny başını kapının kenarına yasladı, aklı karışmıştı. Lanet olası, her şey kontrolden çıkıyor.

“Beni içeri davet etmeyecek misin?”

Jenny, başını salladı ve kapıdan uzaklaştı. Ralph içeri girdiğinde, Alicia onu görür görmez koltuktan fırladı.

“Baba!”

Alicia kendini babasının kollarına attı. Bu esnada Jenny de kalp atışlarını düzene sokmuştu. Bir çıkış yolu olmalı. Bir yol olmalı.

Ralph çantasını yere bırakıp kızına sarıldı. “Nasılmış benim kızım?”

Nasılmış benim kızım? Birden içeri dalıp masum bir ziyaretmiş gibi davranabiliyor.

“İyi bir zamanlama değil, Ralph.”

Alicia’yı bırakıp Jenny’ye döndü. “Haklısın. Yemekten sonra konuşuruz.”

“Planlarım var.”

“Ah? Aileden daha önemli bir şey mi?”

Jenny, bu soruyu sormaya hakkı olduğu kanısına nasıl vardığını sormamak için dudağını kanatırcasına ısırırdı.

Sakinliğini korumaya çalışarak Alicia’ya döndü. “Neden gidip babanın paltosunu askıya asmıyorsun.”

Ralph paltosunu çıkarıp Alicia’ya verdi. Alicia da paltoyu koridoun sonundaki dolabın içine astı. “Scott’a babamın burada olduğunu söyleyeceğim.”

Jenny fısıltıyla Ralph’e yaklaştı. “Buraya gelip her şeyi kontrolün altına alabileceğini sanma. Yıllar boyu bir tek sorumluluk almak için lanet olası bir çaba göstermedin.”

“Bunu daha sonra konuşalım. Çocukların hatırına.”

“Elbette. Zaten biz de çok meraklıydık...” Scott içeri girince Jenny konuşmayı kesti.

“Merhaba baba.” Ralph’e tuhaf bir biçimde sarıldıktan sonra bir adım geri attı. “Alicia burada olduğunu söylediğinde inanmamıştım.”

“Şuraya bak, herkesi şaşırttım,” dedi Ralph. “İşten birkaç günlüğüne izin aldım. Buraya gelmenin hoş bir sürpriz olabileceğini düşündüm.”

Jenny, çocukların hatırına zoraki bir gülümseme takındı.

“Harika,” dedi Alicia, babasının yanına sokularak. “Sürprizleri severim.”

“Eee nasıl gidiyor bakalım?”

Ralph soruyu Scott’a sormuştu; Scott birkaç saniye annesine bakıp tekrar Ralph’e dönünce, Jenny nefesini tutup yanıtı beklemeye başladı.

Scott omuz silkerek, “Hep aynı şeyler işte,” dedi.

Jenny, Ralph’in oğlunun yüzündeki ifadeyi dikkatlice anlamlandırmaya çalıştığını gözden kaçırmamıştı. Ralph ardından yayvan bir gülümsemeyle sordu.

“Hepinizi akşam yemeğine çıkarmama ne dersiniz?”

“Muhteşem. McDonald’s’a gitmek istiyorum.”

“Daha uygun bir yere ne dersin?” Ralph yeniden Jenny’ye döndü. “Kasabada bir aile restorantı var mı?”

“Ana caddede Randy’s Steakhouse diye bir yer var. Scott nerede olduğunu biliyor.”

“Sen gelmiyor musun?”

Soru her ne kadar canını sıkmışsa da Jenny sinirlerine hakim olmayı başardı. “Hayır. Sen ve çocuklar birlikte vakit geçirin. Daha iyi olur.”

Ralph’ın dudakları doğru cümleyi arıyormuşçasına aralandı; fakat sonra vazgeçip onayladı. “Daha sonra konuşuruz.”

Ralph ve çocukların evden ayrılımlarına kadar geçen zaman Jenny’ye sonsuzmuş gibi gelmişti. Alicia, odasına gidip hangi kıyafeti giyeceğine karar vermekte uzun süre zorlanmış en sonunda Jenny’nin de yardımıyla kot pantolonunu giymişti.

Jenny kaçamak bakışlarla saatine bakıyordu, çok az vakti kalmıştı. Yarım saat içinde Tony ve Leon’la buluşması gerekiyordu. Onlardan önce çıkmaya çalışması olay olurdu.

Alicia’nın tamamiyle hazırlanıp geri dönmesi sadece beş dakika sürmüştü; fakat Jenny’de saatler geçmiş gibi bir his yaratmıştı. Eskitilmiş kot pantolonunun üzerine hoş bir tişört giymiş ve saçlarını düzgünce taramıştı.

“Çok gecikmeyiz,” dedi Ralph çocuklarla birlikte kapıdan çıkarken.

Jenny neredeyse istedikleri kadar kalabileceklerini söyleyecekti ki vazgeçti. Scott ve Alicia’ya gülümseyerek iyi eğlenceler diledi.

Ralph’ın kiraladığı arabanın köşeyi döndüğünü görür görmez aceleyle odasına koşup, ‘sokak kızı’ kıyafetlerini giydi. Evden çıkarken üzerine bir ceket alıp, hızlıca arabasına yöneldi.

Küçük bir kasabada yaşamanın avantajlarından biri de, bir yerden bir yere kısa sürede ulaşabilmektir. Tanrıya şükürler olsun. Birkaç blok ötedeki liseye ulaştı, bir park alanı bulup arabadan indi. Spor sahasının bittiği yere yürürken ağaçların arasından huşu içinde öttüğünü işitti. Zaten kırılma noktasında olan sinirleri bu sesle birlikte iyice alt üst olmuştu ve soğuk havaya rağmen sırtında biriken ter damlaları Jenny'yi oldukça rahatsız ediyordu.

Ağaçların arasından ay ışığının büsbütün aydınlattığı alana çıkan Leon'u gördü. Tony, Leon'un arkasında sadece bir silüet olarak görünüyordu.

"Geç kaldın," dedi Leon. "Gitmek üzereydik."

"İyi ya, burdayım işte." Jenny, tavırlarında ve sesindeki soğukkanlılığı korumaya çalıştı.

Kot pantolonunun cebinden bin dolarlık banknotları çıkardı. Leon önce paraya sonra da Jenny'ye baktı. "İşler kesat mı?"

"Bu hafta biraz az. Nasıl olduğunu tahmin edersin işte."

"Evet." Leon parayı alıp Jenny'ye poşeti uzattı.

Jenny, poşeti ceketine iyice sakladıktan sonra, tüm alışveriş boyunca yerinde sabit duran Tony'ye dönüp, "Diğer satışım hakkında ne diyorsunuz?"

"Ne? Daha nasıl seviştiğini göremedik?" Leon, bu akıllıca sözleri karşılığında onay almak ister gibi diğer adama hızlı bir bakış attı.

"Kusura bakma," dedi Jenny. "Daha sıcak bir yerde olsaydık farklı olurdu."

MUHBİR

Tony, gölgelerin arasından öne doğru bir adım attığında ay ışığı yüzündeki yara izini aydınlatınca, Jenny korkusunun neden olduğu titremeyi zar zor bastırdı.

“Cuma akşamı?”

Tam da Cuma günü ne olacağını sormak üzereydi ki durumu anladı. Alışverişi Cuma akşamı yapacaklardı. Heyecan ve kaygı duymasına rağmen, sesinin titremesine engel olabildi. “Elbette.”

“Para sende olacak değil mi?”

“Evet. Elbette.”

Üç gün. Evet, üç günleri vardı.

“Saat sekizde buraya gel. Seni malı alacağımız yere götüreceğiz.”

Jenny arabaya geri döndüğünde, elleri öyle berbat bir şekilde titriyordu ki arabayı açmadan önce anahtarları iki kez düşürdü. Direksiyonun başında bir müddet oturduktan sonra heyecanını hafifletmek için derin derin nefes aldı. Üç gün içinde işbirliğini nasıl sağlayacaklardı? Peki ya Ralph konusunda ne halt edecekti?

Bacaklarında bir donma hissetti ve burada, bu spuk arabanın içinde oturarak hiçbir şeyi çözemezdi. Motoru çalıştırıp eve doğru sürmeye başladı. Takip edilmemek için aynı dairesel rotayı izliyordu. Eğer şanslıysa, Ralph ve çocuklar eve gelmeden önce Steve’i arama fırsatı bulabilirdi. Steve’e bu durumu hemen anlatmalıydı. Ralph’in geldiğini de söylemeliydi.

Beklediği gibi Steve de anlaşmanın yapılması konusunda

en az Jenny kadar sevinçliydi; fakat Jenny'ye sadece işbirliğinin yetişmeyeceği konusunda katılmıyordu.

“Bizler profesyoneliz, unuttun mu?”

Bu küçük espi, Jenny'nin gerginliğini hafifletmişti. Biraz da Cuma günü için hangi yolları izlemeleri gerektiğini üzerine konuştular. Ardından Steve, Ralph ile olan durum hakkında yardım edebileceği bir şeyin olup olmadığını sordu.

“Bilmiyorum. Şu an bundan nasıl kurtulabileceğimden emin değilim.”

“Belki de onunla konuşmalıyız.”

“Yasak olduğunu sanıyordum.”

“Evet, yasak. Ben de konuşmayı tercih etmem; ama Amir'e bir sorayım. Bir şeye ihtiyacın olursa beni mutlaka ara.”

“Tamam.” Jenny sivri topluklu ayakkabılarını bir kenara fırlatıp, ayaklarını ovmaya başladı. ‘Sokak kızı Connie’ olmayı bıraktığı zaman ne denli mutlu olacağını düşündü. “Bakalım Ralph gelince ne yapacağım.”

Kapının çarptığını işitti. “Geldiler. Gitme vakti.”

Jenny telefonu kapattı, üzerindeki pespaye kıyafetleri çıkarıp yerine bir kot pantolon ve bir de tişört giydi. Makyajının fazlasını bir mendille sildikten sonra, oturma odasına gitti.

Scott, tahrik edici bakışlarla Jenny'e sordu. “Evde miydin?”

Jenny yanıtlamamayı düşündü; ama içindeki sapkın taraf, Jenny engel olamadan ortaya çıkmayı başarmıştı. “Meyve suyu almak için markete gittim. Ama koşarak hemen eve döndüm.”

Alicia’nın yüzündeki karmaşık ifadeyi gördüğü an Jenny, Scott’ın tahrikine gelip de sert bir çıkış yaptığına pişman oldu. Scott hiçbir şey söylememişti ve birden öyle kırılğan bir ana hapsolmuşlardı ki biri bir şey söylemezse Jenny, her şeyin mahvolacağını düşünmeye başlamıştı. Alicia’nın yanına gidip, elini omzuna attı. “Bunu söylediğim için kendimden nefret ediyorum,” dedi. “Üzgünüm.” Son cümlesini Scott’a bakarak söylemişti. Scott karşılığında Jenny’ye hiçbir tepki vermedi, elleri cebinde kaskatı durmakla yetinmişti.

Sessizlik hala can yakıcıydı ve Jenny bu duygusal gerginliği hafifletmek için bir şeyler düşünüyordu. Nihayet Scott koridora doğru yürüyerek bu havayı kırdı. “Caitlin’i aramam lazım.” Karanlık koridorda yürümeye devam ediyordu. “Akşam yemeği için teşekkürler baba.”

Jenny sakince soluklandı. Ralph, koltuğun karşısındaki sandalyeye oturdu ve Alicia da omzunu ona dayadı.

Sanki ona japon yapıştırıcısıyla yapışmış gibi. Jenny birden kızmıştı. Alicia haftalardır ona hiç böyle sokulmamıştı. Ve bu kimin suçuydu? Burada olmayan birine nasıl olur da böyle sarılabilirdi?

Of, kapa çeneni.

Alicia’nın yüzündeki mutlu gülümsemeyi görünce, ona kızmaktan vazgeçti. Bunun bir yararı yoktu. Ne ona ne de kızına. En iyisi anın tadını çıkarmasına izin vermektir ve bu gece uyumaya yüzünde böylesi bir gülümsemeyle gitmesini

umuyordu.

“Bir şey ister misin? Kahve?” Jenny, Ralph’e sordu.

“Daha sert bir şeyler yok mu?”

Bir dakika düşündü. Uzun zamandır misafir ağırlamıyordu; cenazeyi saymazsa tabi. Beyaz şaraptan başka bir şey var mıydı, hatırlamıyordu. Bekle. Carol bir şişe Jack Daniels getirmişti. “Kesinlikle ilaç gibi geliyor,” demişti. “Uykusuz gecelere son.” Bu olay cenazeden çok önce gerçekleşmişti ve Jenny ilk yudumu almaktan korktuğu için şişeyi buzdolabının derinlerine saklamıştı.

Bu anının neden olduğu acıdan uzaklaştı. “Biraz viski getirebilirim.”

“Bayılırım.”

“Harika o zaman.”

Jenny mutfağa gidip şişeyi sakladığı yerden çıkardı. Temiz bir içki bardağı bulup, bardağa kehribar rengindeki sıvıdan birkaç santimetre yüksekliğinde doldurdu. Şişeyi yerine koydu, ardından düşündü ve bir bardak daha çıkarıp, ona da biraz viski koydu. Belki ilaç niyetine, akşamın geri kalanında onu sakinleştirmeye yardımcı olurdu.

Alicia, babasına okul gezisiyle Dallas Sanat Müzesine gittiklerini anlatırken Jenny de oturma odasına gelmişti. Ralph mest olmuş bir şekilde Alicia’yı dinliyordu. Bu acaba umrunda olduğu anlamına gelir mi?

Jenny, Ralph’e içkisini uzatıp, Alicia’yı haffçe dürttü. “Yatma zamanı, balkabağım.”

“Offf anne.”

“Annen haklı,” dedi Ralph. “Yarın okul var.”

Sesindeki ciddiyet Jenny’yi şaşırtmıştı. Jenny’nin onu mantığını kullanırken gördüğü zamanlar oldukça nadirdi ve olay çocukların sorumluluğunu paylaşmaya gelince, ona hiç destek olmazdı. Jenny bazen dört çocuğu olduğunu düşünürdü.

Ralph, Alicia’yı sandalyenin kolundan kaldırdı. “Git ve pijamalarını giy, birazdan gelip ne yaptığına bakacağım.”

Çok evcimen konuşuyordu. Jenny viskisinden bir yudum aldı. Burada oturan adam da kim ve gerçek Ralph’e ne yaptı böyle?

Ya da bunların hepsi bir planın parçasıydı. Buraya çocukları götürmeye mi gelmişti? Önce onları kendi yanına çekerek işleri kolaylaştırmak mı istiyordu?

Jenny bir ipucu bulmak ümidiyle onu bir süre inceledi; fakat kızını öperkenki hareketlerinde ya da yüz ifadesinde hiçbir sinsi yan göremedi. Ardından Alicia, Jenny’ye sarılmak için yaklaştı ve koridora doğru yürümeye başladı.

“Hoş bir yer,” dedi Ralph, oturma odasına göz atarken. “Daha önce buraya geldiğimde söylememiştim sanırım.”

Jenny koltuğa oturdu. “Biraz meşguldük.”

Ralph onayladı; sanki olayın olduğundan daha hafif gösterilmesine katılıyor gibiydi. “Kendini toparlayabildin mi?”

“Şöyle böyle.” Ralph’in gözyaşlarını görmesine fırsat vermeden başını öne eğdi. “Ya sen?”

“Çalışıyorum.” Tekrar etrafa baktı. “Bazen gerçek olduğuna inanmak çok zor geliyor. Bazen günler boyu hiç aklıma getirmiyorum; fakat sonra, bam! Tekrar aklıma geliyor.”

“Benim öyle bir lüksüm yok.”

Ralph sanki Jenny ona tokat atmış gibi kalakaldı ve viskisinin yarısını tek yudumda bitirdi.

Jenny aklına gelen bütün nefret dolu şeylerle birlikte onu yumruklama isteğine güçlkle direndi. Şu an birilerini dövebilse gerçekten iyi hissederdi; fakat Jenny onun zaten mahvolmuş bir adam olduğunu biliyordu. Hiç tanımadığı oğlunu kaybetmişti ve bundan duyduğu pişmanlıkla tüm ömrünü geçirmek zorundaydı.

Jenny’nin duyduğu tek pişmanlık ise Micheal’ın geleceğini asla göremeyecek olmasıydı. Birlikte oldukça güzel zamanlar geçirmişlerdi zaten.

“Özür dilerim,” dedi Jenny, hafifçe gülümseyerek. “Bazen ağzımdan kontrolüm dışında sözler dökülebiliyor.”

“Bazen mi?” Durdu, başını salladı ve ardından derin bir nefes alarak yeniden Jenny’ye döndü. “Ateşkes?”

Jenny, ona olan kızgınlığının bu kadar çabuk geçeceğine inanmadığından bir an için tereddüt etti. Buraya gelip, çocuklarına çok düşkün babayı oynuyordu ve Jenny hemen geri adım atamazdı. Öylece bırakıp... Aklından bir tren hızıyla geçen düşünceleri durdurdu. Ralph’in tüm planlarını bozmasını engellemek için mantıklı davranmak zorundaydı. “Birer içki daha getireyim.”

Ralph bardağını Jenny’ye uzattı. Jenny kalkıp mutfığa doğru yürüdü. Her bardağı ağzına kadar doldurduktan

sonra şişeyi bıraktı ve lavabonun üzerindeki pencereden dışarıya bir göz attı. Karaağacın çıplak dalları, ay ışığıyla aydınlanmış gökyüzünü delen parmaklar gibiydi. Tuhaf bir Picasso tablosuna baktığı hissini uyandırıyordu.

Benzettiği şey Jenny’de karşı konulamaz bir gülme isteği yaratmıştı; lakin diğer duyguları baskın geliyordu. Kapıyı açtığında Ralph’in ona yönelttiği o çok önemli soruyu yanıtlayacak fırsatı henüz bulamamıştı. Hala ne söyleyeceğini bilemiyordu. Acaba ona doğruyu anlatmalı mıydı? Bu düşünceler oldukça saçmaydı. Anlatmak istediği tüm insanların içinde, Ralph ilk on kişi içinde bile değildi.

Kapıdan girdiğinde oturma odasında kimsenin olmadığını gördü. İçkileri sehpanın üzerine bıraktı ve koridora doğru yürüdü. Scott’ın odasından katlanılmaz gitar sesleri geliyordu. İyi bir enstrümanın bazı ellerde ne hale geldiğini görünce üzülüyordu. Kapısını tıkladıp nasıl olduğunu sormak istedi ancak hala Caitlin’le konuşuyor olma ihtimalini düşününce vazgeçti. Tüm bu gürültünün arasında nasıl konuştuklarıysa bir sırdı.

Alicia’nın kapısı açıktı, Jenny kapının önünde durdu. Alicia’ya sarılmış bir şekilde yataкта oturan Ralph’in silüeti Jenny’yi şaşırtmıştı. Alicia resim defterinin sayfalarını teker teker çevirip, kimseye göstermediği çizimlerini gösteriyordu.

Öyle dokunaklı bir andı ki Jenny gözlerinin nemlendiğini hissetti; eğer Ralph’in, Alicia’ya olan ilgisi azalırsa ve her şey aniden geriye sararsa, kızının ne kadar incineceği düşüncesi kalbini katıılaştırdı.

Yoksa gerçekten yıllar boyu hiç olamadığı o anlayışlı ve sevecen babaya dönüşüyor olabilir miydi?

Kızının başını okşayışını izleyen Jenny, Ralph'in samimi olduğuna inanmak istiyordu. Aksi takdirde bu piçi öldürmek zorunda kalabilirdi.

Eski eşi ve kızı ona doğru döndü ve bir saniye için Jenny, sesli düşünmüş olmaktan korktu; fakat Alicia gülümsüyordu. Eğer Jenny kötü bir söz sarfetmiş olsaydı, Alicia böyle gülümsüyor olmazdı herhalde. Neşeli bir tavır içinde, "Babama resimlerimi gösteriyorum," dedi.

"Anladım tatlım; ama yatma zamanı gelmedi mi? Haydi bakalım sanatını başka bir zaman göstermeye devam edersin."

Ralph'in bir sonraki adımının ne olacağından emin olmak isteyen bakışlarıyla karşılaştı. Alicia'ya iyi geceler öpücüğü verdikten sonra oturma odasına geçtiler. Jenny, sehpanın üzerindeki içkileri isaret etti ve Ralph kendi bardağını alıp sandalyeye oturdu.

Sessizlik, günlerce hükmetmiş gibiydi ve Jenny odada yastıkları ve tabloları düzelterek, sıklıkla iç çekerken, Ralph'in onun üzerindeki bakışlarını hissediyordu.

"Artık bir yere oturur musun," diye sordu Ralph. "Seni izlerken yoruldum."

Jenny koltuğa doğru ilerledi ve minderin ucuna ilişti. Sıkılıp uyuyakalana dek biraz daha konuşmaya devam edebilirlerdi. "İş nasıl gidiyor?"

"Konuş benimle, Jen."

Tanrım. Bu kısaltmayı kullanmayalı... Her kadının hayalindeki şeyi yaşadığını sandığı o eski yılları hatırlamak istemediğinden düşünmeyi bıraktı.

“Konuşuyoruz ya!”

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Arkadaşının beni aramasına sebep olan şeyi bilmek istiyorum.”

Jenny ayağa kalktı. “Bunu yapmamalıydı.”

“Artık çok geç.”

Jenny, pencereye yürüdü ve dışarı bakmak için perdeyi araladı. Köşedeki sokak lambası ile gökyüzündeki ay, sokağı en az evin içi kadar aydınlatmıştı. Sokağa park etmiş olan arabaları saydı. Biri parti veriyor olmalıydı. Ardından Ralph'e döndü, kontrolünü ne zaman kaybedeceğini düşünüyordu. Onu aşağılayan, bağırıp çağıran ve üzerinde baskı kuran eski Ralph'in dönmesini bekliyordu; fakat bu yeni adam sadece oturmakla yetiniyordu. Biraz düşündükten sonra kararını verdi.

“Birini aramak zorundayım,” dedi Jenny.

Yirmi Yedinci Bölüm

“Babamla mı gitmek zorundayım?” Alicia sırt çantasını yere bıraktı ve mutfak masasının üzerine oturdu. “Üç koca gün?”

“Evet.” Jenny portakal suyunu bir bardağa dökerek kızına uzattı. “Bu konuyu dün gece konuşmuştuk. Eğer ayarlayabilirse seni Nanna ve Pappaw’ın göl kıyısındaki kulübesine götürecektir.”

“Ben ne olacağım?” Scott tezgahın bir kutu Cherrios aldı ve sandalyeye dayandı.

“Sen de gidebilirsin. Birkaç günlük devamsızlık sana da bir şey kaybettirmez.”

“Şimdi gidemem. Yarına teslim etmem gereken bir İngilizce ödevim ve haftaya başlayacak sınavlarım var.” Scott, taba rengi mısır gevreğini kaseye boşalttı ve süt katıp karıştırdı.

Jenny, sürahiyi kapattı. “Bunu düşünmemiştik.”

“Notlarımı sürekli göz altında tutan kişi sensin.” Scott, kassenin kenarından sıçrayan mısır gevreklerini toplayıp, afiyetle yedi.

“Ukalalık yapma Scott! Ödevini bugün bitir.” dedi Alicia. “Annem, onu yarın senin için okula teslim eder.”

Jenny, sonraki gün yapmak zorunda olacağı tüm şeyleri düşündü. Birkaç saat işe gidecekti. Özel timle buluşacaktı. Ralph’i aradığı için Carol’ın canına okuyacaktı. Okula gitmek ve kısık dudaklı Bayan Brenda Ames’e nazik davranmak için bir yerlerde ayırabileceği bir zaman olabilirdi. “Sarıyorum bunu yapabilirim,” dedi.

“İşe yaramaz ki!” dedi ağzı mısır gevreğiyle dolu olan Scott. “Ödeve başlamadım bile.” “Ayrıca,” bir kaşık dolusu mısır gevreğini ağzına atmak için durarak, “Babamla bir iki günlüğüne bir seyahate çıkmak istediğime emin değilim.”

Jenny, kahve bardağını tezgaha düşerken yakaladı. “Peki, ya...? Şükran Günü? O gün söylediklerin?”

Kasten yapmamıştı ama sesine bir keskinlik katmıştı. Alicia’nın yüzünde beliren paniği gidermek için gülümsemeyi denedi. “Ne fark eder ki, anne?”

“Farketmez, tatlım.”

“Ama malum şekilde bakıyorsun. İkiniz de öyle akıyorsunuz.” Alicia peçetesini fırlattı ve bardağı yere yuvarlayan, portakal suyu birikintisini ahşaba yayan bir kuvvetle itti. “İşte yine başlıyoruz. Kızgın yüzler. Bağırış çağırış...”

Jenny, Alicia’ya doğru yürüdü ama Scott daha hızlıydı.

Kardeşini sıkıca tuttu. “Birbirimize bağırmayacağız, değil mi anne?”

“Hayır.” Avuç dolusu peçeteyi aldı ve saçılan meyve suyunun ortasına bıraktı, sonra Alicia’nın sandalyesine oturdu.

Alicia, kendini Scott’tan kurtardı ve annesinin yanına geldi. Jenny onu kucağına aldı ve bir tutam sarı saç nemli yüzünden çekti. “Babanla yalnız da gidebilirsin,” dedi. “Eğlenceli olur.”

“Ama ben daha önce hiç kulübe görmedim ki! Ya sevmesem?”

“Seveceksin,” dedi Scott. “Güven bana. Ben gittim. İçinde türlü türlü oyun ve büyük ekran bir televizyonun olduğu büyük bir locaları var ve en iyi tarafı ne biliyor musun?”

Alicia hayır anlamında başını iki yana salladı

“Atları var.”

“Gerçekten mi?” O muhteşem gözlerdeki gözyaşları, yerini heyecana bıraktı. “Birine binebilir miyim?”

Jenny kızına, Ralph’in atlardan korktuğunu söyleyemedi. “Tabii ki, binebileceğim bir at ayarlanır.”

* * *

Çocuklar okula gittikten sonra, Jenny kahvaltıdan arta kalanları topladı, sonra oteldeki Ralph’i aradı. Sesi halsizdi. “Daha sonra aramamı ister misin?” diye sordu.

“Hayır. Nasıl gidiyor?”

“Bu sabah çocuklarla konuştum. Alicia gitmeye can atı-

yor ama Scott katılmak istemedi.”

“Neden?”

“Bir sürü ödevi ve sınavı varmış. Dürüst olmak gerekirse, derslerine konsantre olmalı.” Jenny, tabakları lavaboya götürürken bir yandan da konuşmasına devam ediyordu. “Notları çok kötüydü son zamanlarda.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” dedi Ralph. “Dün geceki ilk şoktan sonra, çocuklarla zaman geçirmek için dört gözle beklemeye başladım.”

“Arkadaşlarınla konuştun mu?”

“Hayır. Erken kalkan tipler değil onlar. Birazdan arayacağım; ama onların yerini alamasam bile Alicia ile gitmek için güzel bir yer bulacağım.”

“Tamamdır. Bugün onu okuldan alabilirsin.” Tam telefonu kapatacakken Jenny bir şey hatırladı. “Ve Ralph, bu arada Alicia’ya, onu at binmeye götüreceğini söyledim.”

“Bunu neden yaptın ki? Atlardan kork-”

“Yaptım; çünkü aylardır ilk kez onu böyle heyecanlı gördüm. Fobini bir iki saatliğine aşabileceğine eminim.”

“İyi, tamam.”

“Sen uyumaya devam et Ralph.”

Jenny telefonu kapattıktan sonra ceketiyle cüzdanını kaptı; çünkü ne zaman geç kalsa, Mitchell onun için endişeleniyordu.

“Bu tribünler çok soğuk.” Caitlin kalktı, atkısından yastık yaptı ve tekrar oturdu. “Neden burada olduğumuzu tekrar   yler misin?”

Scott güldü. “Buradaki mahremiyeti seviyorum.”

Caitlin, kale direklerinin arkasındaki panolara sıvanmış yaprakları temizleyen temizlik iyi gösterdi. “ Bence tamamen mahrem sayılmaz.”

“Sorun yok. Bizi umursamaz bile.”

Elindeki keki ikiye böldü ve yarısını Scott’a uzattı. Scott,

“Bana kızgın olmadığın anlamına mı geliyor bu?” diye sordu.

“ imdilik.”

Sessizce yemeklerini yediler, sonra Caitlin ceketinin önündeki kırıkları silkti. “Bu sabah okula geldiğimde mutlu g r nm yordun. Bir şey mi oldu?”

“Oldu diyebiliriz. Dün gece babam geldi.”

“Aaaa! Cidden mi?”

Scott başını salladı. “Ve anneme çok kızmış gibiydi.”

“Ne hakkında?” Caitlin sırt çantasında bir kağıt mendil buldu ve parmaklarındaki çikolata kırıntılarını temizledi.

“Bilmiyorum.”

“Onu tekrar aradın mı?”

“İki haftadır onunla konuşmadım bile. En son herşeyin iyi olduğunu   yledim. Biliyorsun annemle ben kısa bir ko-

nuşma yaptık ve bana bir süre beklemem gerektiğini söyledi.”

“Peki babanın gelme sebebi neymiş?” Caitlin dirseğiyle onu dürttü. “Bir nedeni olmalı.”

“Bu sabah dağ kulübesine gitme fikrini ortaya attılar.” Bir an durdu ve devam etti. “Ama bunun dün geceki gelme sebebi olduğunu sanmıyorum.”

“Neden?”

“Davranışları yüzünden.” Scott güldü. “Annemle yüzyüze geldiğimdiki halime çok benziyordu, inanamadım.”

Rüzgar, Caitlin’in saçını geriye attı, kız çocuğa daha da yanaşarak, “Peki, yolculuk ne zaman?” diye sordu.

“Bugün. Alicia’yı okuldan alacak?”

“Sadece Alicia mı?”

Scott içini çekti.

“Buradan, annenden uzaklaşmak istediğini sanıyordum.”

“İstiyordum. İstiyorum ve düşünüyorum.” Durdu ve büyük bir çöp torbasını sahanın diğer ucuna taşıyan temizlikçi izledi. “Yine de bundan emin değilim.”

Scott içini çekti ve Caitlin’e döndü. “Ama burada kalmanın diğer bir sorunu çözeceğini farkettim.”

“Hangi sorunu?”

“Alicia için endişelenmeden annemi takip etmek.”

“Ona göz kulak olabileceğimi sana daha önce söylemiş-

tim.”

“Biliyorum; ama böylesi daha iyi. Seni de zor duruma sokmamış olurum.”

Caitlin uzun bir süre sessiz kaldı, Scott onu bir şekilde üzüp üzmediğini merak etti. Üzmek istememişti. Hiçbir zaman; ama bazen olaylara en tuhaf tepkileri verirdi. En umulmadık anda kızardı.

“Benim için en iyinin ne olduğuna karar vermeden önce bana da danışmalıydın.”

Tanrım, işte başlıyoruz. Scott derin bir nefes aldı. “Bir düşün, Caitlin. Bir sürü zorluğu vardı bu işin. Ben sadece seni korumak istedim.”

Kız iç çekti ve kekin ambalajıyla oynadı, sonra ceketinin cebine attı ambalajı. “Önce bana sorabilirdin.”

“Tamam. Bir dahaki sefere soracağım.”

İkisi arasında yine derin bir sessizlik. Scott tribünün ucuna giderken ağzını kapalı tutmanın daha iyi bir seçenek olduğunu düşündü. Ateşe körükle gitme.

Caitlin, dirseklerini metal basamaklara dayayarak arkasına yaslandı. Konuştuğunda, yüzünde kızgınlıktan iz kalmamıştı. “Doğru olduğunu öğrenirsen ne yapacaksın? Neyden şüpheleniyorsun?”

Rahat bir nefes aldı. “Bilmiyorum.”

“Ya yakalanırsan?”

“Hıh. Bir şey yapmayacağım ki.”

Kız oturdu. “Belki de seninle gelmeliyim. Her ihtimale karşı iyi olacaktır.”

“Hangi ihtimal o? Sadece annemi izleyeceğim. Hepsi bu.”

“Ne yani? Seni görmemeleri için görünmez mi olacaksın?”

Sesi değişti ve Scott, kızın artan öfkesinin farkına vardı. “Unut bunu. Senin hakkında endişelenmek istemiyorum.”

“Ben endişelenmeyecekmişim gibi?”

Scott öfkeyle soludu. “Aynı şey değil.”

“Kesinlikle aynı.” Caitlin hızla uzaklara baktı. “Dürüst olmak gerekirse, bazen anlamakta güçlük çekiyorsun.”

“Neyi anlamakta?”

Kız ayağa kalktı ve hızlı bir hareketle atkısını aldı, boynuna doladı. “Herhangi bir şeyi.”

Yere bastı, her adımı soğuk havada metal halkalar çıkarıyordu. Scott arkasından bağırdı. “Hey, üzgünüm.”

Adımlarında anlık bir duraksama oldu ve sonra ikisi de yürümeye devam etti.

Bütün bunlar ne içindi? Ama soru sorulur sorulmaz, Scott cevabın ne olduğunu bildiğine emindi. Cevabı sevdiğinden değil. Belki de Caitlin, annesinin ona davranış şekline dolaylı aşırı tepki vermişti; tıpkı en ufak bir sorumluluk bile alamayan bir embesil gibi. Ama bu, Scott’a, kızın hisleri en az onunkiler kadar önemli değilmiş gibi davranma hakkı vermezdi.

“Cailtlin. Bekle!” Tribünlerde güçlkle ilerledi; ama kız çoktan sahanın diğler ucuna varmıştı. “Üzgünüm dedim. Ne istiyorsun?”

Kız onunla yüzleşmek için döndü. “Kendini aşmanı.”

Scott durdu ve kızın girişte gözden kayboluşunu izledi. Bu da ne demek şimdi? Ben bir şey yapmadım.

Bu mazareti kabullenmeye çalıştı; fakat kelimeler aklına yansısa bile biliyordu ki hepsi yanlıştı. Aşağılık biriymiş gibi hareket ediyordu. İşleri karıştırmak için kızı neredeyse kışkırtmıştı.

Gözlerinden yaşlar düşerken, kendine kızarak tokatladı. İyi. Kimin ona ihtiyacı var ki?

* * *

Jenny kapıya öyle sert vurdu ki parmaklarından biri vurmaının şiddetinden kanamıştı. Carol, yüzünde hem sürpriz hem de temkinli bir ifadeyle kapıyı açtı. “Seni beklemi-”

“Eminim beklemiyordun.” Jenny arkadaşını geri itti, sonra onunla geniş fuayede yüzleşmek için döndü. “Ralph’i aradığına inanamıyorum.”

“Bir merhaba demeyecek misin?”

“Bunu neden yaptın, Carol? Dün gece geldi.”

“Endişelenmişim.” Carol kapıyı kapattı, bahçe ışıklarını söndürdü; fakat uzun pencerelerden giren öğlen sonrası güneşinin ışığının kapladığı oturma odasına girmek için hiçbir harekette bulunmadı.

“Beni aramak sana daha ucuza patlardı.”

“Gece geç saatlerde sana ulaşmak hayli zor.” Carol önünden geçerek oturma odasından mutfığa girdi.

Jenny takipteydi. “Çalan telefonları mutlaka yanıtlarım.”

Bir kalçasını tezgaha dayamış olan arkadaşı döndü ve yüzyüze geldiler. “Gerçekten mi? Son üç aramama hep çocuklardan biri cevap verdi.”

Jenny yutkundu, gözlerini kaçırان ilk kişi olmamaya çalıştı. “Her gün çalışıyorum. Bana iş yerimden ulaşabilirsin.”

“Eminim. Zaten sen de kasabada dönen son dedikodu hakkında konuşmak için can atarsın.”

“Ne dedikodusu?”

“Senin yanlışı biriyle—” Carol durdu ve başını salladı. “Kahretsin. Beni dinle. George’un çocuklarına söylemem gereken bir şey bu. En yakın arkadaşıma değil.”

Jenny uzaklara baktı, George hakkında bir şey söylemesinden korktu. “Bu konuşmayı daha önce yaptık, Carol. Anlatabileceğim kadarını anlattım sana. Bana güvenmek zorundasın.”

“Deniyordum. Millie, bana torununun seni dün gece sokakta bazı serseri uyuşturucu satıcılarıyla gördüğünü söyleyene dek.”

Kelimeler Jenny’ye bir tokat gibi çarptı; bir an için hareket etmekten ya da bir şey söylemekten korktu. Bundan nasıl kurtulacağını? “Olaylar görüldüğü gibi değil.”

“Öyleyse yalvarırım anlat, nedir?”

Jenny, mutfak penceresinden dışarı bakmak için yürüdü.

Carol'un havuzu, öğlen güneşinde parlıyordu ve birkaç turuncu meşe yaprağı tembelce suyun yüzeyinde süzülüyordu. Neden planladığım gibi yarına kadar bekleyemedim? Ya da daha iyisi, buraya gelmekten vazgeçmedim? Derin bir nefes aldı ve arkadaşlarıyla yüzleşti.

"Biliyorsun, yapamam."

"Öyleyse, sanırım bu konuşma bitti." Carol döndü ve ön kapıya yürümeye başladı.

Jenny hareket etmedi. "Ne düşündüğü önemli değil, gerçek bir arkadaş beni ihbar etmez."

Bu cümle, Carol'u adımlarının ortasında durdurdu.

"Tanrı aşkına Carol." Jenny bir adım attı. "Bu adam çocuklarımı benden alabilir. Bunun gerçekleşmesini ister misin?"

Carol hiçbir şey söylemedi. Kapıya yürüdü ve açtı. "Buna, senin neden olabileceğini hiç düşünmedin mi?"

"Neden olmak mı?" diye püskürdü Jenny. "Başkasının tarafına mı geçiyorsun?"

"Ben sadece çocukları düşünüyorum."

"Evet, doğru." Jenny onu geçti ve girişte durdu. "Çok uzun zamandır arkadaşız, bu sana bir şeyler hatırlatıyordur umarım."

Eve giderken, Jenny gözyaşlarına boğuldu. Geri dönüp arkadaşına herşeyi anlatmasını söyleyen dayanılmaz bir dürtüye karşı savaştı. Kötü adamları, Steve'i... Cuma günü ne kadar korktuğunu... Geri dönülmez bir noktanın ötesin-

de sevdiği herkesi kendinden soyutlamaktan ne kadar korktuğunu!

Evde, Jenny kendini toplamak için birkaç dakika bekledi, sonra Alicia'nın seyahat çantasını topladı. Kapı zili çaldığında işini yeni bitirmişti; gelen, üstü kotla kaplı, bir fanila ve yürüyüş botları giymiş Ralph'di.

“Kulübeye gidiliyor demek,” dedi Jenny, kapıyı sonuna kadar açıp onu içeri davet ederken.

“Evet, arkadaşlar locanın yöneticisinin bir anahtarı olduğunu söyledi.” Kıyafetlerini işaret etti. “Büro kıyafetlerinin ormanda işe yaramadığını öğrenince, Wal-Mart'a gidip geldim.”

Jenny güldü ve onun espri yeteneğinin Ralph'i çekici kılan şeylerin başında geldiğini hatırladı. Kapı zorla açılıp, Alicia içeri girince, çantasını oturma odasının ortasına bırakıp hole koşarken Jenny bir şey söylemek üzereydi.

“Hey,” diye seslendi Jenny. Alicia durdu. Jenny çantayı parmağıyla kaldırdı. “Bunu odana götür.”

Ödüllendirilmesi gereken bir oyunculukla Alicia geldi ve çantasını omuzuna attı.

“Güzel hareket,” dedi Ralph.

“Başlarında durmazsam, yataklarını bile buraya taşırlar.”

Jenny, arka kapının açıldığını duydu, birkaç dakika sonra Scott oturma odasına geldi. Selam verip odasına yöneldi. Tembelliğindeki bir şey, normalden daha belirgin bir şey, bir tedirginliğe neden olmuştu. Şimdi ne? İşler daha karışık hale gelebilir mi?

Jenny ona doğru bir adım attı. "Bir sorun mu var, Scott?"

"Hıır, yok." Yürümeye devam etti.

"Bizimle gelmek için hala geç değil," dedi Ralph.

Bu sefer Scott durdu ve döndü. "İsterdim, ama..."

Cümlesini bir omuz silkmeye bitirdi ve Alicia odasından çıkarken neredeyse çarpışacaklardı. "Hazırım," dedi kız.

Alicia'yı ve eşyalarını arabaya götürmek birkaç dakika sürdü; Ralph hiç konuşmadı. Jenny de bu durumdan gayet menundu. Söylenecek başka bir şey kalmamıştı; ama Ralph koltuğa oturmadan önce döndü ve "Kendine dikkat et!" dedi.

Carol'da olduğu gibi, bu da onu içini acıtmıştı. Bütün bu zamanı sert olmak için harcadım; ama lokum kadar yumuşağım. Gülümsedi ve başını salladı. "Pazar günü görüşürüz."

Jenny yolda durdu ve uzaklaşan arabayı izledi; Alicia'nın görüşürüz diyen eline karışılık verdi. Scott kapıda durdu ve annesi döner dönmez içeri gitti. Jenny içeri girdiğinde o, koridorda kaybolmuştu bile. Beraber geçirilen bir akşam için bu kadarı yeter.

Akşam yemeği yapılırken orada bulunarak annesini onurlandırdı; yine de baharatlı bifteğe bir ay aç kalmış bir adam gibi saldırdığı için buna zevkli bir sosyal deneyim denemezdi. Bitirdiğinde, dudaklarındaki domates sosunu bir peçeteyle sildi ve masadan kalktı. "Ödevleri yapmam gerek."

Annesi, onu yemeğe çağırdığından beri söylediği tek şeydi bu. Bir cevap beklenmediği için daha fazla rahatsız edi-

MUHBİR

ciydi. Çok yüzeysel bir bildirimdi aslında; içinden birşeyler Jenny'ye, altında yatanın çok sıcak olmadığını söylüyordu. Oğlunu çağırıp bulaşıklarını yıkamasını söylemeyi düşündü ama sonra "Gerek yok," dedi. Onun somurtkan yüzüne daha fazla katlanamazdı. Uzun sürecek sıcak bir banyoya ve bu gece uyuyabilmek için belki de elli şişe içkiye ihtiyacı vardı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Law&Order'ın bir sezon boyunca kullandığı sayıda polis bulunduğu odaya baktığında Jenny'nin midesi burkuldu. Gece uykusunun tadını hiçbir şekilde çıkaramıyordu ve sabah işe gitmek için çok daha fazla kahveye ihtiyacı vardı. Şükürler olsun ki Mitchell, Jenny'nin bu öğlen erken çıkmasına izin vermişti.

Steve onu masaya çekti ve insanların yanından geçerken çeşitli bilgiler verdi. İsimleri hatırlayamzdı fakat ne kadar yetenekli göründüklerini hatırlayabilirdi. Kadın libidosu için bir bardak daha.

Steve, ona boş bir sandalye çekerken Linda ve Burroguhs'u selam verdi. Gonzales masanın başında dikildi ve içinde şişelerce soda ve su olan kovayı işaret etti. "İstediğin gibi ta kıl."

Jenny suyu aldı ve midesine daha fazla kahve sokmaya

cağına söz verdi. Ağrısı geçtiğinde sözünden dönebilirdi ve tekrar...

“Tamam,” dedi Gonzales. “Hadi hızlanalım.”

Önündeki kağıtları karıştırdı. “Sting Operasyonu bu akşam 6’da başlıyor.” Durdu ve Şerif’e baktı. “Watts, adamların bir saat önceden yerlerini alsınlar.”

İri yarı adam onayladıktan sonra Gonzales, Burroughs’a döndü. “Böcekler yerleştirildi; çalışıyor, değil mi?”

Burroughs onayladı. “ Kesinlikle, temiz ve net.”

Jenny, böceklerin planın bir parçası olduğunu haftalar önce,öğrendiğinde, Burroughs’a bu konu hakkında sorular sorduğunu hatırladı. Neden böcekleri sadece kanıt toplamak için kullanmadıklarını merak etti. Adam gülmemiş ve ona kabul edilebilir kanıtın ne olduğunu anlatmıştı.

“Ve adamların, geceleri cam duvarın ardındaki perdelelerin kapatılmadığından emin mi?” diye sordu Gonzales.

Burroughs onaylayarak, “İki aydır bunu takip ediyorlar. Hazırlıklı olmadığımız bazı sürprizleri engellemek için içeriği tam olarak görebilmeliyiz,” dedi.

Gonzales, Jenny’ye döndü. “Bu, bizim böceklerin başarısız olması durumunda ikinci planımız. Eğer sesi kaybedersek, değişimin yapıldığını görür görmez içeri dalacağız.”

Jenny onayladı.

Gonzales, Steve’e dönerek, “Haberleşme etkinleştirildi mi?” diye sordu.

Steve kalktı ve haritanın yaklaşık oranlarını gösteren tab-

loya doğru ilerledi. Bir sonraki gece Jenny'nin faillele buluşacağı yeri işaretledi. "720 ve 423. caddelerin birleştiği yere giden iki anayol var. Tam buralarda adamlarımız olacak." Belli olan yerlere işaret koymak için durdu. "Ben, Linda'yla burada olacağım." İşaretledi. " 'Bozuk araba' numarasını kullanıyoruz. Genelde işe yarar. Hepimiz vericiler aracılığı ile birbirimizle iletişim içinde olacağız. Mülkün etrafındaki ağaçlık alandaki yerel ve federaller dahil."

"Peki ya korumalar?"

Gonzales bu soruyu, "Hepsini, içeri girer girmez tutuklayacağız," diyen Burroughs'a yöneltti.

Jenny irkildi ve Burroughs kafasını salladı. "Düşündüğün gibi değil," dedi. "Sersemletici silahlarımız var."

Jenny açıklamayı kabul eder gibi salladı başını; ama fikri hala tatsız buluyordu. Burroughs, bundan çok sıradan bir şeymiş gibi bahsetmişti. Eve giderken kıyafetlerini kuru temizlemeden aldığını anlattığındaki gibi.

"Tamam." Şimdi Gonzales bakışlarını Jenny'ye çevirdi. "Hazır mısın?"

Yutkundu ve onayladı, tutarlı cümleler kuracak kadar güvenmiyordu sesine. Gonzales bir çantaya uzandı ve iki inçlik kahverengi kağıtla sarılmış bir paket çıkardı. Masanın üzerinde kaydırarak ona yolladı. "İşte para."

Jenny pakete baktı bir an; boyutu onu şoke etti. Bu gerçekten yüz bin dolar mıydı? Steve onu dürttü. "Hadi! Buna dokunman gerek."

Bu yorum, Jenny'de, parayı alırken birkaç kıkırdamayı yol açtı. Parayı alıp dükkanına götürmek ve güvenli bir yer-

saklamak için sabırsızlanıyordu.

O gece hemen hemen bitmiş bir zaman ayarlaması üzerinde çalıştıktan sonra, Gonzales parmaklarını masaya vurdu. “Bu iş bittiğinde buraya atlılarla gelip yaptığınız tüm bu pisliği temizleyeceğim.”

Steve dışarı çıkarken Jenny’nin koluna dokundu. “Bekle, tamam mı?”

Şüphelerin kafasında dört dönmesine ve kaygının midelerini düğümlemesine rağmen, kafasını salladı.

“Evde işler yolunda mı?”

“Şimdilik öyle. Ralph, Alicia’yı alıp gitti dün. Scott da sorun çıkarmaz.”

Jenny arka kapıda durdu, içten içe bir şeyler, onun bir sonraki adımını atmaya isteksiz kılıyordu. Steve cüzdanındaki bozuk paraları şingırdattı, onun bakışlarından kaçınarak ona baktı. “Risk alma! Sadece plana uy.”

“Tamamdır efendim.” Sahte bir selam verdi.

“Ciddiyim. Plandan ayrılmazsak kimsenin canı yanmaz.”

Neredeyse korumalar hakkında sorular soracaktı ona. Sersemleştirici silahlarla ‘dışarı alınmak’ acıtmaz mıydı; ama sormadı. Anlamaya çalışmanın hiç zamanı değildi.

Ona bir gülücük attı. Sonra parayı çantasına koydu, gözlüklerini ve geniş kenarlı şapkasını taktı. “Tekrar kendim olduğumda çok mutlu olacağım.”

“Yakında,” dedi Steve. “Çok yakında.”

İstasyonun arka kapısından çıkarken Jenny sözcüklerle oynadı. Birkaç saat daha ve bütün bu karışıklık bitecekti.

Öğlen güneşi kıyafetini günyüzüne çıkarmak istermiş-
çesine ağaçların arasından ışıldadı. Yoksa bu, aklının ona
oynadığı bir oyun muydu? Bu aptalca fikri kafasından attı
ve arabasını parkettiği birkaç blok öteye yürüdü. Leon ya
da Tony'den bir işaret görmedi ve sonra bu akşamüstü za-
manında, bunu ummadığı aklına geldi. Leon şehrin içinde-
ki satışı okula taşımaya çalışıyordu muhtemelen. Ya Tony?
Tony'nin gündüzleri ne yaptığı hakkında en ufak bir fikri
yoktu; belki de gün boyunca yaşadığı delikten dışarı çıkmı-
yordu.

Jenny şapkasını ve gözlüklerini arka koltuğa attı, direk-
siyonun başına geçti ve para çantasını yanındaki koltuğa
bıraktı. Paranın başına bir şey geleceği korkusu avuçlarını
terletiyordu.

Mağazaya vardığında ön kapıya öyle bir aceleyle koştu
ki rüzgar adeta topuklarının arasında inledi. Mitchell arka
odadan çıkarken Jenny'yi görüp durdu. "Bugün döneceğini
sanmıyordum."

"Kontrol etmem gereken bir iki şey var da. Sen gidip tes-
limatları yapabilirsin. Kapıyı ben kilitlerim."

Mitchell kırmızı ve beyaz kasımpatılardan oluşan bir tu-
tam çiçek kopardı. "Toplantı nasıldı?"

Bir anlığına Jenny ifadesizleşti. Ne toplantısı? Sonra ba-
hanesini hatırladı. "Eh işte. İyiydi."

Tezgahtaki bölüme giderken adamın bakışlarından kaç-
maya çalıştı.

“Herşey yolunda mı, Jen?”

“Hayır.” Gülmeye çalıştı.

“Burnumu sokmak istemem,” dedi Mitchell. “Ama hatırladığım kadarıyla Scott’ın notları seni baya endişelendirmişti.”

“Düzeltilmiş. Aslında bu toplantı Alicia içindi. Biz, derste kaçırdığı şeyler üzerine konuştuk.”

“Hımmm.”

Jenny, gülümsemek için harcadığı çabanın yüzünü çatlatacağından korktu; ama bu hızlı doğaçlamasına hayran kaldı. Mitchell ikna olmuştu ve elindeki çiçeklerle ön kapıya doğru yürüdü.

“Diğerini senin için ön tarafa getiririm.” Jenny pembe güllerden oluşan bir buketi aldı ve Mitchell’i takip etti. Buketleri kamyonette emin yerlere yerleştirip, yola çıktı.

Jenny geri döndü. Tüm kapıları kilitledi ve parayı kasaya sakladı. Kasanın kolunu çevip kilidin kapandığından emin olduktan sonra kendini çok daha iyi hissetti.

Şimdi tek yapması gereken Scott’la yemek yemek ve çok fazla yakınma duymaksızın evden çıkmaktı.

* * *

Jenny mağazadaki dondurucu soğuktan titredi. Hava karardıktan sonra buraya gelip unuttuğu işleri bitirmekten nefret ederdi. Neden sadece cenaze odası gibi kokuyordu burası geceleri? Karanlık çiçeklere bir şey mi yapıyordu?

Bu gece daha da beterd; çünkü tek bir ışık bile yakamı-

yordu.

Kasanın kolunu görebilmek için bir kalemin ışığını kullanan Jenny, kasanın şifresini girdi ve kasayı açtı. Paketlenmiş iki adet para tomarı kağıt yığınının üstünde duruyordu. Parayı çıkardı ve beline bağladığı daha büyük bir para çantasına aktardı. Sonra, Carol'a geri vermediği silahın ağırlığını hissetti ve bunu alarak ne kadar akıllıca bir iş yapmış olduğunu düşündü. "Plana bağlı kal." Steve'in söylemiş olduğu buydu ve uymadığını öğrenseydi oldukça kızardı; ama öğrenmedi değil mi? Hem Jenny, elindeki silahla kendini savunmasız hissetmeyecekti.

Silahı kemerine, kemer tokasının arkasına yerleştirdi. Dar kalıp pantolonlar hakkında söylemesi gereken avantaj şuydu ki silah pantolon ve deri arasında rahatça oturuyordu ve para çantası silahı kolayca gizleyebiliyordu.

Deri ceketini, içindeki bluzu tam olarak kapatmayacak şekilde giyip, fermuarını yarıya kadar çekti. Onu aradıklarında silahı bulmalarını engelleyecek kadar oyalayabilir miydi onları? Bulunduğunda başına gelecekleri düşünmek bile istemiyordu.

Karanlığın içinden geçerek kapıya doğru yürüdü; dışarı çıkıp kapıyı kilitledi ve doğruca arbasına gitti. Mağazanın yanındaki ağaçlardan gelen hışırtıları duyduğunda arabanın yanına henüz varmıştı. Telaşa kapıldı. Karanlıkta saklanan biri mi vardı?

Kimseyi görememişti ama yine de silahına uzandı. Yemin ederim ki hiçbir koşulda bu parayı benden çalamayacaklar.

Diğer bir hışırtıyla, silahını boşluğa doğrulttu. Gölgele rin arasından çıkıp gelen Scott idi.

MUHİR

“Tanrım.” Jenny Scott’ın silahı görmediğini umarak hızlıca para çantasının arkasına sakladı. “Ne halt ediyorsun sen orada?”

“Sen ne yapıyorsun, anne? Asla mağazaya geceleri gelmezdin.”

“Asla söyleyemem!”

“Anne, lütfen. Ne olduğunu anlat bana.”

Jenny, oğluna baktı ve Tanrı tüm çıkardığı bu zorluklarla ona bir şey mi anlatmak istiyor diye merak etti.

Muhtemelen istemiyordu. Tanrı neden uzun süre önce inanmayı bırakmış birini kafayı taksın ki?

Fakat hala bir cevap bulamamıştı ve oğluyla burada birbirlerine, tuhaf bir askıda kalmışlık içinde bakarken, geçirebileceğinden daha fazla vakit harcıyordu. Ne olursa olsun oğluna bir zarar gelmemeliydi. “Scott. Eve gitmelisin. Şimdi.”

Scott kollarını göğsünün etrafında birleştirdi. “Olmaz. Anlatacaksın. Belki sonra giderim.”

Jenny ona vurmalı mı yoksa gülmeli mi, karar veremedi. Oğlu sert bir adam olmak için çok çalışıyordu ama gerçek sert adamlarla karşılaştırıldığında oğlu sadece bir çizgi film karakterini andırıyordu.

Saatine baktı. Konuşmak ya da gülmek için zaman yoktu. “Sadece git,” dedi sahip olduğu ‘Anne’ sesine güvenerek. “Yarın sana herşeyi açıklayacağım.”

Scott hareket etmedi; ama Jenny’nin daha fazla zamanı

kalmamıştı. Döndü ve arabasına doğru yöneldi.

Scott dayanamadı, annesine doğru yürüdü. “Anlat. Yoksa seni takip etmek zorunda kalacağım.”

Tam arabanın kapısını açarken gelen bu söz, Jenny’yi durdurdu. Tehditi inandırıcı olmaktan öte oldukça güçsüzdü. Onu yürüyerek nasıl takip edebilirdi ki? Bu gülünçtü; ama Scott’ın, Jenny’yi burada bulabileceğini öğrendiği bir yer mutlaka vardı ve bulmuştu da. Jenny kesinlikle Scott’ın kasabada sokak sokak gezerek Jenny’nin nereye gittiğini bulmaya çalışmasını istemiyordu.

Tekrar saatine baktı. Lanet olsun. Daha ne kadar geç kalabilirdi? Tony ve Leon vazgeçmiş bile olabilirlerdi.

“Tamam. İşte anlaşma; Scott, sana neler olup bittiğinin bir özetini geçeceğim. Daha fazlası için zaman yok. Soru yok. Ben eve gelene kadar tartışma yok. Anlaştık mı?”

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, çocuk başıyla onayladı.

“Şüphelendiğin şey doğru. Uyuşturucu satıcılarıyla bu luşuyorum.”

Konuşmak için ağzını açtı ama Jenny eliyle onu durdurdu. “Tüm anlaşma mahvolmadan önce on dakikam var. Sa dece dinle... Büyük bir torbacıyı alt etmek için polislerle iş birliği yapıyorum ve baskın bu gece olacak.”

Yakınlaşarak, “Eve gitmen gerek. Orada kal. Ben eve gelince ne istersen söyleyebilirsin.” dedi.

“Tehlikeli mi peki?”

Aklına ilk gelen şey ona tehlikeli olmadığı konusunda güvence vermektir; ama bağırsakları, Scott'ın daha fazla yalan yemeyeceği konusunda onu uyardı.

“Evet.”

“Öyleyse ben de—”

Elinin kaldırıp onu durdurdu. “Sen... Eve gidiyorsun.”

“Peki ya sana—”

Dudaklarına dokundu. “Bir şey olmayacak. Bu akşam evde olacağım.”

Bir süre sonra Scott onayladı. Jenny, oğlunun elini sıktı. “Sonra.”

Zaman gittikçe daralıyordu. Arabaya koştu, hızlıca koltuğa oturduktan sonra gaza bastı. Oğlu park yerinde, onu bıraktığı gibi öylece kalakalmıştı. Lütfen Tanrım. Sözlerimi tutmama yardım et. Sonra güldü. Gerçekten beni dinliyor-muşsun gibi.

Jenny şehre doğru giderken hız sınırını çoktan aşmıştı; fakat en azından hız cezası için endişelenmesine gerek yoktu. Tüm polisler başka bir işle meşguldü; yine de Jenny, diğer araçlara ve yayalara dikkat etmeye çalışıyordu.

Zamanı yeniden kontrol etti. Sekizi beş geçiyordu. Beklerler miydi? Buluşma yerinden birkaç blok öteye park ettiğinde sırtından ter damlaları boşalıyordu. Sonra dışarı çıktı. Arabayı kilitledi ve çoktan terk edilmiş alışveriş merkezine gitti.

Binanın sonunda birilerini görünce rahatladı. Başlangıç-

ta sadece Tony ve Leon olduğunu düşünmüştü fakat sonra, eski Laundromat'ın karışısında uzanan üçüncü bir adam daha gördü. Bu kimdi ve neden oradaydı?

Bir an paniğe kapıldı. Bu patron muydu? Anlaşma çiftlikte değil de burada mı yapılacaktı?

Adam kendini gösterince, Jenny onun patron olmadığını anladı. Burroughs elebaşlarının Kübalı olduğunu söylemişti; fakat bu adam öyle beyazdı ki bırak bir Kübalı olmayı, sokak lambasının altında bile solgun görünüyordu.

Aralarındaki uzaklık azalırken Jenny yürüyüşüne kadınsı bir hava verip gülümseyerek adamları etkilemeye çalıştı. Leon da gülümsedi ama Day-Glo ve Tony'den hiç bir tepki gelmemişti.

“Geç kaldın,” dedi Tony.

“İşte buradayım.” Jenny gülümsemesini korumak ve adamın bakışlarının altında ezilmemek için çaba sarfetti. İfadesi değişmemişti. Korkuyorum.

Uzun bir süre sonra adam gülümseyince Jenny derin bir nefes aldı ve düşüp bayılmamak için çabaladı. Sonra adam anlaşılabilir bir el hareketi yaptı.

“Para yanında mı?”

Jenny para çantasını çıkarmak için ceketini açtı. Adamın Jenny'nin göğüslerinden başlayıp ve beline doğru inen bakışlarını hissedince bir an tereddüt etti. Adamın gözlerinin değdiği yerlerde bir ürperme hissetti; fakat yoksaymayı başardı. Sadece oyunu oynadı.

“Orada başka neler var?”

Ceketini çıkardı, derisiyle bluzu arasında başka bir şey için alan olmadığını adama gösterdi. Tony Day-Glo'ya başıyla işaret etti ve adam Jenny'e doğru yürüdü. Adam, Jenny'nin üzerini en mahrem yerlerine kadar didik didik ararken Jenny'nin içinden başka bir ürperti yükseldi.

Yutkunup, ardından gözlerini adama dikti. "Endişelenme. Beni hiç mi hiç rahatsız etmiyor."

Adam geri çekildi.

"Kadın temiz."

"Kemerini kontrol et."

Jenny bir koluyla karnını tuttu. "Bir kere soyulmuştum. Bir daha tekrarlanmayacak." Başını yukarı kaldırdı, sanki meydan okuyordu. "Ben mallara bakarken siz de parayı sayın."

Birbirlerine sessizce baktıktan sonra Tony, diğer adama, "Bak ama dokunma!" dedi.

Jenny para çantasını çıkarıp adamın parayı rahatça görebilmesi için onu açık tuttu. Ona doğru yürüyüp çantanın içine bir göz atmak için yaklaşırken Jenny nefesini sıkıca tutmuştu. Eğer silahı fark ederse, öldüm demektir.

Adamın yüzünden, Tony'nin emrine uymayacak olduğu anlaşılıyordu ve Jenny gözlerindeki paniği gizlemeye çalışarak başını öne eğdi. "Güzel," dedi.

Adam gözlerini Jenny'nin göğüsleri üzerinde gezdirirken, Jenny tuhaf bir rahatlama hissetti.

"Sikini topla da gidelim." Tony binadan uzaklaşarak, kö-

şeye doğru ilerlemeye başladı.

Jenny ceketini ilikleyip, Leon ve diğer adamın ardından yürüdü. Tony siyah bir Lexus'un yanında durup, sürücü kapısını açtı. Jenny'ye, "Sen arkaya, Leon'un yanına otur," dedi ve diğer adama dönerek silahı hazırlamasını söyledi.

Hepsi yerleştikten sonra, Tony arabayı çalıştırdı ve yola koyuldular. Hiç trafik yoktu. Eski beyaz bir kamyonet görünen tek araçtı ve onlara yetişmeye kalmadan bir blok önce başka bir yola saptı.

Ana Caddede, onlar yavaşça doğuya giderken, kendi boşluğunda tamamen ıssız görünüyordu. Jenny, Ana Cade ve 720'nin kesiştiği yerde içinde bulunduğu arabayı fark edecek polislerin olduğunu bildiği için kendini güvende hissetti.

Başka bir endişeyi aklının ulaşılmaz köşelerine sakladı. Scott'un ona itaat edip eve gittiğinden emin olmak istiyordu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Steve, 720. anayola park ettiği arabanın tekerleğinin yanına eğilerek oturdu. Linda yolcu koltuğunda oturuyor, ‘Hasta eş’ rolünü oynuyordu. Elindeki bijon anahtarı ile patlak teker sahnesi tamamlanmıştı. Bir saattir buradaldı ve sadece sürücüsü yardım etmek için yavaşlayan bir arabaya el sallamak zorunda kalmışlardı. Steve, kötü adamlarla birlikte olan Jenny’yi düşündü; onun oynadığı rolün en kıvrak rol olduğunu biliyordu. Ayrıca hepsinin içinde en tehlikesi olduğunu da. Ama son birkaç ay içinde bu kadınla ilgili önemli bir şey öğrenmişti. Kamçı kadar sağlamdı Jenny. Bunu başaracaktı. Başarmak zorundaydı.

“Herhangi bir hareket yok mu?” Soru çift kanallı radyodan gelmişti; ama hattın diğer ucunda iki adamıyla çiftliğin girişinde mevzilenmiş Burroughs olduğunu farkettil.

Steve cevap verdi. “Yok.”

Birkaç dakika sonra başka bir ses geldi. "Size doğru geliyorlar. Siyah Lexus."

"Tamadır. Anlaşıldı."

Steve çevre yolundan bir çift far ışığı görene kadar karanlığa bakmaya devam etti. Burroughs'a bağlanan şifreyi girdi. "Sanırım bir hareket var."

Bir aracın trafik ışığında durması ile farların yoğunlaştırdığı ışığın şiddeti, Steve'in arabanın markasını görmesine engel olmuştu; ama içinden bir ses bu arabanın beklenen araba olduğunu söylüyordu. Araba 720'yi geçip onun yanından kara bir şeytan bi geçerek çiftlik yoluna sapınca, aradıkları arabanın o olduğu doğrulandı.

Steve, radyosunu etkinleştirdi. "İletişimi sağladık. ETA yani onbeş dakika sonra oradalar."

"Anlaşıldı."

Steve, arabayla aralarındaki takip mesafesinin yeterli olduğunu anladığı an, hızla lastiği ve aletleri arabanın bagajına attı. Sonra sürücü koltuğuna oturdu ve motoru çalıştırdı. "Rock'n'Roll'a hazır mısın?"

Linda emniyet kemerini taktı. " Tamamdır. Hadi gidelim!"

* * *

Araba anayoldan çıkarak mıcırlı dar yola girdiğinde, görkemli demir kapılar açıldı ve büyük metal bir kemerin altından geçtiler. Jenny, Tony'de bu kemeri açabilecek herhangi bir kumanda olup olmadığını merak etti. Birlikte çalıştığı ajanların nerede konuştukların merak ediyordu fakat şüphe

çekmemek için etrafa bakmaması gerektiğinin de farkındaydı.

Araba, yolda yavaşça ilerliyordu ve gece öyle sessizdi ki tekerleklerden çıkan hışırtılar olağanüstü bir gürültüye neden oluyormuş gibiydi. Belki de Jenny tüm algılarını sonuna kadar açıp, pür dikkat kesildiğinden sesler ona bu kadar gürültülüymüş gibi geliyordu.

Sonunda evin önünde durdular. Tony, motoru durduğunda etraf iyice sessizleşmişti; öyle ki Jenny kendi nefes alışverişlerini duyabiliyordu. Tony kornayı iki kere çaldı ve arabanın içindeki ışığı yaktı. Bu beklenmedik ışık, Jenny'nin gözlerini bir an için kör etmişti. Bu da neyin nesi?

Evin penceresine odaklanarak görüşünü netleştirmeye çalıştı. Verandada belli belirsiz iki adamın kapıyı koruduğunu gördü. İkisi de siyah ve ağır bir şeyler taşıyordu. Jenny bunların silah olduğunu düşündü. Diğerlerinden uzunca, üçüncü bir adam arabaya doğru yürüdü. Yaklaştığında, bir an için gözgöze geldiler ve Jenny karşısında Tony'den daha uzun ve soluk ifadeli bir adam gördüğüne şaşırdı. Adam arabanın arkasına doğru giderken Jenny'nin içinde bir ürperti belirdi. Ceketini sıkıca kapattı. Kahretsin, öleceğim.

Leon yanına gelerek, "Üşüyor musun?" diye sordu.

Nasıl olduğu hakkındaki bu soru o kadar alakasızdı ki Jenny neredeyse deliler gibi gülecekti. Şaşkın bir ifadeyle Leon'a baktı. Adam, o an gözüne normal bir adam gibi göründü; toplumu zehirleyen şeytani bir canavar değilmiş gibi bir görüntüsü vardı. Micheal'ın okul arkadaşı olma ihtimalini geçirdi aklından. Neredeyse o kadar gençti. Hatta onunla futbol bile oynatabilirdi.

Gözlerine dolan sert bir bakış, Leon'un, Jenny'de yarattığı masum gençlik imajını yok etmişti. Jenny soruya yanıt olarak başını salladı ve bakışlarını diğer tarafa çevirdi. Bir dakikalığına da olsa onun kötü adamlardan biri olduğunu unutma.

Tony'nin yanındaki pencerede bir ışık hüzmeleri gördü. Tony pencereyi açtı ve fısıltıyla bir şeyler mırıldandı. Sonra Day-Glo'ya arabadan inmesini emretti. Adam dışarı çıkıp, Jenny'nin kapısını açtı.

"Hadi."

Jenny arabadan indi ve Day-Glo onun kolunu aniden sıkıca kavradı.

"Bekle."

Tony, Leon ve üçüncü adam onların etrafında etten bir duvar ördükten sonra hep birlikte eve doğru yürüdüler. Day-Glo, Jenny'nin kolunu daha sert tutmaya başlamıştı.

Jenny içindeki tedirginliği, kapıdaki iki adama yaklaşırlarken ancak bastırabilmişti. Etrafı tarayan gözlerinin küçük hareketleri olmasa, cansız bir heykelden farkları kalmayacaktı. En öndeki uzun boylu adam ağır tahta kapıları açtı, içeri girdi ve diğerlerine takip etmelerini işaret etti.

Başka bir zaman olsa, Jenny bir turist gibi bu muhteşem girişin karşısında büyülenmişçesine bakakalırdı. Duvardaki tablolar, Jenny'nin sadece fotoğraflarda gördüğü bazı eserlerin orijinalleriydi ve yanından geçtikleri mermerden tablo ona kendi evinden daha pahalıymış gibi geldi.

Adam, camdan duvarları olan muhteşem bir odaya açılan kemerli kapıyı işaret etti. Toplantıda söylendiği gibi, perde

tümüyle açılmıştı; Jenny'nin havuzdan geldiğini düşündüğü saf mavi bir aydınlanmayı görmesine olanak tanıyordu. Diğer yandan, cam, verandanın arkasında uzanan gece gibi simsiyahtı. Federallerin evin içini, onun dışarıyı görüşünden daha net bir şekilde görmesini umdu.

İçeriye göz gezdirdi, odanın tek tük mobilyalarla döşenmiş olması dikkatini çekti. Pencerelemin karşısındaki duvar, çeşitli boyutlarda tavandan tabana raflarla kaplıydı ve gözlerini odadaki, ancak müzede sergilenebilecek değere sahip heykellere dikti. Duvarın önünde, üstünde mermerden bir satranç takımı ve etrafında oyuncular için iki sandalye olan bir masa vardı. Birkaç sandalye odanın içine gelişigüzel yerleştirilmişti fakat asıl odaklandığı şey, üzerinde durduğu doğu kilimi kadar büyük olan siyah masaydı.

Masanın bir kenarına ustaca yerleştirilmiş sandalede bir adam oturuyordu. Gür siyah saçları ve üzerindeki altın zincirlerle, sert bir yüz ifadesi vardı. Jenny, onun Kübalı olduğunu düşündü. Öyle olmalıydı. Yerinden hiç kalkmadan, odadaki tüm hareketlere ve seslere hükmeden oydu.

İki adam etrafında durdu. Kapıyı bekleyen diğer iki adam gibi bunlar da ne hareket ediyor ne de nefes alıyormuş gibi gözükiüyordu. Bir an Jenny, onların klonlanmış korumalar olup olamayacağını düşündü.

Kübalı öne doğru gelmesini işaret etti. "Sen, iş yapmak isteyen küçük bayan mısın?"

Sesinin çatlayacağından korkan Jenny, başını salladı.

"Para yanında mı?"

Ceketini açtı ve para çantasını kemerinden çözdü.

“Burada.”

“Göster.”

Çantanın bir tarafını açtı ve birkaç binliği iyice belli olacak şekilde gösterdi. “Hepsi bunun gibi,” dedi. “Şimdi malları göreyim.”

Burroughs’un koçluğunda bunları milyonlarca kere tekrarlarlarken nasıl gerildiğini hatırlıyordu. Şu anda ise hiçbir sorun yoktu ve buna alışıyor olmayı düşünmekten nefret etti. Buna alışmayacağına yemin etmişti. Kübalı solundaki korumaya başıyla işaret etti. Adam arkadaki masaya yöneldi, eski moda, ahşap bir kutuyu alıp getirdi. Masaya bıraktıktan sonra, parıldayan ahşabı çizmekten çekinerek, kutuyu açtı ve beyaz tozla doldurulmuş plastik bir çanta çıkardı.

Ahşaba hafifçe vuran Kübalı gülümsedi. “Ekmek tek-nem. Çok güzel değil mi?”

Kıkırdamalar bir koro gibi ona eşlik etti ve Jenny bu kadar komik olanın ne olduğunu merak etti.

“Ne? Espiriden anlamaz mısın sen?”

Sözcükler hafifti; fakat acımasız gözlerdeki sert ışıltı omurgasından aşağı kara sular dökülmesine neden oldu. Odadaki gerilim o kadar yoğundu ki bir reçel gibi kızarmış ekmeğe sürüp yiyebilirdi. Burroughs’un, gereksiz detaylara takılıp mahvolan anlaşmalarla ilgili sözünü hatırladı.

Ucundan bir gülümsedi. “Eğlencenin, iş tamamlandıktan sonra başladığını düşünüyordum.”

Kübalı bir an tepki vermeyince Jenny gerildi. Silahlar çekilse, bir şansı olur muydu? Sonra adam gülerek şaşırttı

onu. “Bu kadını sevdim,” dedi. “Korkak değil.”

Korkunç kahkahalarla gülen diğer adama işaret etti. Sonra gümüş bir bıçak çıkardı, torbada ufak bir delik açtı ve Jenny’ye doğru itti.

“Birinci sınıf.”

Kadın masaya yaklaştı ve parmağını Burroughs’un ona gösterdiği şekilde kullanarak bir tutam aldı. Eğitimi boyunca bu kısımda hep tereddüt etmişti; ama Burroughs, ona bir tutam malın insanı bağımlı yapmayacağını söylemişti.

Jenny tozu, diline götürdükten sonra, başını sallayarak Kübalı’yı onayladı. Solundaki adama işaret vererek kutunun içinden üç torba daha çıkarttırdı. “Parayı bana uzat,” dedi Kübalı. “Ve o da, sana kalan malı versin.”

Parmaklarının titremesini engellemeyi başaran Jenny, parayı deri çantadan çıkarıp masaya yığıdı. Beyaz şapkalı adamların yerlerinde olup, olanları duymalarını delicesine ümit etti. Onu, takas yapılırken baskın olmaması durumunda ne yapacağı konusunda uyarmamışlardı.

* * *

Steve, Linda ve iki uyuşturucuyla mücadele ajanıyla, yolun üzerindeki yaklaşık yirmi hektarlık çimlerin arasındaydı. Evin batısındaki yardımcılardan işaret alır almaz, verandadaki adamları indireceklerdi.

“Federaller, onları etkisiz hale getirir,” diye karar verdi Steve. Failleri ölümüne sorgulayabilir ve en iyileriyle dövüşebilirdi; fakat çoğu kez, rozetini takmaya devam edebilecek kadar iyi ateş edemiyordu. Magnum taşıması da bundandı. Böyle bir parçayla ıskalamak zordu; yine de, dışarıdaki

çatışmaları keskin nişancılara bıraktılar. Şanslarını içeride deneyeceklerdi.

“Şimdi.” Rahatlattıcı bir ses geldi radyodan. Muhtemelen varlıkları kapıdaki adamlar tarafından anlaşılmadan, Federaller hep birlikte gelip, ateş etmeye başladılar. Susturucular silahın sesini donuk bir yumruğun sesine indirgemişlerdi. Korumalar sundurmaya karanlık bir yığınlar halinde yığıldıklarında, Steve ve Linda eve doğru koşmaktalardı.

Federaller onlarla birlikte içeri girdi ve vücutlarını çiftli kapının arkasına dayadı. Kapı duvarlara çarparak açıldığında, Linda, arkasından odaya dolan adamlarla birlikte elinde silahıyla uygun pozisyonu almıştı.

* * *

Çarpışmanın sesi büyük odaya geldiğinde, adamlar şaşkınlıktan donakaldılar. Ardından Kübalı ayağa kalkıp hiddetle sandalyesini iterek fırlattı.

“Seni kaltak.”

Yanındaki adam silahına ulaşmak için paltosunun iç cebine davranınca Jenny kendini yere atıp, iki sandalyenin arasından masanın altına yuvarlandı. Steve ona en güvenli yeri bulmasını söylemişti ve burası ona güvenli gelmişti. Belki de değildi. Tony ve Leon’u yüzlerindeki acımasız kararlılıkla masaya doğru koşarlarken gördü. Karnında bir kasılma hissedince, içgüdüsel olarak elleriyle karnını sıktı.

Silahını çekseydi bir şansı olur muydu? Para çantasının arkasına uzandı ve silahın pürüssüz kabzasına dokundu. Ardından gelen bir ses duraklamasına neden olmuştu.

“Malı kap.”

MUHBİR

Hareketlerin çıkardığı sesleri duydu, ardından masanın diğer ucunda koşuşturan ayaklar ve bacaklar gördü. Birden gözden kayboldular. Kalanı nerede?

“Kadın ne halde?”

“Denny onun çaresine bakacak.”

Arkasında daha fazla hareket duyunca, karnına başka bir spazm daha girdi. Tanrım. Altımı ıslatırsam çok utanacağım.

Bu saçma düşünceyi kafasından attı ve omzundan geriye baktı. Kimse yoktu. Kapıdan geçip gitmiş olmalıydılar.

Tamam. Bu iyi.

Eğer Denny o korumalardan biri değilse tabi.

Nereye gittiler?

Haliya yapışmış yanağını kaldırıp, tekrar önüne bakmak için büküldü ve silahlarının mermilerini yenilerken kapıdan geçip koşan adamları gördü. Ondan uzaklaşıyor olmalarına rağmen, Jenny hala kendini savunmasız hissediyordu. Biri kapıyı kollarken diğeri onu rahatça vurabilirdi.

Orada mı kalmalı, yoksa daha güvenli bir yer mi bulmalıydı? Ama neresi? Aralıksız atan kalbini durdurmaya çalışırken etrafa bakındı. Köşedeki bara gidebilir miydi? Yarım duvarın arkasına geçerse...

Odadan, bir fırtına gibi geçen ateşin ani patlaması bu sorunun cevabını vermişti. Saf bir korkuyla zemine iyice yapıştı. Bu iyi adamların içeriye girdiği analamına mı geliyor.

Olan biteni daha iyi görebilmek için ağır ağır ilerledi.

Görünürde beyaz şapka yoktu.

“Vazgeç,” dedi bir ses. “Etrafın sarıldı.”

Bu Steve miydi? Sesi Steve’inki gibiydi. İki adam koridor-da birbirlerine ateş ediyorlardı ve Jenny polislerle çatıştıklarını fark etti. Bir an içindeki ses, annesinin onu kurtarması için bağırان ve titreyen küçük kızın pes etmesini istedi. Sonra anladı ki kimse onu kurtaramayacaktı. Eğer bu karışadan kurtulmak istiyorsa, harekete geçmesi iyi olurdu.

Ağır ağır ilerlerken, kemerinden silahı çıkarttı ve adamların pozisyonlarını kontrol etti. Hangisi?

Önemi yok. Ateş ettikten hemen sonra, tekrar ateş etmen için üç saniyen olacak.

Silah dükkanındaki adamın ona söylediğı şey, önce derin bir nefes alması ve yavaşça dışarı vermesi, ardından silahı avuçlarının arasında özenle kavrayıp namlunun ucundan bakmasıydı.

Eğer bunu yapmazsan, öleceksin.

Kolunu sabitledi ve silahıyla soldaki adamın sırtına nişan aldı. Gözlerini kapatmak istedi. Gözlerini kapatmaya ölesiye ihtiyacı vardı; böylece kendini bir adamı öldürürken izlemek zorunda kalmayacaktı. Fakat kör gibi ateş etmek de akıllıca bir seçenek değildi.

Patlama onu neredeyse sağırlandırdı ve bu sessiz boşlukta, adamı yere yığılırken gördü. Yüreğı ağzına gelmişti ve vurduğı adam ona dönerken yutkundu; silah ona doğru kavisler çizerek hedef alıyordu.

Adam acıdan titeyerek ateş etti ve Jenny, başının üstün-

deki masanın ucuna vuran kurşunun titreşimini hissetti. Hızlıca geri ateş etti, ama panik öğrendiği şeyleri aklından tamamen silmişti.

Iskaladı.

Çok kısa bir an süresince, gördüğü tek şey adamın silahının ona doğrultulmuş namlusuydu. Sonra bakışlarını kapıdaki hareketlenmeye çevirdi. Bir adam... Steve? Emin olmadı. Yuvarlanıp ateş eden figür oldukça bulanıktı, sadece elindeki büyük bir silah seçilebiliyordu.

Artık diğer silah ona doğrultulmuş değildi.

Otuzuncu Bölüm

Ölü adam, empresyonist sanatın ürkütücü işleri gibi kırmızının nemli izlerini duvarda bırakarak aşağı doğru kaydı. Steve odanın geri kalanını taradı. Diğer bir adam odanın diğer tarafında hareketsiz yatıyordu. Onu takasın ilk zamanlarında mı öldürmüşlerdi? Jenny neredeydi? Ne yapıyordu? Onu rehin mi almışlardı?

Sonra onu gördü. Masanın altında. Hareketsiz.

Aman Tanrım.

Bütün faillerin öldürüldüğünden emin olmak için odaya hızlıca bir baktıktan sonra yüzükoyun yatan adamın yanına gitti. Onun korkudan daha derin bir duyguyla açılmış gözlerini gördüğünde, yanağına dokundu.

“Jenny?”

Kadın gözlerini kırptı ama cevap vermedi. Bazı tendon-

ları kopmuş bir halde elleri silahın kabzasını sıkıca tutuyordu. Neler o-?

Steve namlunun doğrultulduğu açıyı takip etti ve yatan adamın karnına bir tekme atarak ölü olup olmadığını kontrol etti. Diğer adamı Jenny mi vurmuştu? Silahı da nereden almıştı?

Sonra hatırladı. Bütün bu aptal –

Kadının donuk bakışlarla yerde yattığını gördüğünde suçlamasından vazgeçti. Ellerini, Jenny'nin ellerinin üzerinde koydu. Buza dokunur gibiydi. "Silahı bana ver, Jenny."

Hareket etmedi.

"Canın mı yanıyor?"

"Evet canım yanıyor..."

Panik onu ele geçirmişti. Neresi? Hiç kan yoktu—

Parmakları onunkilerin altında rahatladı, hepsi birden değil ama yavaşça, sıcak bir yaz gününde buzun erimesi gibi. Adam silahı ondan aldı.

"Onu öldürdüm." Gözlerindeki dehşetin yerini acı aldı.

"Onu öldürdüm."

Aynı anda, Steve ilk defa birini öldürdüğü o ana döndü. Böyle bir şeyi tekrar hatırlamak hiç kolay değildi; unutmak ise çok zordu. Linda, menzildeki düşük performansına en çok neden olan şeyin bu olduğunu biliyordu. Steve, Linda'nın saçmaladığını düşündü.

Jenny'nin koluna dokundu. "Oradan dışarı çıkmalısın."

“Biliyorum.”

* * *

Jenny öne doğru ilerledi ve Steve’e, ona yardım etmesi için izin verdi. Jenny’yi büyük bir ürperti sarmıştı, güçten düşmüş ayaklarının üzerinde titriyordu. Steve bir elini onun beline atarak yardımcı oldu.

“Oturmak ister misin?”

“Buradan çıkmam gerek.”

“Tamam.”

Onu sabit tutarken, Steve kapıya doğru yürümeye başladı. Jenny, koridora çıktıklarında gelen bulantı dalgasını engellemek için derin bir nefes aldı, gözleri ölü adama ve duvardaki kan lekelerine kilitlendi.

“İyi misiniz?” Ses tanıdıktı. Burroughs?

“Evet.” Steve cevapladı. “Sadece biz iyi adamlar kaldık.”

Jenny, Steve’in bu şakacı tavrını ikisini de rahatlatmak için sergileyip sergilemediğini bilmiyordu ama işe yaramıştı. Herhangi bir şeyin, hissettiği suçluluğun omuzlarına çöken ağırlığını yok edebileceğinden, bedenini ve aklını kavrayan demir yumrukları kendinden uzaklaştırabileceğinden emin değildi.

Köşeyi döndüklerinde Burroughs’u ve iki adamını gördü. Onlara doğru gelen Linda’nın yüzünde giderek artan bir endişenin izleri vardı.

“Canın yanıyor mu?”

“Hayır.” Jenny, ağzından bir kelime de olsa birşeyler çıkmasına şaşırmişti. Rahatlasa bile, içindeki kusma isteğinin durmayacağı gibi korkunç bir fikirle mücadele ediyordu.

“Sanırım şokta,” dedi Steve. “Bu onun ilk silahlı çatışması.”

Yine sesinde bir umursamazlık vardı. Jenny’nin içindeki bir şey ona cevap vermek istedi. Travmayı kolaylaştırmak istediğinden emindi ve ona minnettar olmalıydı; fakat her nedense, uyuşmak istiyordu. Hiçbir şey hissetmemek.

Ambulansların, devriye araçlarının ve Şerif’in arabasının kırmızı, sarı ve mavi ışıklara boyadığı gökyüzünün altına doğru ilerlerken, Linda da onlara eşlik etti ve Jenny’ye yaklaşıp, “Yapman gerekeni yaptın. Kendini ikinci kez öldürme,” dedi.

Jenny telaş içinde uzaklara baktığından, bu sözleri zar zor anlayabilmişti. Doktorlar yaralıları tekerlekli sandalyelere oturtmuş, en yakın hastaneye giden yola sapan ambulansa yerleştirmişti. Polisler yakalanan adamları Jenny’nin pek çok kez televizyonda gördüğü şekilde devriye araçlarına tıktı; ancak gerçek hayattaki süreç daha zordu.

Güzel. Bunu hakettiler.

Kendini böylesi nefret dolu bir düşünce yüzünden kötü hissetmemişti. Daha da beterini hak etmişlerdi.

Steve geri adım attı ve Linda’ya, Jenny’yi devriye araçlarından birine götürmesini söyledi. Tam orada Jenny ve Kübalı gözgöze geldiler. Saf nefret dolu bakışları Jenny’yi bir kurşun gibi delip geçmişti; hareket edemiyordu. Bakışlarını bile çeviremiyordu.

Linda, Steve'e, Jenny'nin kolundan tutmasını işaret etti, sonra Kübalı'yı arabaya tıkmalarına yardım etmek için Şerif'in adamlarının yanına doğru yürüdü. Steve kolunu Jenny'nin sırtına doladı ve onu arabaya götürdü.

Gonzales öne doğru ilerleyip Jenny ve Steve'in yolunu kesti. Bir süre Steve'e dik dik baktıktan sonra gözlerini Jenny'ye çevirdi.

"İyi iş çıkardınız."

Jenny bir tepki vermek istemişti. Neden insan böyle bir şey söylerdi ki? Son olarak, başını salladı ve kendini Steve'in onu upuzun yolun sonuna taşıyacak kollarına bıraktı.

Işıklardan ve tüm bu kargaşadan uzakta, gece, ay ışığının bulutların arasından geçtiği ve rüzgarın küçük çamları eğdiği pastoral bir tablo halini aldı. Sadece geceye odaklanabilseydi, kendini o korkunç evde, korkunç bir olay yaşanmadığına ikna edebilirdi; ama bu işe yaramadı. Steve'in arabasına girip emniyet kemerini takarken, kalbi göğsünün içinde bir taş gibiydi.

Steve otoyolun gri şeritlerinden ilerlerken, Jenny tekerlerin dönüşüne odaklanmıştı. Düşünme. Hatırlama. O anı, bitmek bilmeyen bir sinema filmi gibi durmadan hatırlıyordu. Kendini bunu düşünmekten alıkoyamıyordu.

Ve eve gittiğinde Scott'a ne söyleyecekti? "Merhaba. Benim, annen. Az önce birini vurdum."

Steve şöyle bir baktı ona. "Daha iyi misin?"

Gülmek istedi. "İyi olmanın ne olduğundan artık emin değilim."

“Öğreneceksin.”

Evet. Haklısın.

Adam uzanıp onun eline dokundu fakat Jenny kendini çekti.

“Yapma,” dedi adam.

Söylediğini yaptı. Parmaklarını onunkilere değdirdi ve ellerinin ılık dokunuşlarını hissetti. Jenny, Steve’in onu ağlarken görmesini istemediği için bakışlarını pencereden dışarıya çevirdi.

Yolun geri kalanı sessizlik içinde geçti. Ne içlerini rahatlatan ne de tedirgin eden bir sessizlik. Sadece sessizlik.

Sonra Steve arabasını Jenny’nin arabasının yanına çekti ve durdu. Jenny elini Steve’in elinden kurtarıp kapının kolunu tuttu. Steve, Jenny’ye bakarak, “Seninle gelmemi ister misin?”

Jenny bir an için düşündü, sonra ‘Hayır’ der gibi başını salladı ve ardından kapıyı açtı. Tam arabadan inecekti ki Steve’in sesi onu durdurdu.

“Yapmak zorundaydın, biliyorsun.”

Ona bakmadan iç çekti. “Biliyorum.”

“Biliyor musun?”

Cevap vermedi; veremedi.

Steve uzandı ve Jenny’nin omzuna dokundu. “İzin ver yardım edeyim.”

Sırtını döndü, gözlerinden yaşlar sel gibi boşalıyordu. Steve onu, kendine doğru çekmek istese de Jenny elini onun göğsüne koyarak Steve'i uzaklaştırdı. "Hayır, Steve. Şimdi değil."

"Ne zaman? Ne zaman sana yardım edebilirim?"

Yüzüne baktı, Steve'in gözleri en az onunkiler kadar perişandı. Teklifini kabul etmek ve her şeyi akışına bırakmak kimi üzebilirdi ki? Ama hissettiği şey çok klişeydi. Öyleyse şu an bu yanlıştı.

"Eve girmem gerek, Steve. Çocuklarım... Ben... Eve girmem lazım."

"Tamam." Onu bıraktı ve çenesinden akan yaşları sildi. "Sana biraz zaman vereceğiz. Birkaç gün. Sonra ifadene ihtiyacımız var."

"Tamam. Sadece haber verin."

Steve onayladı, Jenny arabadan çıkıp kendi arabasına doğru yürüdü; arabasına girip, ışıkları yakıp yola çıkana kadar Steve orada bekledi.

Scott evde değilse, Jenny sonsuza kadar orada oturup aklındaki sisin boşalmasını ve kalbindeki ağırlığın azalmasını bekleyebilirdi; ama onu öylece bırakıp endişelenmesine izin veremezdi.

Anahtarı yuvasına sokup motoru çalıştırdı. Yavaşça eve doğru sürdü. Scott'un bakıp, yaşadıklarını gözlerinden anlayabilme ihtimalini engellemek için aklında bir çok şey düşündü.

Jenny arabayla sokağa girdiğinde, Scott, basamaklardan

aşağı doğru inmeye başladı. Gölgele içinde bulanık bir hareket. Beni verandada mı bekledi?

Bir anda arabanın yanında belirdi. “Anne? Tanrım... Çok endişelendim.”

Jenny arabadan inip kapıyı kapattı. “Sorun yok. İyiyim.”

Jenny henüz bir adım bile atmamış ki Scott ona sımsıkı sarıldı. Jenny, Scott’ın bir an için gitmesine izin vermeyeceğini sandı. “Neler oldu?” Scott bir adım geri attıktan sonra annesinin yüzüne baktı. “Herşeyi anlat.”

“Önce içeri girelim mi?”

“Tabii.”

İçeride, Jenny sıradan olan herşeye odaklandı. Arka kapıdaki çamurlu bahçe ayakkabıları. Mutfak masasındaki Brookshire’dan satılık ilanları. Tezgahta kırıntılar. Akşam yemeğini yaparken onları süpürmemiş miydi?

Tanrım. Bir ömür gibi gelmişti ona. Ne yaptığını bile hatırlamıyordu. Bu kadar basit bir şeyi nasıl unutabiliyordu da unutmak istediği asıl şeyi unutamıyordu.

“Çay ister misin?”

Scott’un sorusu onu kendine getirmişti. Oğluna baktı. “Çay mı yapacaksın?”

“Yapabilirim, biliyorsun.”

Komik bir cevap vermek istedi; böylece ikisi de gülebilir ve aralarındaki gerilimi azaltabilirlerdi. Dizlerinde bir ağırlık hissediyordu. Eğer oturmazsa, düşecekti. Masadan uzağa bir sandalye koydu.

“Çay iyi olur.”

Su ısıtıcısını çalıştırıp dolaptan iki bardak çıkardı. Sonra durdu, kaybolmuş gibiydi. “Çay, çay kutusunda.”

Scott ocakta çay yaparken, Jenny geçtiğimiz birkaç saatin detaylarını hatırlamaya çalıştı, aralarından ona anlatabileceklerini düşündü. Ne hakkında konuşmayacağı kesindi. Scott’ın çayları getirip oturmasını bekledi. “Yani,” dedi Scott. “Televizyondaki gibi miydi?”

Keşke. Sadece televizyonda insanlar ölmez.

Jenny, onun sorusunu pas geçti ve çaydan bir yudum aldı, ılık sıvının boğazından aşağı akmasına ve içindeki buzları eritmesine izin verdi.

“Hadi anne. Söz vermiştin.”

“Tamam.” Bardağını masaya koydu. “Ama söylemek üzere olduğum şey aramızda kalacak.”

“Caitline’ anlatamaz mıyım?”

Jenny hayır anlamında kafasını salladı. “Bu riski alamayız. Eğer o gece olanlarla bağlantılı biri beni bulursa, tehlikeye gireriz.”

“Tehlikenin sona ereceğini söylemiştin.” Sandalyesine yapıştı. “Bana nasıl yalan söyleyebildin?”

“Yalan değildi Scott.” Jenny onun kolunu tuttu; ama çocuk kendini geri çekti.

“Polisle olan işim bitti.”

Sadece George’u, silahları ve bu gece yaşadığı anlatılama

yacak olayı atlayarak baştan sona herşeyi anlattı. O anlattıkça çocuk rahatladı ve dirseklerini masaya koydu; annesinin kahraman olmasından memnundu.

Bitirdiğinde, oğlu ona bakarak, “Bu harika bir şey,” dedi.

“İyi yani?”

“Aynen.”

Jenny soğumuş çayından bir yudum aldı. Scott ise durmadan kaşığıyla çayını karıştırıyordu. “Anlamadığım şey,” dedi. “Eğer kötü adamları hakladıysanız, tehlikeli olan durum ne?”

“Bu yerel uyuşturucu zincirleri birbirine bağlıdır. Diğer ülkelerdeki kartellere kadar uzanırlar.” Durup, kullandığı kelimelerin onu korkutmadığından emin oldu. “İşlerinin sekteye uğramasından hoşlanmazlar.”

Scott’ın gözleri açıldı.

“Peşimizden mi gelecekler yani?”

“Bizim kim olduğumuzu bilirlerse.” Jenny arkasına yaslandı. “Bu da demek oluyor ki bu konu hakkında konuşmamalısın. Bilen her kişinin bu bilgiyi yanlış adamlara aktarma potansiyeli var.”

“Babam biliyor mu?”

Jenny onayladı. “Seni alıp gitmek istedi.”

“Seyahata mi?”

“Sonsuza kadar.”

Scott kafasını salladı, öylece durdu. “ Biraz keke ihtiyacım var.”

Dolaba gidip bir paket Oreo çıkardı. “Şimdi de süte.”

Jenny onun bir bardak alıp, süt kutusunu açmasını ve ardından masaya koymasını izledi. Bu onyaşındaki Scott’ın duyguları azınca, yemeğe kaçmasını hatırlattı ona, gülümsemi.

“İster misin?” Paketi annesine uzattı ve Jenny içinden bir tane kek aldı. Paketi açıp kekin üzerindeki kremayı yaladı. Bu ona Michael ve Scott’ın keki kremasından en hızlı kim ayıracak diye yarıştıkları günleri hatırlattı.

Scott üç kek ve bir bardak süttten sonra arkasına yaslanıp Jenny’ye baktı.

“Uyuşturucu baskıncısı annem. Bu çok...”

“Ne? İnanması zor mu?”

Scott onayladı ve kadın ona dokunmak için uzandı. “Sorun değil. Benim de kendime inanmadığım çok zaman oldu.”

Güldüler. Oğlu, o kadar içten gülüyordu ki Jenny göğsündeki ağırlığın birden azaldığını hissetti.

“Bunu tekrar yapacak mısın?”

“Tanrım, hayır.”

“Güzel.” Kek torbasını hızlıca buruşturup, kapattı. “Normal annemi geri istiyorum.”

Jenny ona sarılmak istedi. Dokunmak. Bu anı güzelleştire-

MUHBİR

recek birşeyler söylemek; fakat oğlunun onun kadar istekli olmadığını görünce vazgeçti.

Scott ayağa kalktı. “Şunu yerine koysam iyi olur.”

“Evet. İkimiz de yatmalıyız.” Jenny kalktı, bardakları aldı ve lavaboya götürdü.

Scott kendi bardağını getirdiğinde, kolları annesine neredeyse dokunacak kadar yakındı. Jenny bir an için Scott’a yaslandı ve oğlu da kendini geri çekmedi. Bu bir kucaklaşma değildi,, ama yeterince iyiydi.

Otuz Birinci Bölüm

Cumartesi günü her şey bulanıktı. Jenny normal birşeyler yapmayı denedi; bir iki saatini işyerinde geçirdi ama hazırladığı yıldönümü buketine konsantre olamıyordu. Bukete bir gül koydu fakat çok geçmeden gülü çok kısa kestiğini fark etti. Başka bir tane daha kesti, bu daha da kısa olmuştu. Mitchell gelip üçüncü gülü elinden aldı. “İşte. Bırak da sen tüm gülleri bitirmeden ben yapayım bunu.”

“Teşekkürler. Sorun ne bilmiyorum.”

Mitchell ona inanmıyormuş gibi baktı. Bunun üzerine Jenny neredeyse ona herşeyi anlatacaktı; ama yapamadı. Biliyordu. Aynısı annesi için de geçerliydi. Dün gece Scott’la da sorunu halletmişti; ama gerçekten bahsettiği tehlike gerçektir. Çiftlikteki çatışmayla bir ilişkisi olduğu anlaşılırsa... İç çekti, düşünceyi tamamlamaya cesareti yoktu.

Mitchell’in aranjmanı, eğrelti otlarıyla bitirişini izledi.

Pembe minyatür güller, annesini, gücüne güvenen çocuklar gibi yerleşmişti yeşilliğin içine. “Çok tatlı,” dedi.

Adam güldü. “Teşekkürler. Neden eve gidip bunu bana bırakmıyorsun?”

“Hey. Tüm mağazayı ele geçirmek mi istiyorsun?”

“Hayır. Sadece günün geri kalanını istiyorum.” Jenny’yi dürttü ve tezgahtan uzaklaştırdı. “Şimdi git.”

Jenny karşı koymayı düşündü fakat bunun için çok yorgundu. Ocak ayında Mitchell’a yapılabilecek en yüksek maaş artışını yapmak için sessizce kendine söz verdikten sonra cüzdanını ve ceketini alıp, dükkanı terk etti.

Eve vardığında evde kimse yoktu ve Scott’ın arkadaşlarıyla alışverişe gittiğini hatırlayana kadar panikledi. Geçti artık. En kötüyü düşünmeyi bırak.

Gelirken aldığı sebzeleri dolaba yerleştirirken durdu ve birkaç dakika içinde yatmazsa çökeceğini hatırladı. Bir saat kadar uyurdu ve akşam yemeğini hazırlamak için bol bol zamanı kalırdı.

* * *

“Anne?”

Jenny derin uykusundan uyandı ve Scott’ı yatak odasının kapısında dikilirken buldu. Koridordan gelen ışık kapıdan sızarak odadaki zifiri karanlığı yarmıştı. “Saat kaç?”

“Yedi.”

“Ah, tanrım. Bu kadar çok uyumak niyetinde değildim.” Ayaklarını yatağın ucuna attı. “Enchiladas yemeği yapmak

için malzeme almıştım.”

“Sorun değil anne. Yumurta pişirdim. Senin için hala biraz var.”

İsteddiği yemek değil uyumaktı, fakat kalkıp mutfağa doğru yürüdü. Yumurtalar iyi görünüyordu ve Scott kahve yapmıştı. “Gittikçe daha da evcimenleşiyorsun,” dedi.

Çocuk güldü ve tabakları yıkamaya başladı. “Bulaşıklar bittikten sonra Caitline’ye gidebilir miyim?”

“İçine ne kaçtı senin? Şikayet etmiyorum; ama dağ bisikleti istediğin yılbaşından beri böyle iyi davranmamıştın bana.”

“Hadi ama anne. Gidebilir miyim?”

Jenny onayladı. “Dün gece ne dediğimi unutma.”

Scott’ın sesinde genç bir erkek savunması sezince Jenny kendini gülmekten alamadı. “İşte bu, benim tanıdığım ve sevdiğim Scott.”

Scott gittikten sonra, Jenny koltuğa uzanıp televizyon izlemeyi denedi ama ilgisini çeken bir şey yoktu. Birden her yanını bir tedirginlik kaplayınca pencereye doğru ilerledi. Yağmur, gözyaşları gibi hafif hafif yağıyordu.

Döndü, gerginliğini azaltmak için sağlam bir temizlik yapmayı düşündü, sonra arkadaşına gidip konuşmanın daha çok yardımcı olacağına karar verdi; ama Carol’a herşeyi anlatmaktan korktu. Carol olan biteni bilmeyi hak ediyordu ve özellikle de George hakkındakileri. Bunun bizi yok etmeyeceğini ona anlatmanın bir yolunu bulabilseydim keşke.

Jenny, Carol'un verandasına doğru çiseleyen yağmurun altında yürüdü. Derin bir nefes alarak kapıyı çaldı, arkadaşının evde yalnız olmasını diliyordu. Aslında arayabilirdi. Muhtemelen aramalıydı; fakat son zamanlarda pek konuşmamışlardı ve Carol'un aramasına cevap vereceğinden emin değildi.

Birkaç uzun saniye sonra, kapı açıldı; bordo bluzlu ve beyaz balıkçı yakalı Carol göründü. Banliyönün mutluluk resmi.

"Dışarısı çok soğuk," dedi Jenny.

"İstediğin zaman evine gidebilirsin."

"Lütfen Carol. Konuşmamız gerek."

"Vayy... Konuşmaya zaman ayırabiliyormuş."

Bu alaycı ses tonu neredeyse Jenny'nin dönüp gitmesine neden olacaktı. Boşver. Çocuk gibi davranıyor. Ama Jenny'nin kalbi asla yaralı bir çocuğu yüzüstü bırakmamıştı; hatta bu çocuk kırk küsur yaşında bir kadının bedeninde yaşıyor olsa bile.

Kapıyı iyice açtı ve Carol'u geçip içeri girdi, hemen mutfığa yöneldi. "Eğer ev sahibini oynamak istemiyorsan, ben yaparım. Kahve ister misin?"

Cevap beklemedi. Jenny ceketini çıkardı ve sandalyenin arkasına astı. Sonra çaydanlığı suyla doldurdu ve ocağı yak-tı.

"Kanyağım var."

Jenny kapıda duran Carol'a bakmak için döndü. "Kulağa hoş geliyor."

Carol dolaplardan birine yöneldi ve bir şişe çıkardı. Jenny birkaç bardak ve dolapta bardakların yanında duran kavanozu aldı. Tamam, kin gütmekten iki kelime edeceğiz. Belki bunu birbirimizi incitmeden yapabiliriz. George dışında. O konu gerçek bir kavgaya dönüşebilir.

Su ısıtıcısı fısıldamadan önce suyun kaynarken çıkardığı sesleri duydu. Isıtıcıyı kapattı ve buharlaşan suyu bardaklardaki kahverengi kristalin üzerine döktü. Sonra bardakları masaya taşıdı. Carol ona katıldı, bardakları kehribar rengi muhteşem sıvıyla doldurdu. Jenny şeker kutusunu aldı, sohbet başlamak için iyi bir yer bakındı.

"Dün geceki haberleri izledin mi?"

Carol kaşlarını çattı. "Ne?"

"Haberleri izledin mi? Yerel haberleri?"

"Evet. Neden?"

Jenny kahveyi karıştırdı, kaşığın bardağa değerken çıkardığı ses odadaki tek sestti.

Carol kaşlarını çattı. "Önemli bir şey mi-?" Durdu, bir an düşünüyormuş gibi baktı, sonra Jenny'e soru soran gözlerle baktı. "Şu... Şu narkotik baskını. Yaptığın o muydu?"

Jenny onayladı.

Gerçek, Carol'u sandalyesine yapıştırdı. O kadar hareketsizdi ki Jenny nefes alıyor mu diye merak etmeye başlamıştı. Eğildi ve eline dokundu.

“Carol?”

Carol derin bir nefes aldı. “Nasıl? Ne-?”

Jenny ona, dün gece Scott’a anlattığından daha kısa bir özet geçti. Bitirdiğinde, Carol ona iri meraklı gözleriyle baktı, sonra başını salladı.

“Vay. Gerçekten de Harika Kadın olmuşsun.”

Jenny gülümsedi. “Evet. Süper Kahraman Jenny.”

Onunla olmak iyi gelmişti. Öyle ki bu anı bozmamak için George’u atlamaya karar verdi. Belki de o durum müdahaleye gerek kalmadan aşıldı.

Carol biraz daha konyak aldı ve bardağına ekledi. “Hala aklımı tamamen toplayamıyorum.”

“Ben de.” Jenny de şişeye uzandıktan sonra kahvesine biraz daha konyak ekledi. “Fakat bunu kimseye anlatamayacağımı biliyorsun.”

“George’a bile mi?”

Tanrım. George asla olmaz. “Hiç kimseye. Sadece sana anlatıyorum çünkü seni çok sıkıntıya soktum.”

Carol kahvesinden bir yudum daha aldı. “Bana er geç anlatacaktın.”

“Daha önce bu konudan bahsetmem yasaktı.”

“Sır tutabilirim.”

Carol’ın sesinde bir alınganlık sezen Jenny iç çekti. “Bunun arkadaşlığımızla ya da sana duyduğum güvenle ilgisi

yok. Sadece güvenlik açısından.”

Carol bardağını elinde evirip çeviriyordu. Jenny uzanıp Carol’ı durdurdu. “Bu en kötü tarafıydı. Saklamak. Herkese yalan söylemek. Bundan nefret ettim.”

Uzun bir andan sonra Carol yarı gülümser bir edayla baktı. “Çelik sütyen de giydin mi?”

Jenny’nin bağlantıyı kurması uzun sürdü, ardından kahkahalarla güldü. “Yeteri kadar küçüğünü bulamadım.”

“Bunu yaptığına inanamıyorum.” Carol bardağını aldı. “Yani. Sana inanıyorum. Sen yalan söylemez—”

Carol duraksayınca Jenny cümleyi tamamladı. “Zorunda kalmadıkça.”

Rahatlık ılık bir yaz rüzgarı gibi geçti Jenny’nin üzerinden, Carol kıkır kıkır gülüyordu ve ekledi.

“Korktun mu peki?”

“Hem de ne biçim.”

Carol bardağıyla oynuyor, bir o yana bir bu yana hafifçe sallıyordu. Jenny onun ne düşündüğünü merak ediyordu fakat sormadı. Dün geceyi hatırlatacak daha fazla soru istemiyordu. Carol kahvesini bitirdikten sonra ayağa kalktı. “Acıktım.” Buzdolabına yürüdü. “Çikolata, konyakla iyi gider mi?”

“Çikolata herşeyle iyi gider.”

Carol iki dondurma kabı yıkadı ve getirdi. “Sanırım artık sana kızmamalıyım. En azından artık her şey sona erdi.”

Jenny'nin boğazında bir şey düğümlendi. İşte geri dönüşü olmayan noktadaydılar. Ya Carol'a George hakkında ne biliyorsa şimdi anlatacaktı ya da arkadaşının körü körüne böyle yaşayıp gitmesine izin verecekti. "Tam olarak değil," dedi.

"Ne demek, tam olarak değil?"

"Bitmedi." Jenny bir nefes aldı. "George hakkında bir şeyler buldum. "

Carol bakakaldı.

"Ne?"

Jenny geri çekilip, dondurma kabının altına doğru ilerleyen buğuyu incelemeye koyuldu. "İyi bir şey değil."

"Ne?" Carol'un gözleri pür dikkat kesildi. "Bu uyuşturucu pisliğinden bahsetmiyorsun değil mi?"

Jenny tekrar nefes aldı. "Bir gece onun evine teslimat yaptık."

"Hayır!" Carol kendini öyle itti ki elindeki kap masanın ucundan yere düşerek kahverengi dondurmaya bulanmış küçük parçacıklara ayrıldı.

Jenny bir bez almak için davranınca, Carol ters ters baktı. "Dondurmama dokunma."

Jenny onları Carol'a anlatmanın doğruluğundan hala emin değildi. Arkadaşı duyduklarını sindirmeye çalışırken Jenny Carol'a temkinli bakışlarla bakıyordu. "Belki de evde değildi," dedi Carol yavaşça. "Evde başkası vardı."

Ne kadar nefret etse de, Jenny biliyordu ki küçük bir

umut her zaman olacaktı. “Aydınlığa çıktığında, gördüm onu.”

“Hayır. Böyle konuşma.” Carol duvara yaslandı ve başını salladı. “Bu gerçek olamaz.”

Jenny aralarındaki uzaklığı birkaç adım sonra kat etmişti; fakat ona yaklaştığında, Carol elini kaldırarak Jenny’yi geriye doğru itti. Gözleri birbirine kilitlenmiş bir şekilde durdular, ardından Carol gözlerini kapatıp hayal kırıklığı ve acı içinde iç çekti.

Jenny onunla kuracağı fiziksel bir bağın Carol’ı daha çok sinirlendirme ihtimalinden emin değildi; fakat ona dokunmak istemişti. Carol hareketsizce dururken, nefes alışları hıç-kırıklara dönüştü.

Jenny kolunu yavaşça arkadaşına attı. “Önce, seni kandırmam en kötüsüydü. Yalan söyledim.” Arkadaşının sırtını sıvazladı. “Bu en kötüsü.”

Gözyaşları Carol’ın yanaklarından nehir gibi aktı, gamzelerine dolup taşı. Ardından Jenny’ye döndü ve ona sarıldı. Üniversitenin ikinci yılında pisliğin biri onu terkettiği zamanki gibi hissediyordu. Eskiden olduğu gibi, şimdi de Jenny acısını dindirecek sözcükleri bulamıyordu.

Hıçkırıkları durunca, Carol kendini geri çekti ve yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. “Ben ne yapacağım şimdi?”

“Bilmiyorum.”

“Onu ihbar edecek misin?”

Jenny kafasını salladı.

“Neden ihbar etmeyessin ki?” Carol ceplerini karıştırıp ve buruşmuş bir mendil çıkardı.

Carol burnunu sildi. “Şimdi ne düşünüyorsun?”

Konuşma bittikten sonra Jenny gülmemek için kendini tuttu. Hay aksi, NYPD Umut yeniden gösterime girmeyecek. Arkadaşını sandalyeye oturttu ve o da yanına oturdu. “Ama önce işleri yoluna koymalısın.”

Bu soru biraz da meydan okuma gibiydi ve Jenny nasıl tepki vereceğinden emin değildi. Gerginliği azaltmak için gülebilirdi ya da Carol’ı büsbütün kızdıracak kibirli bir tavır sergileyebilirdi. Öfke, Carol’ın güçlenmesine yardımcı olur muydu?

Jenny arkadaşının omzuna dokundu. “Zorunluluğum bitti. Seninkiyse yeni başlıyor.”

* * *

Jenny eve geldiğinde, Scott onu kapıda karşıladı. “Gizli hayatın sona erdiğine göre, evde oturursun sanmıştım.”

“Ben de artık böyle üstüme gelmeyeceğini düşünmüştüm.”

“Haklısın.” Scott güldü. “Neredeydin?”

“Carol’la konuşmak zorundaydım.” Jenny paltosunu kapının yanındayı askıya asıp mutfığa girdi. “Biraz sıcak çikolata ister misin? Dün gecedен beri konuşma fırsatımız olmadı.”

“Kahveyi tercih ederim.”

Jenny durdu ve oğlunun artık bir çocuktan ziyade genç bir adama benzediğini düşündü. “Ne zaman kahve içmeye başladın sen?”

“Başladım sayılmaz. Hala deneme aşamasındayım.”

Jenny son birkaç ay boyunca pek ortalarda görünmediğinden Scott’ın bunu yüzüne vurma şansını kullanmadığına memnundu. Jenny kafeinsiz kahveyi yapacak malzemeleri çıkardı.

Kahve olduktan sonra ikisi de bardaklarına diledikleri kadar süt ve şeker kattılar ve Jenny kahveden içini ısıtan bir yudum almasının ardından masaya oturdu. Scott tam karşısına oturdu ve kahvesini yavaş, sabit girdaplar yaratarak karıştırdı. “Sana söylemedim ama babam geçen hafta beni aramıştı.”

“Yani onun buraya geleceğini biliyordun.”

“Hayır. Hala California’ya taşınmak isteyip istemediğimi sordu.”

Scott’ın bu soruya verdiği tepkinin ne olduğunu merak ediyordu. Nefesini tutmuştu ve Ralph’in ona neden bir şey söylemediğini düşünüyordu. Ne yanıt beklediğini bilmeden, oğlunun bardağın içinden kaşığı çıkarıp masanın üzerine koymasını izledi. Ardından Scott kahvesinden büyük bir yudum alıp annesine baktı.

“Ona hayır dedim.”

“Yaa!” Ona hayır demiş ve bu, gerçeği öğrenmeden önceydi. “Oldukça önemli bir karar vermişsin.”

“Evet. Eşyaları toplamak zor geldi.”

MUHBİR

Gözleri, çok yoğun bir duygunun etkisiyle doldu ve göz yaşlarını engellemek için gözlerini kırptı.

“Babam teklifinin her zaman geçerli olduğunu söyledi.”

Kendine bir bardak daha kahve almadan önce Jenny, oğlunun yüzündeki gülümsemeyi gördü.

“Beni bu şekilde tehdit etmeyi ne kadar daha sürdüreceksin?”

Scott, bu sefer gülümsemesini saklamaya çalışmadan, bardağı masaya bıraktı. “Sanırım, en azından mezun olana kadar.”

Otuz İkinci Bölüm

Pazar sabahı parlak ve açıktı, dün gece yağmur istenmeyen bir misafir gibi çekip gitmişti. Bir an için, Jenny her şeyi unutup kendini dinç ve huzurlu hissetmişti; ama anılar geri geldi.

Ölen adamın duvardan yere yığılan silueti belirdi aklında ve Jenny'nin içini bir ürperti kapladı. O korkunç gecede Linda'nın ona ne söylediğini hatırladı. Bir süre daha hatırlayacaktı bu anıları. Hatıraların ortaya çıkması ve kalbini kaplayan buz gibi bir el. Asla unutamaycaktı bu anıları; ancak zamanla daha az hatırlayacaktı.

Steve gibi Linda da ona suçluluğuyla savaşmasını söylemişti. Jenny, Linda'nın o gece söylediği şeyleri hatırladı. "Yapman gerekeni yaptın. Kimse seni suçlayamaz. Bunu kendine hatırlatmaya devam et."

Jenny aklındaki sözcüklerle oynadı. Yapman gerekeni

MUHİR

yaptın. Başka bir alternatifi yoktu.

Belki bir gün buna inanabilirdi; ama bugün değil.

Üstündekileri çıkardı ve banyoya girdi. Aynadaki yansımasıyla yüzleşecek durumda değildi. Onun bir suçlu olduğunu kanıtlıyordu bu. Aklında saçma bir düşünce belirdi. Onun için saçma bir düşünce. Dindar bir insan değildi ama bu dürtü güçlüydü. Belki unutuşu kutsal bir mekanda bulacaktı.

Evet. Doğru. Bina muhtemelen çöker. Dişlerini fırçaladı, yüzüne su çarptı ve salona geçti.

O sessiz sabahta, evin boşluğu insanın içine işliyordu. Mutfak masasının üstünde Scott'tan hiçbir not yoktu. Sabah koşusuna çıkmıştı.

Jenny akşamdan kalan kahveyi ısıttı ve seçeneklerini düşündü. Diğer insanların hatırı için kim dua ederdi ki, muhtemelen kiliseye gitmeyi riske edemezdi. Ona kalsa yemek yapmak en iyi seçenektir, mısır gevreğini bir tabağa döktü, sonra acı sos yapmak için gereken malzemeleri çıkardı. Teksas usulü yemek...

* * *

Jenny kapağı kaldırdı ve ısıtıcıdan acı sarımsak ve kimyon kokusu yayıldı. Acı sosu karıştırdı, onun yaptığı hiçbir şey bir evsizi besleyebilecek yeterlilikte değildi. Sürekli böyle oluyordu. Yemeğin içinde biraz ondan biraz bundan katmayı düşündü, ama bütün bu şeyler zaten atılmıştı. Dondurucunun içindeki boşluğu bu malzemelere yer açmak için temizlemeliydi. Lanet olsun. Bu demek ki atıştırmak için geriye sadece dondurma kalıyor.

Bir an Scott'ı ona yardım etmesi için çağırmayı düşündü ama kutuyu kaldırdığında ağır olmadığını anladı. Bir kaşık kaptı ve kapağı kaldırır kaldırmaz Alicia'nın ön kapıdan gelen sesini duydu. "Anne! Anne"

Jenny dondurmayı tezgaha bıraktı ve oturma odasına geçti. "Bağırmana gerek yok. İşte buradayım."

"Harikaydı." Alicia seyahat çantasını yere bıraktı. "Ata bindik. İki gün arka arakaya hem de. Babam korkmadı bile."

"Ona belli etmedim." dedi Ralph, yıllar önce Jenny'nin kalbini fethettiği o mütevazı sırıtışla. "Sen neler yapıyorsun? Senin haftasonun nasıldı?"

"İyiymi."

Ralph'ın yüz ifadesi daha fazlasını duymak istediğini gösteriyordu; lakin Jenny, Alicia'yı işaret etti. Ralph mesajı almıştı.

"Vaktin var mı?" diye sordu Jenny. "Havaalanına gitmeden önce beraber akşam yemeği yeriz."

"İçeriden hoş kokular geliyor ama gitsem daha iyi olur. Güvenlikten geçmenin ne kadar uzun sürdüğünü bilemezsin."

"Unutup duruyorum. 89'dan beri uçakla seyahat etmenin tadına varamadım." Jenny, Alicia'ya döndü. "Scott odasında. Git ve babanın geldiğini söyle."

Kız koridora doğru yürümeye başlamıştı ki Ralph arkasından seslendi.

"Buraya gel ve bavulunu al."

Alicia denileni yapınca, Jenny şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. “Bu çok düşünceli bir davranıştı. Teşekkürler.”

Ralph omuz silkti. “Kulübe etrafta dağınıklık kaldırmayacak kadar küçüktü. Ordayken biraz düzenli olmayı öğrendik.”

Jenny’nin aklına tezgahın üzerinde bıraktığı dondurma geldi ve tezgahın üzerindeki kirliliği gözünde canlandırdı. “Hemen geliyorum.”

Dondurmayı dondurucuya geri koyduktan sonra Scott ve Ralph birbirlerine veda ederken oturma odasına girdi. Ardından Ralph, Alicia’yı sıkıca kucakladı. “En kısa zamanda arayacağım.”

“Tamam babacığım.”

Ralph kızını yere bıraktı ve ön kapıya doğru yöneldi.

“Seni arabaya kadar geçireyim,” dedi Jenny.

Ralph kapıyı açtı ve ikisi birden dışarı çıktılar. Basamaklardan inerken arkasına dönüp, çocuklarına son bir kez el salladı. Merdivenlerin sonunda durup Jenny’ye baktı. “Artık çok mu geç?”

“Ne için?”

“Yeniden denemek için. Scott ve Alicia ile birlikte?”

Öyle bir şoka uğramıştı ki ayakta duramayacak kadar güçsüz hissetti kendini. Verandadaki trabzanlara tutundu.

“Biliyorum ben...” Hatalarını anlatabilecek sözcükleri bulamayan Ralph’in sesi tükendi.

Eğer kastettiği şey buysa. Ya da ben—

“Micheal’ı kaybetmek.” Tekrardan sessizleşti.

Birbiriyle çelişen duygular, Jenny’yi iki parçaya ayırmıştı. Ralph’in konuşurken hala bocalamasına neden olan öfkesi ile kendisinin ona hala yardım etmek istemesine duyduğu öfke. Bu her zaman böyle olmuştu; fakat Jenny hala ondan geriye kalan acıyı hissedebiliyordu. Başka şeyleri de... Ralph’in anlatamadığı şeylerin neden olduğu bir çaresizlik. Çocukları için belki de bu konuda vicdanını dinlemeliydi...

“Scott ve Alicia senin hayatlarında olmandan memnun olurlar.”

Ralph anahtarlarını bulmaya çalışarak sırtını döndü. “Arayacağım.”

Yanlış mı duyuyordu yoksa Ralph arabanın kapısını açarken duyduğu ses bir ağlama sesi miydi?

Arabaya bindi, motoru çalıştırdı, arkasına bakmadan yola çıktı.

Eğer bu tüm zamanların en büyük sürprizi değilse... Jenny olduğu yerden arabanın karanlıkta kayboluşunu izledi; hala çok şaşkındı, nasıl hissettiğinden emin değildi. Çocuklar adına mutlu olmalıydı. Ama ya bu diğer boş sözlerden biriye?

Bu düşünce küllenmiş öfkesini tekrar canlandırmıştı ve Jenny, Ralph’in bazı şeyleri anlaması için bu kadar uzun sürenin ve oğullarını kaybetmenin şart olduğunu görünce daha da öfkeleniyordu.

Üstelik hala ona güvenebileceğinden emin değildi.

MUHBİR

Diğer bir seçenek olan, onu hayatlarının bir parçası yapmayı reddetmesi pek çok açıdan iyi bir şey değildi. Özellikle çocuklarının iyiliği için. Bir babayı sevmeyi ve tanımayı hak ediyorlardı.

* * *

Jenny ve Scott mutfak masasında önlerinde neredeyse boşalmış dondurma kaplarıyla oturuyorlardı. Alicia dondurmasını bitirip dişlerin fırçalamaya gitti.

Scott elindeki kaşıkla kabında kalan dondurmayı karıştırıyordu. “Babam sanki biraz ... Bilmiyorum ama farklı biri gibiydi.”

Jenny tam oğluna cevap vercekti ki kapı zili çaldı. Saate baktı, neredeyse dokuz buçuğa geliyordu. Misafirler için geç bir saatti.

“Bakmamı ister misin?” diye sordu Scott.

“Hayır.” Jenny ayağa kalkıp sandalyesini geri itti.

Jenny oturma odasının loşluğunda lambaya doğru ilerleyip, ışığı açtı ve ön kapıya yöneldi. Kapıyı açınca Steve’in verandadaki ışıkların aydınlatığı yüzünü gördü. Kovboy ceketi giymişti ve elleri kot pantolonunun cebindeydi. Pantolonunun diz ısmındaki potluklar çok hoş görünüyordu.

Steve önce bakışlarını kaçırıp tekrardan Jenny’ye döndü. Jenny onun buraya gelmesine neyin sebep olduğunu merak ediyordu.

“Yanlış giden bir şey mi var?” diye sordu.

“Hayır, ben—”

“Kim gelmiş?” Jenny, o konuşana kadar Scott’ın orada olduğunu fark etmemişti. Jenny, önce oğluna, sonra Steve’e baktı ve kendi gözlerindeki soruyu anlamasını umdu. Steve anlamıştı.

“Bu Steve Morrity,” dedi Jenny Scott’a. “Birlikte çalıştığım polislerden biri.”

Sonra Steve’e döndü. “Bu oğlum, Scott.”

Steve uzanıp çocuğun elini sıktı. “Annemi bir dakikalığına alabilir miyim?”

“Bir şey mi oldu?” diye sordu Jenny.

“Hayır. İşle alakalı değil.”

Bu kişisel demekti. Aklında şövalyeleri, atları ve Camelot gibi harikulade mekanları içeren bir fantezi parladı.

“Geç oldu.”

“Elbette. Düşünmem gerekirdi.” Steve bir adım geri attı. “Sadece biraz konuşabiliriz diye düşünmüştüm.”

Buna cesaretim var mı?

Denemezsen bilemezsin.

“Bir dakika içinde geliyorum.” Jenny eve girdi ve koltuğun arkasına bıraktığı ceketini aldı. Geri döndüğünde, Scott’ın yüzünde bir gülümseme gördü.

“Ne?” dedi Jenny.

“Hiç.” Scott onu kapıya kadar takip etti. “Bana bunun için oldukça büyük bir zaman dilimi ayırman gerekecek.”

Jenny merdivenden indi ve ön kapıda Steve'e katıldı. Steve, kapıyı kapatan Scott'ı işaret etti. "Üzöldü mü?"

"Hayır. Bu onun için sorun değil."

Onu takip ederken, Steve onunla bir konuşma başlatmak için bir konu arıyordu. "Güzel bir gece."

"Biraz soğuk." Jenny ellerini ceketinin ceplerine soktu.

"İçeri girmek ister misin?"

"Yok. İyiyim." Durdu ve meşe ağacının gövdesine yaslandı. "Ama eğer bir an önce söyleyeceklerini söylersen, ikimiz de içeri girip ısınabiliriz."

"Ben de sanmıştım ki, eğer..." Kahverengi botunun ucuy-la toprağa vurdu, sonra Jenny'ye baktı. "İşaretleri yanlış mı algıladım?"

Garip bir genç adam gibi görünüyordu, Jenny gülmek için kendini zor tuttu. "Ne işaretinden bahsediyorsun?"

"Bardakiler. Dans ederken ve sonrası. Sanmıştım ki..."

"Evet?"

Steve kıkırdadı. "Tüm bunlardan zevk alıyorsun, değil mi?"

Jenny çekinerek, "Bana ne oldu bilmiyorum. Bütün gün Scott'la uğraştım."

Steve onun elini tuttu ve ağaçtan uzaklaştırdı. "Karakolda olanlar da eğlenceliydi. Büyük bir dava çözüldüğünde hep olan bir şeydir bu. Herşeyin bitmesi ve hepimizin artık güvende olmamız içimizi inanılmaz rahatlattı."

Bir kaç dakika sadece otoyoldaki trafikten gelen uzak sesler eşliğinde yürüdüler. Steve boğazını temizledi. “Mesleki sınırların nereye kadar geçerli olduğunu hala bilmiyorum; ama kesinlikle davadan sonra bir anlamı kalmayacak ki bunun da hemen olup bitmesini istiyorum. Öyleyse belki de biraz beklemeliyiz; ama birbirimizi görmeye devam edebiliriz.”

Jenny bu cümle karşısında kalakaldı. Ardarda gelen birçok cümle neredeyse bir paragraf. Conamara’daki gün hariç; tanıştıklarından beri tek seferde bu kadar çok konuştuğu tek gündü bu.

Bir kısmı ona karşılık vermek istiyordu. Bir ay önceden mezuniyet gecesine hazırlanan genç biri kadar heyecanlıydı ve bu çok tatlı bir histi. Diğer bir tarafı da kendini tamamen olayların akışına bırakmak istiyordu. İkisi de çok yara almıştı ve iyileşmeleri için zaman gerekiyordu. Bunu yapabilecek miydi? Ya Steve? İkisi de geçmiş silip atacak gücü içlerinde bulabilecekler miydi?

“Bu kadar uzun süren sessizlikten sonra verilecek cevap hoşuma gider mi bilmiyorum.”

Ay bulutların arkasından kendini gösterdiğinde, Jenny, Steve’in yüzünde dolaşan ışıkları izledi. Endişeli görünüyordu. Uzanarak, dudaklarının kenarına dokundu. “Cevap vermek için çok erken. Hayatım duygusal anlamda çöktü ve içimdeki yaralardan biri olmanı istemiyorum.”

“Anlıyorum.”

Hızla uzaklara baktı.

“Bir an önce evine gitmek istiyorsun, değil mi?”

MUHBİR

Aniden arkasına döndü ve Jenny gülümsedi. “Kişisel gelişim programlarında dedikleri gibi, bunu gerçekten başarabilir miyiz?”

Steve, Jenny’e uzunca baktıktan sonra, “Başarabiliriz,” dedi.

“Güzel.” Jenny onun kolunu tuttu ve eve götürdü. “Beni tekrar bir muhbirlik operasyonuna sürüklemeyeceğine dair Scott’ın içini rahatlatmakla başlayalım.”

Otuz Üçüncü Bölüm

Pazartesi öğleden sonra geç saatlerde, Jenny son defa olmasını umarak karakola gitti. Steve muhtemelen öyle olacağını söylemişti. Bugün vereceği ifadeden sonra, sadece mahkemeye gitmesi gerekecekti.

Sadece Steve, Gonzales ve Burroughs olmak üzere, bugün Cuma günü gelenlerden daha az kişi vardı. İlk ifadeyi bu üç kişiye verdi. Jenny kot ceketini çıkardı ve Burroughs'un yanındaki sandalyeyi çekti; eğer Steve'e yakın oturursa, davranışlarının onu ele vermesinden korkuyordu.

"Neler yapıyorsun?" diye sordu Burroughs.

"İyiyim." Jenny ceketini sandalyenin arkasına astı ve oturdu.

"İyi iş çıkardın," dedi Gonzales.

Bu övgü yersizdi. Takdir edilmek istediği birçok şey ara-

sında, bir adamı öldürmüş olmak yer almıyordu.

Gonzales, tepkisini sezmiş gibi, uzanıp Jenny'nin eline dokundu. "Yapman gerekiyordu ve yaptın. Bu da takımın uzun süreli bir tatili hakettiğinin kanıtıdır. Bu çok şey ifade eder."

"Bu olabilecek en iyi sonuç," diye ekledi Burroughs.

"Ne kadar kişi..." Jenny'nin sesi bir an için kısıldı. "Leon'a ne oldu? Hayatta kalmayı başarabildi mi?"

"Evet, başardı," dedi Steve.

Sesindeki bir şey, Jenny'nin ona bakmasına neden oldu ve Steve'in yüzündeki ifade Jenny'nin endişesini paylaşıyor gibiydi.

"İyileşmesi biraz vakit alacak gerçi."

Jenny başıyla onayladı. Bunu bekliyordu. Sadece onu daha azılı bi suçlu haline getirmemesini umuyordu. Onda kurtarabileceği bir şeyler vardı.

Burroughs dosyadan birkaç kağıt çıkardı ve herkese birer kopya dağıttı. "Bu haftasonuna kadar Washington'a gönderilecek resmi rapor. Baştan sonra ne yaptığımızı özetleyen ve çabalarımızın sonuçlarını listeleyen bir rapor."

Jenny kağıtlara göz gezdirdi, yakalanan kişilerin sayısını —onbeş— kanunen el koyulan uyuşturucu miktarını —500,000\$ değerinde 200 kilogram marijuhana ve 27,000\$ değerinde 250 gram eroin not etti. "Bu kadar büyük bir operasyon için iyi bir miktar değil bu," dedi.

"Bu sadece şimdilik," dedi Burroughs. "Uyuşturucu işin-

de stok artmaya devam eder ve ticaret asla durmaz.”

“Mantıklı,” dedi Jenny. “Yakalananlara ne oldu?”

“Haftasonu mahkemeye çıkacaklar,” dedi Gonzales. “Kübalı hem kendisi hem de çetenin en kıdemli birkaç adamı için kefalet ödedi.”

“Tony?” diye sordu Jenny.

“Hayır. Kıdemli bir adam değildi.”

“Peki ya...” Jenny duraksadı. “Peşimizden gelirlerse? Güvende miyiz?”

“Endişelenme,” dedi Gonzales. “Kimliğin gizlendi. Adın hiçbir raporda geçmiyor. Çetenin seni bulmasının imkanı yok.”

Jenny kağıtları derleyip ileri doğru itti. Aralarında bir daha görmek istediği hiçbir şey yoktu. “Mahkeme nasıl olacak? Steve tanıklık hakkında bir şeyler söylemişti.”

“Orada da gizli tanıksın,” dedi Burroughs. “Hepsi federal bir jurinin denetiminde görüşülecek ve senin tanıklığına gerek kalmadan onları içeri tıkacak kadar kanıtımız var. Bunun gibi davalarda, çoğu işbirlikçi davanın dışında tutulur.”

“Peki ya tutulmayanlar?”

Burroughs yanıtlamadan önce Gonzales’e baktı. “En üstteki bir ya da iki kişi mahkemeye çıkar. Eğer tanıklığına ihtiyaç duyacak olursak, kimliğini korumak için bir şeyler ayarlarız.”

“Biraz muğlak görünüyor.”

Steve uzanıp Jenny'nin eline dokundu. "Bu," dedi. "Ama sen bize güven. Eğer bu noktaya gelirse, seni koruruz."

Jenny, Steve'in sözleri üzerine az da olsa rahatlamıştı. "Kendim için değil, anlayabiliyor musun? Çocuklarım için endişeleniyorum."

"Elbette," dedi Steve. "Anlıyoruz."

Bir an kimse hiçbir şey söylemedi. Herkeste bir heyecan ve kaygı seziliyordu. Jenny sonunda Gonzales'e döndü. "Hepsi bu mu?"

"Eğer kalıcı görevin için bizimle anlaşma yapmak istemezsen."

Jenny güldü ve kafasını salladı. "Asla. Bir defası yeterli oldu, çok teşekkürler."

Gonzales ayağa kalktı ve tokalaşmak için Jenny'ye yöneldi. "Seninle çalışmak bir zevkti."

"Benim içinde öyle," dedi Burroughs, elini uzatarak. "Gerçek bir profesyonel gibi davrandın."

"Teşekkürler." Jenny onun da elini sıktıktan sonra ayağa kalkıp ceketini giydi.

Steve masanın etrafından dolanarak Jenny'yi dirseğinden yakaladı. "Seninle dışarı kadar yürüyeyim."

Harika mavi bir göğün altında, serin bir havada ve güneşin sıcak dokuşunu tenlerinde hissederek keyifli bir Aralık gününe adım attılar. Jenny'nin arabası karakolun girişine birkaç metre uzağa park edilmişti ve arabaya kadar sessizce yürüdüler. Jenny arabanın kapılarını açmak için uzandığın-

da, Steve arabaya yaslanarak sordu.

“Tekrar uğrayabilir miyim?”

Jenny şaşkınlıkla Steve’e baktı. “Peki ya...” Karakola doğru belli belirsiz bir bakış attı.

“Amirle konuştum. Bir mahsuru yokmuş. Bu senin son resmi görevin.”

“Bana bu nedenle mi yeniden çalışmak isteyip istemediğimi sordu?”

Steve güldü. “Belki de; fakat büyük ihtimalle senin bu işin üstesinden geleceğini bildiğindendir.”

“İnanılmaz.”

“Evet. Bence de öyle.” Steve parmaklarını Jenny’nin yanaklarında gezdirdi. “Eğer karakolun önünde olmasaydık, seni öpebilirdim.”

Jenny gülümsedi ve ekledi. “Hakkımı daha sonra kullanmak istiyorum.”

Sonuç

Çıplak ağaçların dalları arasından sızan gümüş renkli ay ışığı Jenny'ye kendini teslim olmuş hissettiriyordu. Bu gece Scott'ın onun dışarı çıkmasına karşı çıkmadığı gecelerden biriydi. Micheal'ın ölümünün bu evde yarattığı o koca boşluk dışında, her şey normale dönüyordu.

Aynı zamanda pespaye kıyafetler ve metrelerce zincir olmaksızın dışarıda olmak oldukça rahat bir şeydi. Neden tüm uyuşturucu bağımlıları onca üşümelerine rağmen hala zincir takmaya devam ederlerdi ki?

Jenny arabasını yan sokağa park edip ana caddeye doğru yürüdü. Bu sokaklarda araba kullanmak istemiyordu. Elin-den geldiğince dolaşıp, uyuşturucu satıcılarının artık gitmiş olmasının keyfini sürmek istiyordu. Yerlerini daha fazlası alacaktı. En azından Burroughs'ın söylediği şey buydu. Büyük şehir çeteleri geri dönmek ve tekrar başlamak isteyeceklerdi; fakat şimdilik insanlar dondurmacı dükkanına gidip

rahatça cevizli dondurma yiyebilecekler ve park yerinde neler döndüğünü düşünmek zorunda kalmayacaklardı.

Bir külah çikolatalı dondurma aldıktan sonra Jenny amaçsızca sokaklarda gezindi ve mezarlığın yakınlarına geldiğinde şaşkın bir şekilde kalakaldı. Dondurma midelerini ekşitmişti, geri kalanını çalılıkların arasına fırlattı. Böylece bazı hayvanlar keyfini sürebilirlerdi.

Ardından mezarlığa girdi. Rüzgar burada daha sert estiğinden, soğuktan korunmak için paltosunun fermuarını iyice çekti.

Hayatı boyunca hatırlayacağı bir patikayı takip ederek, dar şeritlerden geçip Micheal'ın gömülü olduğu yere geldi. Mezarın üzerindeki toprak yığını hala çıplaktı, mezartaşına vuran ışık hüzmeleriyle oynadı. Michael Jasick SEVGİLİ OĞUL VE AĞABEY. Gözyaşları mezartaşının üzerindeki tarihleri bulanıklaştırmıştı ve gözlerini hemen uzaklara çevirdi.

Hadi git. Burada ne işin var sanki?

Yanaklarındaki ıslaklığı sildi ve tümsek halini almış toprağa döndü. "Geçen gece bir adam öldürdüm."

Bekledi, beklediği için ayırca kendini aptal gibi hissetti. Bir yanıt mı bekliyordun? Suçunun bağışlandığını söyleyen ilahi bir ses? Mezarın yanındaki çimlerin üzerine diz çöktü. Nem, kot pantolonun içine sızıyordu; fakat ayağa kalkacak gücü yoktu.

"Seni kaybetmenin yanında, hayatımda meydana gelen en kötü ikinci şeydi."

Karnında bir kasılma ile ağaçların arasından uğuldayan

rüzgarı dinledi, uzaklardan gelen yatıştırıcı bir ninniydi adeta. “Scott’a söylemedim ya da Alicia’ya. Söyler miyim bilmiyorum.”

Bakımsız kahverengi otlara dokundu. “Ve hatta neden sana bunu anlattığımı bile bilmiyorum. Lanet olsun, beni duyduğundan bile emin değilim.”

Uzakta, inleyen bir tren yol alıyordu, ardından yine ses sızlık.

“İnsanlar neden mezar taşlarına gelip konuşurlar?” Jenny doğruldu ve etrafına bakındı. “Ruhlar sevdiklerinin gelmesini beklerler mi?”

Bakışlarını mezara çevirdi. “Ya da sana ait her şey bu dünyadan gitti mi?”

Bir an için yeni bir gözyaşı seline kapıldı ve ardından derin bir nefes aldı. Yakınlardan bir cırcır böceğinin cıvıltısını duydu ve daha öteden bir köpek uluması işitildi. Normal... Şu an duyduğu her şey normaldi.

Öne eğildi, bir avuç dolusu toprak aldı ve o keskin kokuyu ciğerlerine çekti. Toprağın zengin kokusundan hoşlandı. Hep hoşlanmıştı zaten. “Cennet denilen yerin nasıl olduğun merak ediyorum.” Toprağın parmakları arasından süzülmesine izin verdi. “Büyük ihtimalle hiç de anlatıldığı gibi değildir.”

Yanındaki ağaçtan gelen çırpınış birden paniğe kapılmasına neden oldu ve dönüp baktığında zayıf bir daldan havalandıran baykuşu gördü. “Kötü bir şey mi dedim?”

Ardından gülümsedi. Micheal’ın mezarı başında yapacağını düşündüğü bir şey değildi bu; fakat bu davranış için-

MARYANN MILLER

deki bir şeyleri serbest bırakmış ve böylece buraya ne için geldiğini söylemesine olanak tanımıştı. “O adam seninle birlikte mi bilmiyorum; ama vaizlerin dediklerine bakılırsa, o doğrudan cehenneme gitmiştir. Büyük ihtimalle hak ettiği yerde orası. Ama belki...”

Saçma davrandığını hissedince oradan kaçmak istedi.

Ne halt kanıtlamaya çalışıyorsun sen?.

Bilmiyorum. Ben sadece...

Kendine gelmek için ümitsizce bir çaba içinde Micheal'ın sert granitten yapılmış mezar taşına dokundu. “Eğer o oradaysa. Eğer onu görürsen. Lütfen... Lütfen ona üzgün olduğumu söyler misin? Ben sadece, ölmek istemedim.”

SON

